

WESTERN ROMAN

LASO

cijena

d broj 768

800

Louis
L'Amour

POŠTANSKA STANICA

Louis L'Amour

POŠTANSKA STANICA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog
odбора Vjekoslav Koprivnjak)
– OOUR Informativno-revijalna izdanja
(direktor Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i
odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NISPRO
»Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

Urednik: Ana Hrašćević
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Louis l'Amour: Poštanska stanica
Naslov originala: The Cherokee Trail
Copyright: VPA
Recenzija: Marijan Krmpotić
Prijevod: Branko Kosec
Laso broj 768 izlazi 1. 7. 1988.
u nakladi od 61.000 primjeraka.

Put Cherokee, The Cherokee Trail, dobio je ime po grupi Indijanaca iz plemena Čeroki, koji su prošli tim područjem 1848. i 1849. godine, da bi došli do zlatnih polja u Kaliforniji. Sudeći po vjerodostojnim izvještajima, manje su tragali za zlatom, a više za područjem gdje bi se mogli naseliti njihovi suplemenici. Nezadovoljni gužvom i starijem koje su zatekli na nalazištima, vratili su se u postojbinu gotovo istim putem.

Tokom Gradanskog rata poslani su na ratište gotovo svi vojnici koji su čuvali poštanski put Central Overland, pa je zbog čestih napada Indijanaca sasvim napuštena dionica od Laramiea do Julesburga. Poštanske kočije skretale su južno do Denvera, a zatim nastavljale Putem Cherokee do Laramiea.

Ova knjiga opisuje događaje na dijelu puta od Denvera, preko Laportea do Laramiea. Sjeverno od mjesta Laporte započinje velika, otvorena ravnica na kojoj i danas stoji stara poštanska stanica Virginia Dale. U brdima, zapadno od kanjona Owl, u prirodnom skloništu među stijenama, imali su svoje boravište odmetnici od zakona.

Na svom putu Indijanci Čeroki pronašli su zlato u više rječnih korita i tako pridonijeli zlatnoj groznici u Koloradu.

I

Kada su konji krenuli dugom uzbrdicom, Mary Breydon je bila jedina budna u poštanskoj kočiji.

Mislila je da je tako, iako nije bila sasvim sigurna zbog čovjeka koji je lice pokrio šeširom. Tokom noći nekoliko se puta pomaknuo na način koji se nije mogao pripisati nekome tko spava.

Kroz zaprašena stakla počelo se probijati sivilo jutra i Mary je mogla nazreti голу i oporu okolicu na kojoj se isticao samo poneki prirodnom isklesani spomenik od krečnjaka. Dalje na zapadu započinjali su prvi obronci Stjenjaka.

Osim njene kćerke Peg, još četiri putnika smjestila su se u kočiji spavajući na sjedalima koja su jedva bila dovoljna za sjedenje.

Muškarac koji je navukao šešir preko lica sjedio je kraj Mary i Peg. Prije no što je zaspao, mogla je vidjeti njegovo mršavo, oštro lice i bezizražajan pogled. Na sebi je imao taman, olinjao kaput, košulju bez ovratnika i sive hlače. Korice s revolverom visjele su nisko i bile privezane uz nogu. Drška drugog revolvera virila je iza pojasa, a uz koljeno, na stijenu kočije, bila je naslonjena sasvim nova henrijevka.

Odmah je prepoznala pušku, iako se malo razumjela u oružje. Sjetila se kako se njen suprug obradovao kada ju je kupio i sada je ta henrijevka bila na krovu kočije, umotana u posteljinu.

Sučelice muškarcu sjedio je dobro odjeveni mladić u kariranom prsluku. Kada je god bio budan, njegove su oči počivale na ženi-

nom licu i njoj je bilo teško izbjeći taj izazovan pogled.

Treći muškarac u kočiji bio je nizak i snažne građe. Kratka brada uokviravala mu je lice, a bio je odjeven u izgužvano konfekcijsko odijelo. Revolver mu je visio o lijevom boku, drškom okrenut prema naprijed. Jedinu preostali putnik bila je mlada žena, možda dvije ili tri godine mlađa od Mary, nesumnjivo irskog porijekla.

Putnici su se počeli buditi. Peg se protegne i uspravi, trljajući oči.

– Koliko ćemo još putovati, mama?

– Uskoro ćemo stići.

Muškarac snažne građe podiže pogled i reče:

– Ne očekujte mnogo od stanice Cherokee, gospodo. To je najnemarnije održavana postaja na ovoj liniji. Čudno je da to dopuštaju. Hrana se gotovo ne može jesti, a Scant Luther, koji vodi stanicu, narsrtljivi je podlac, gotovo uvijek pijan. Žena poput vas bolje da i ne izađe iz kočije na tom mjestu.

Mladi muškarac u kariranom prsluku iskoristi časovitu tišinu i nagne se prema Mary:

– Nismo li se već negdje upoznali? Siguran sam...

– Ne – reče ona odsječno. – Vi me ne poznajete. Nikada se nismo sreli.

– Ali ja...

Ispod oboda crnog šešira javi se glas, osoran i nestrpljiv:

– Čuli ste gospođu, zar ne? Rekla je da se niste upoznali. Znači da niste.

Mladić u kariranom prsluku zarumeni se od srdžbe i pokuša protusloviti:

– Ne mislim da...

– Tako je, gospodine, vi ne mislite. Na vašem mjestu ja bih odmah odustao. U ovim krajevima,

kada žena kaže da te ne pozna, onda te ne pozna. I najvjerojatnije te ne želi ni upoznati.

Mladić zausti nešto, ali ga pogled sivog oka ispod oboda šešira upozori na opasnost. Lice mu se zategne od bijesa, a od povrijeđenog ponosa čvrsto mu se stisnuše usta.

Muškarac snažne građe podiže pogled, nasmiješi se Mary i nastavi razgovor kao da nije ni bio prekinut:

– Oko Scanta Luthera okuplja se banda nevaljalaca. Čuo sam da je poštanska kompanija našla dobrog čovjeka koji će ga zamijeniti

– Znate li tko će to biti? – upita Mary.

– Da. Unajmili su izvjesnog majora M. O. Breydona. Zbog posljedica teške rane morao je biti otpušten iz vojske.

Žena ga pogleda u oči.

– Ja sam njegova supruga. I ja se zovem M. O. Breydon. Major je ubijen prije nekoliko tjedana, pa ću ja preuzeti njegovo mjesto.

Šutnju zaprepaštenja prva je prekinula mlada Irkinja.

– Oprostite, ali vi zaista ne znate što govorite, gospodo. Vi i ta nježna djevojčica... na takvom mjestu! Vi se sigurno šalite.

– Vrlo sam ozbiljna, a osim toga nemam izbora. Mi smo iz Virginije, naša je plantaža uništena, zgrade spaljene, a stoka rastjerana. Kada rat završi, vratit ćemo se onamo, ali zasada ovaj je posao jedini način da preživimo.

– U ovim je krajevima žena vrlo poštovana – promrmlja snažno građeni muškarac. Ali iznimaka ima, a Scant Luther gotovo nikada nije trijezan.

– To me ne zabrinjava jer ću ga odmah otpustiti. Vjerujem da neću imati neprilika.

– To ćemo odmah saznati. Evo stanice!

Mary približi lice prozoru. Cesta je ulazila u malu, zelenu dolinu u kojoj je narijetko raslo drveće. Na samom ulazu skupilo se nekoliko čvrstih, od vremena posivjelih zgrada, uz njih je bio obor, a iza njega šumarak.

Tek što se kočija zaustavila, iz zgrade izađe visok, nemarno odjeven muškarac i vikne kočijašu:

– Zdravo, Wilbure, sidi na piće! I vi ostali, ulazite!

– U zakašnjenju smo, Scante! Gdje je zaprega?

– Ne razbijaj time glavu, sad će. Ulazite, jelo je na stolu.

Wilbur Pattishal side s visokog sjedala.

– Scante, nemam ni časka vremena. Daj zapregu, i to odmah!

Luther se polako okrene.

– Ako si u takvoj vraškoj žubi, podi sam po konje.

Trojica muškaraca gruba izgleda izašla su pred zgradu. Jedan od njih držao je bocu u ruci. Nasmejao se.

Mary Breydon izađe iz kočije i odmah privuče sve poglede. U ruci je držala otvoreno pismo koje pruži kočijašu i reče:

– Gospodine Pattishale, molim vas da to pročitate. Glasno!

Čovjek baci pogled na pismo, podiže obrve, nakašlje se i počne čitati:

«Svim zainteresiranima! Ovim pismom ovlašćuje se M. O. Breydon da preuzme upravu stanicom Cherokee. M. O. Breydon se također ovlašćuje da otpusti dosadašnjeg upravitelja Scanta Luthera i sve ostale službenike prema svom nahođenju. Mark Stacy, nadzornik linije.»

U tišini, koja je uslijedila, Mary Breydon reče:

– Gospodine Lutheru, otpušteni ste! Odmah napustite stanicu i ponosite samo ono što vam osobno pripada.

Luther je zapanjeno pogleda, a onda se nasmije:

– Gospodo, pravite budalu od sebe. Žena ne može voditi stanicu na ovoj cesti. Ovo je najopasniji... ovdje ima Indijanaca, razbojnika. Nećete izdržati ni dva dana.

– Nećemo razgovarati o mojim sposobnostima, gospodine Lutheru. Otpušteni ste, uzmite što je vaše i odlazite. I molim vas – mahnula je prema trojici ispred zgrade – povedite i ove sa sobom.

Načas je pomislila da će nasrnuti na nju. Korakno je naprijed, ali onda zastane i pogleda lijevo i desno. Snažno građeni putnik stajao je mirno, s rukama na bokovima. Ni Wilbur Pattishal se nije pomaknuo.

Tek tada Luther uoči čovjeka u crnom šeširu koji je stajao post-rance, sam. Nešto u njegovu izgledu i stavu upozori Luthera na oprez. Zauzdavši srdžbu, odluči se na drugu taktiku. Pošao je do zgrade i sjeo na prag.

– Ako namjeravate voditi ovu stanicu, morate biti u stanju da me osobno izbacite. Moji se ljudi neće miješati, a bolje da to ne učine ni ovi iz kočije jer će se zametnuti pucnjava i netko bi mogao biti ubijen.

Pomakla se brže no što je itko očekivao. Začas se našla uz Wilbura i istrгла mu bič iz ruke. Na kraju dugačke drške visjela je crna, pletenica od govede žile. Onog trenutka kada je podigla ruku svima je bilo jasno da zna rukovati bičem.

Bič prasne kao hitac revolvera i kožna žila ošine Lutherov široki vrat. S urlikom bijesa i boli skočio je na noge kad ga je kožna žila

opalila preko ramena, a onda po nogama.

Opsovao je i jurno naprijed, ali Mary Breydon naglo zakorači ustranu i opet zamahne. Luther se okrenuo i počeo bježati, pa ga posljednji udarac zahvati preko leđa. Spotaknuo se i pao u prašinu.

Mary smota bič:

– Gospodine Lutheru, vi ste otpušteni.

Polako je ustao. Muškarac u crnom šeširu promijenio je svoje mjesto tako da se sada našao sučelice Lutheru i njegovim ljudima.

– Odlazim – procijedi Luther, a krv mu je tekla niz vrat, dok su mu preko ramena i leđa, ispod rasparane košulje, već oticale crvene masnice. – Odlazim, ali vratit ću se. U to se može okladiti. Vratit ću se kada me budete najmanje očekivali.

Žena ga i ne pogleda, već se obrati putnicima:

– Ako možete malo pričekati, pogled ću ima li što za jelo.

Jedan od Lutherove trojke je zaostao i Mary zastane pred njim.

– Što je s vama?

– Ja sam konjušar, gospodo.

– U tom slučaju imate pet minuta vremena da pripremite svježu zapregu. A onda možete zaostalima.

– A ako ne poslušam?

– Sama ću upregnuti konje, a potom ću sjesti i napisati pismo vlasniku linije, Benu Holladayu. Nakon toga možete biti sigurni da nećete dobiti mjesto ni na jednoj postaji, od početka do kraja linije.

Čovjek spusti pogled, okrene se i pođe prema staji.

Mary uđe u kuću i zastade zaprepastena. Dugačak stol bio je prepun prljavog posuda, samo je jedan kraj bio raščišćen da bi na

njemu stala velika tava puna odrezaka koji su plivali u masti.

Sudoper je također bio zatrpan posudom. U kutu je stajao par blatnjavih čizama, a po čavlima, zabijenima u zidove, visjeli su prašnjavi komadi odjeće. Prljava zavjesa visjela je s prelomljene motke nad prozorom.

Mary skine kratak kaput i zasuče rukave. Najprije je otvorila prozor, tako da nisko, jutarnje sunce osvijetli veliku prostoriju. Zatim podigne veliku posudu s vodom na ognjište i prihvati se metle. Na kraju je oprala onoliko posuda koliko je bilo potrebno za putnike kočije.

– Ne računajte na mene, gospodo – reče čovjek s crnim šeširom zastavši na pragu. – Jest ću kasnije.

– Vi ne putujete dalje?

– Ne, Prijatelj mi je ovdje ostavio konja. Noćas ću prespavati na stanici, tamo u šumarku.

Povukao se da bi propustio mladu Irkinju.

– Mogu li pomoći, gospodo? – upita. – Zovem se Matty Maginnis i vična sam tom poslu.

– Hvala, Matty.

Neko su vrijeme radile šuteći, a onda Mary upita:

– Putuješ li daleko, Matty?

– Do stanice Rock Spring ako ne nadem posla u Laramieu.

– Ako tražiš mjesto, ostani ovdje! Potreban mi je netko da kuha i pomaže.

– Drage volje, gospodo, hvala na ponudi.

Mary izade da bi pozvala putnike.

Tada opazi dječaka. Stajao je uz ugao štaglja. Izgledao je umoran i gladan, a bio je bijedno odjeveni bosonog. Oko vrata, vezan uzicom kroz ušice, visio mu je par velikih, ulaštenih čizama.

II

– Čini se da imate posjetioca – reče čovjek s crnim šeširom.

– Momče – vikne Mary – dodi ovamo!

Nije odgovorio, samo je stajao i promatrao je.

– Što je? Zar me se bojiš?

– Ničega se ja ne bojim – reče prilazeći. – Tebe se i ne treba bojati.

Čovjek s crnim šeširom ga upozori:

– Ne bi tako pričao da si je vidio prije četvrt sata.

– Vidio sam. Da vas ostalih nije bilo ovdje, Luther bi je ubio. Sigurno bi.

– Poznaješ ga?

– Čuo sam za njega. Stvarno je gadan.

Mary ispruži ruku:

– Ja sam Mary Breydon – reče. – Živiš li ovdje?

– Ne.

– Ja sam rekla svoje ime – podsjeti ga.

– Ja sam Wat – reče pošto je malo oklijevao. – Wat Tanner.

– Putnici jedu, hoćeš li nam se pridružiti?

– Nemam ništa protiv, ali moram oprati ruke – ozbiljno će dječak.

Mary se okrenula muškarcu koji je nosio crn šešir.

– I vi biste mogli nešto pojesti – predloži mu.

– Poslije. Običi ću malko okolicu.

Putnici su počeli izlaziti iz stanice, predvođeni kočijašem Wilburrom. Muškarac snažne građe pruži ruku.

– Zovem se Cowan, gospodo! Izjavljujem da nisam vidio zanimljivijeg prizora od vas s onim bičem.

Mary pocrveni:

– Bojim se da sam...

– Uradili ste što je pravo. Ali

sada morate pripaziti! Često putujem ovuda i dobro poznajem Lutherovu narav. Vratit će se on.

Wilbur se popeo na visoko sjedalo i podigao ruku u znak pozdrava.

– Slijedeća kočija proći će ovuda u zoru – reče.

Promatrajući tešku kočiju kako nestaje u oblaku prašine, Mary je pomislila kako se sada više ne može povući. Makar što je čekalo, sama je izabrala taj put.

Čovjek s crnim šeširom reče:

– Sad bih i ja mogao nešto pojesti.

– Izvolite!

Vrata su se zatvorila za njim i odmah opet otvorila da bi propustila malog Wata.

– Jesi li se najeo, Tanneru?

Ozbiljno ju je pogledao i malko podigao hlače.

– Smatram da smo prijatelji, pa me možete zvati imenom.

– Hvala, Wate, slažem se.

Dječak mahne glavom prema kući i reče:

– I on je vaš prijatelj? Onaj u kući?

– Prvi put ga vidim, ali mnogo mi je pomogao.

– Vi zaista imate sreću, gospodo. Znaate li tko je to?

Temple Boone, glavom!

Mary se nasmiješi.

– Bojim se da to ime nikad nisam čula.

– Pa odakle dolazite da niste čuli za Teplea Boonea? – zaprepasteno će Wat. – Pitajte bilo koga, od Denvera do Julesburga i Laramiea, svi će vam pričati o njemu. Bio je vojni izviđač, pratilac zlatnih pošiljki, lovio je bizone i živio s Indijancima. Ne možeš ništa izmisliti što on nije radio. I ubio bar dvadesetoricu... ali samo one koje je ionako trebalo ubiti.

– Mnogo toga još moram naučiti, Wate – rekla je položivši ruku dječaku na rame. – Ti si ovdje starosjedilac, a ja tek zeleni početnik.

– Tko god može Luthera onako udesiti, nije zeleni početnik. Prije mu se nitko nije usudio suprotstaviti.

– Wate, već je prilično kasno. Neće li tvoji roditelji biti zabrinuti ako ne dođeš kući?

Nastala je duga šutnja.

– Ja nemam roditelja. Nitko neće biti zabrinut zbog mene, niti ja ikoga trebam.

– Svakome je netko potreban. Ja imam Peg, ali ako pristaneš, uzet ću i tebe.

– Nitko mi nije potreban.

– Znam da nije, Wate, ali ti si potreban meni i Peg. Same smo. Ako nemaš kamo otići, ostani s nama. Bar dok ne odlučiš krenuti dalje.

– Pa... dobro. Ionako moram zaraditi da bih kupio konja. Bez konja i sedla ništa ne značiš.

U kući je upaljena svjetiljka, začula se lupa posuda.

– Wate, pođi unutra i pomogni djevojkama počistiti...

– Neću!

– Nećeš? Zar se nismo dogovorili...

– Jesmo! Ja ću raditi. Donijet ću drva i vode, nahraniti stoku, počistiti ispod konja, ali neću raditi ženske poslove. Za sebe sam kuhao i prao... ali to je drugo.

– Misliš? Čini se da moram još mnogo učiti – zaključila Mary.

– Pomoći ću ja – reče i ogleda se. – Nikada nisam radio na stanicama, ali znam sve o konjima, mogu ih zapregnuti, osedlati. Mogu se brinuti o govedima. Mogu podmazati kotače na kolima ili odjahati nekamo s porukom.

Ušli su u zgradu. Temple Boone gledao ih je preko ruba šalice s kavom.

– Našli ste pomoćnika, vidim – nasmiješio se.

– Da. Ostat će ovdje da bi nam pomogao.

Mary odlučila da svi spavaju u zgradi stanice, kako bi se lakše obranili od eventualnih napadača. Imala je pušku i znala je pucati, jer je nekada često pratila oca u lovu.

– Žao mi je da nemamo pušku i za tebe, Matty.

– Bilo bi dobro, ali ne brinite. Imam mali revolver – reče žena. U kući se osim toga, uvijek nađe neko oružje. Imamo ovaj mesarski nož, pa oblice za peć i papar u ovoj posudi. Možemo uvijek držati i lonac vruće vode na ognjištu.

Podbočila se rukama o bokove i ogledala.

– Ono uže za rublje možemo napeti ispred vrata, u visini koljena. Ako se netko saplete, opalit ću ga užarenim žaračem.

– Ti bi mogla nekoga i ubiti!

– Ako se netko prikrade noću i njuška naokolo, ne smije očekivati ništa bolje.

– Čini mi se da vam moja pomoć neće biti potrebna – reče Boone koji ih je pažljivo slušao.

– Nisam ni znala da nam namjeravate pomoći.

– Pa, razmišljao sam o tome. No možda ću samo iz blizine promatrati. Ipak, niste li u zabludi što se tiče Luthera?

– Kako to mislite?

– On uopće ne mora doći ovdje da bi vas onemogućio. Što ako vam rastjera konje? Ili zapali sijeno? Bude li vam izravno dodijavao, možete završiti na vješalima. No ako se na to ipak odluči, potrudit će se da izgleda kao da su to

uradili Indijanci. Obore i štagalj prepustite meni – predloži odjednom. Nikamo ne žurim, a moram čuvati i svog konja.

– Ne mogu to tražiti od vas, gospodine Boone. Mogu vas ubiti.

– Zapadno od Mississippia možete nastradati na stotinu načina, a da ne bude ispaljen ni jedan hitac. Ovo je surova zemlja, gospodo.

– Stvorit ćete sebi neprijatelje.

– Već imam ponekog. Dobro je imati neprijatelje, zahvaljujući njima čovjek postaje oprezan.

Kada je otišao, Marz zatvori vrata i spusti preko njih jaku gredu. Sjela je za stol i tek tada osjetila koliko je umorna. Matty donese tanjur i šalicu kave.

– Gdje je Peg?

– Bila je premorena, pa sam joj napravila nekakav krevet od vaše posteljine.

– Matty, tko je on zapravo?

– Temple Boone? O njemu se morate brinuti, gospodo. Jedan je od onih koji se neprekidno kreću. Odjednom će nestati i nikada ga više nećete vidjeti.

– Čudan čovjek.

– Da.

Iako je bila gladna, malo je jela, pa i to s naporom. Odvukla se u drugu prostoriju i legla kraj Peg. Zaspala je razmišljajući o tome što je sutra čeka.

Probudila se naglo, ali je ostala nepomična, širom otvorenih očiju. S mjesta gdje je ležala mogla je na prigušenom svjetlu petrolejke vidjeti ulazna vrata. Nisu se micala, ali je položaj grede odavao da ih netko izvana pritišće. Onda se greda polako spusti na svoje mjesto.

Odbacila je pokrivač i nogama potražila papuče. Ustala je i brzo navukla haljinu.

Netko je pokušavao ući. Scant Luther? Možda. Ili Temple Boone?

Konačno, što je zapravo znala o njemu? Zašto nije otišao s ostalima? Zar joj je zaista želio pomoći..

Čekala je i osluškivala. Kako smiješno! Možda je Boone samo zaželio šalicu kave.

Sigurno je napolju vrlo hladno, a on tamo bdi je.

Provirila bi kroz prozor da nije bio čvrsto zatvoren kaptom. Razmišljala je i o svojoj pušci. Da bar nije tako dugačka. Bilo bi bolje imati revolver, tako da ti ga nitko ne može istrgnuti iz ruke.

Umorna od svih tih misli, sigurna da se prevarila promatrajući vrata, Mary se vrati do ležaja. I odatle može pripaziti na vrata. No tek što je spustila glavu, svlada je san.

Napolju, u noći, podigao se vjetar i zaigrao suhim lišćem preko tvrdo nabijene zemlje ispred stanice.

Boone otvori oči. Ni dosada nije spavao, osluškivao je spuštenih kaptoma. Nije čuo ništa sumnjivo, pa ipak je bio nemiran. Znao je da treba vjerovati predosjećaju. Čovjek ponekad prekasno shvati ono što mu osjetila javljaju. Luther je bio brutalan i nabusit čovjek, ne navikao da mu se itko suprotstavlja.

Boone dohvati pušku i nečujno se podigne. Pogledao je prema stani. Dobro bi mu došao lončić kave, ali nije želio prestrašiti žene, a mogle bi i zapucati. Popravi pojas s revolverom i čvršće zategne kaptom. Bilo je vraški hladno. Uostalom, zašto se upleo u sve to? Tko god preuzme ovakav posao, mora očekivati neprilike. Pogotovu žena.

K tome vrlo zgodna žena!

Jedan konj tiho zarza predosjećajući opasnost. Boone čvršće stegne pušku i pokuša pogledom prodrijeti kroz tamu. Opsuje u sebi. Znao je da se sada ne smije po-

maknuti, daske na kojima je stajao izazvale bi priličnu buku. I onda, tako blizu da je gotovo odskočio, začuje šapat:

– Sigurno je zabravila vrata.

– Moj je prijedlog da uzmemo konje i nestanemo.

– Vraga! Što misliš zašto sam ponio ovaj bič? Ulazimo u stanicu. Ona greda na vratima neće me spriječiti. Mogu je maknuti kada hoću. Što misliš kako sam ušao kada je Buck unutra umro, a vrata su bila zatvorena?

Krenuli su dalje. Boone je znao da ne smije pucati jer bi metak iz puške mogao pronaći put između greda i pogoditi nekoga u kući. Stoga prikupi koljena i skoči, a meka zemlja ispred štaglja dočeka ga prigušenim zvukom. Na pola puta do kuće zastruže čizma i prestrašen glas upita šaptom:

– Što je to bilo?

Luther odgovori nestrpljivo:

– Konj, do bijesa! Običan konj!

Boone nečujno prođe kroz obor. Luther je već prišao stanici. Kako namjerava otvoriti vrata izvana, upita se Boone. Možda može provući komad željezne šipke i odgurnuti gredu? Doduše, kada greda padne, probudit će ukućane, ali će tada biti za njih već prekasno.

Mary Breydon se ponovo probudila, jer ju je smetala haljina koju nije svukla. Ljutito sjede na ležaju i tada začu tiho struganje po vratima.

Skočila je i upravo stigla do ognjišta kada se greda pred njenim očima podigne i s treskom padne na pod. Vrata su se naglo rastvorila i dva su muškarca upala u prostoriju. Mary se munjevito okrene, pograbi s vatre lonac s vrućom kavom i jednim zamahom polije ih obojicu.

Jedan muškarac vrisne i prekri-

je lice rukama. Drugi se okrene i slijepo teturajući potrči prema vratima i padne. A onda preko njega u kuću uskoči Scant Luther.

Odbacivši prazan lonac, Mary dograbi metlu okrenuvši je naopačko. Luther podiže ruke da bi se zaštitio od udarca, ali ga izravan ubod u slabine iznenadi. Stao je hvatajući dah. Mary udari ponovno, a onda zamahne prema nezaštićenoj glavi. Krv poteče iz Lutherova obraza.

Izvana odjekne hitac, pa još jedan. Luther zatetura prema vratima, praćen udarcima metle. Iz druge prostorije istrči Matty s malim revolverom u ruci.

Mary Breydon zastane. Smučilo joj se od straha. Izvana su se čuli povici, udarci čizama, a zatim i topot konja koji su jurili u noć.

Na vratima se pojavi Temple Boone s puškom u ruci. Ušao je i podigao s poda prazan lonac.

– I to se zove sreća! Baš kada sam poželio šalicu dobre kave!

III

Mary se probudila u samu zoru, ali nije odmah ustala. Gledajući u tavanicu, pokušava stvoriti plan rada svog prvog dana na stanici.

Preuzela je stanicu i uspjela odbiti prvi napad, ali je znala da je čeka i teže iskušenje. Mark Stacy će uskoro saznati tko je njegov novi službenik, a sigurno je da nije namjeravao zaposliti ženu. Za koji dan pojavit će se da sâm izvidi što se događa, a dotad ova stanica mora postati bolja. Ne bolja, već najbolja! Čista i uredna s dobrom hranom koja će dočekivati topla svakog putnika. Zamjenska zaprega mora spremna dočekati kočiju, štagljevi moraju biti uredni, obori popravljeni. Koliko joj je vremena

stajalo na raspolaganju? Dan, dva, možda i sedam?

– Dobro je da nisi imao sina, tata – prošaptala je ustajući.

Nemajući muškog potomka, njen ju je otac naučio svim poslovima i upravljanju plantažom.

– Jednog će dana ovo biti tvoje – upozoravao ju je. – Možda nađeš dobrog muža, ako ne, sama ćeš voditi plantažu.

Mary je našla dobrog muža, ali on nije želio njenu imovinu i rekao joj je:

– Zadržti to i radi što hoćeš, jednog će dana dobro doći djeci. A ja ću se brinuti o tebi.

Nisu mogli znati da će buknuti rat, plantaža biti razorena i kuće popaljene, ograde srušene, a stoka rastjerana.

Otjeravši uspomene, Mary sjede za stol i napravi popis dnevnih poslova. Tek tada ode da se opere i odjene. Kada se vratila u kuhinju, čekao ju je doručak.

– Hvala, Matty. Ne želim te prestrašiti, ali drži onaj svoj revolver na dohvatu ruke.

– Ne brinite, gospodo. Mene nije lako zaplašiti, svašta sam već prošla.

Na vrata netko pokuca, a kada ih Matty otvori, upadne Wat, za njim Temple Boone. Mary ih zabrinuto pogleda:

– Wate, rekao si da želiš raditi.

– Da, gospodo, ali samo muške poslove.

– Dobro. Najprije treba očistiti staju.

Temple se pobuni:

– Nije to lak posao nakon nereda koji je ostavio Luther.

– Moći ću ja to! – ratoborno će dječak. – Tražim pet dolara na mjesec i hranu.

– Ako budeš marljivo radio, dobit ćeš deset – reče Mary i pogle-

dom potraži Boonea. – A vi? Tražite li posao?

– Ne – reče on brzo.

Mary osjeti kako je napuštaju nade. Nije mogla sve obaviti sama. Vani je bilo isuviše posla.

– Ali, obećao sam vam da ću ostati dok se ne smjestite – doda Boone. – Mogu odjahati do Bonnera, čuo sam da je tamo netko tražio posla.

– Svi ćete se razbježati kad čujete što sam naumila – reče Mary polako. – Želim ovaj posao, moram ga zadržati. Stanica mora biti u takvom stanju da Mark Stacy ne nađe ni najmanjeg povoda da me otpusti kada dođe ovamo.

– On je razuman čovjek.

– Poznajete li ga?

– Da. Udovac, bez obitelji. Ova poštanska linija za njega je sve na svijetu.

– Mlad je?

– Ovisi odakle počinjete brojati. Oko četrdeset, rekao bih. Dakle, dovoljno mlad da vidi kako ste zgodna žena.

Pocrvenjela je i zagledala mu se ravno u oči.

– Nisam mislila na to. U mom poslu pomoći će mi što uradim, a ne kako izgledam. Matty, pripremi mu dobar doručak, pa da se prihvati posla.

Boone nešto zausti, ali se predomisli i okrene k Irkinji:

– Čula si gospodaricu, Matty. Ovamo doručak!

Malo kasnije sastali su se kod obora.

Ne bi li ovdje trebalo da bude više od šest konja, gospodine Boone? Ova je zaprega dovukla jučer našu kočiju. Pretpostavljam da su se donekle oporavili, ali bi im dobro došlo još nekoliko sati. Što ako jedan konj ne bude dobar za zapregu?

Boone se nasmiješi začuvši posljednje riječi, ali su stvari bile odviše ozbiljne.

– Imate pravo, gospodo, trebalo bi imati više konja. Nema ni mojeg konja.

– Mislite li da ih je Luther ukrao?

Boone zavrti glavom.

– Čak ni od njega to ne bih očekivao. U ovim krajevima konjokradice očekuje omča bez ikakva suda. Prije bih rekao da ih je nekamo sklonio, ne suviše daleko, da ih može pokazati ako baš bude nužno.

– Gdje biste ih vi sklonili? – upita Mary.

Boone se zamišljeno ogledao.

– U ovoj ravnici ima manjih kanjona, no za smještaj konja najbolji je takozvani Steamboat Rock. Doduše, prilično je daleko.

– Mislite li da bi se mogli pronaći tragovi?

– Možda. U posljednje vrijeme nije bilo kiše.

– Dobro, gospodine Boone!

Muškarac predosjeti njene namjere.

– Čekajte malo. To nije posao za vas. Prepustite ga meni.

Okrenula se i otišla u kuću.

– Matty, želim da pošteno nahraniš putnike koji će stići idućom kočijom. O tome oviše i moj i tvoj posao.

Zalihe hrane u stanici bile su vrlo oskudne. No bilo je šunke, slanine i graha te nešto sušenih jabuka od kojih su ispekle pitu.

Kada su putnici iduće kočije sjeli za stol, ovaj je bio prekriven jarko crvenom tkaninom koju je Luther nesumnjivo nabavio za trgovinu s Indijancima.

Od šestoro putnika samo je jedna bila žena. Ostali su bili muškarci iz grada, izuzev oficira koji

se zaputio u Fort Laramie. Jedan od putnika, visok, ozbiljan bradati muškarac, prišao je k Mary.

– Gospodo, ovdje smo dobili najbolju hranu na cijelom putu, pa bih vam želio zahvaliti.

– Hvala, no navratite slijedećeg tjedna, dotada ću se opskrbiti boljim namirnicama.

– Dobro, gospodo – nasmiješio se. – Vratit ću se.

Kad je kočija nestala u oblaku prašine, Mary skine pregaču.

– Matty, čuvaj kuću. Odlazim na nekoliko sati.

– Sati?

– Nestali su nam konji.

– Ja znam čitati tragove, gospodo – javi se Wat. – Lutao sam za izgubljenim kravama otkako mogu hodati. Osim toga, mislim da znam gdje su ti konji.

– Dobro, Wate, krenimo! Uzet ćemo dva konja, no sigurno su pošteno izmoreni.

– Pa ako možete hodati koji kilometar, mogli bismo i pješice – reče dječak. – Ali...

– Ali što?

– Netko bi mogao ostati s konjima. Treba nam oružje.

– Dobro, uzet ću karabinku.

Mali mahne rukom kao da tjera muhu.

– Ako ih je više, puška vam neće pomoći. Ali ovdje postoji jedna kratka dvocijevka za pratioca kočije. Ima i metaka. Ako im pridete dovoljno blizu, dvocijevku svatko sluša.

Prešli su dvorište i krenuli prema drveću. Činilo se da dječak točno zna kamo želi stići. Nakon otprilike dva kilometra upozorio ju je da govori samo šapatom.

– Konje drže među drvećem, u ogradi od užeta. Ima i vode, zato konjokradice uvijek navraćaju ovamo.

Tiho su se prikradali od stabla do stabla. Čulo se samo zujanje kukaca. Mary zastane da obriše znoj s čela i opet čvršće stegne dvocijevku. I Wat je stao, položio prst na usne i zatim pokazao naprijed.

Devet konja polako je hodalo unutar ograde od užeta, razapetog između drveća. Jedan je muškarac spavao na prostrtom pokrivaču. Mary krene naprijed, ali je Wat zaustavi.

Na drugoj strani, između grmlja, pojavio se još jedan muškarac. Kada se sagnuo da dohvati pojas s revolverom, Mary brzo izađe iz svog zaklona.

- Ne diraj to!

Muškarac se trgne i uspravi. Zapanjeno pogleda ženu i malog dječaka.

- Bobe! - reče.

- Pusti me na miru. Spavam.

- Bobe, imamo društvo.

Čovjek odmah sjede.

- Ha? Što... - raširio je oči. - Neka me vrag odnese ako to nije žena koja je izbičevala Scanta.

- Točno, gospodo! Došla sam po konje koji pripadaju poštanskoj stanici, a također i po konja čiji je vlasnik Temple Boone.

Bob brzo ustane i ljutito se okomi na druga:

- Prokletstvo, Pike, nisi mi rekao da je to Booneov konj!

- Vrlo važno čiji je! Tko je taj Boone?

- Ako sazna da smo mu uzeli konja, ubrzo ćeš ga upoznati. Gospodo...

- Povucite se nekoliko koraka i sjednite. Obojica!

- Hej, čekajte malo - počeo je Pike. - Ja...

- U mojim je rukama teška dvocijevka, dobro nabijena. Često sam pucala na divlje patke i pret-

postavljam da je vas mnogo lakše pogoditi. Wate, skupi naše konje.

Pike korakne naprijed. Ali Mary napne kokot na jednoj cijevi. Metalni zvuk odjekne kratko i oštro u tišini šumice. Pike zastane tako naglo da je jedva održao ravnotežu.

- Pazi, Pike! - usklikne Bob. - Ona se ne šali!

Wat je u međuvremenu već provlačio dugački povodac kroz oglave svih konja. Onda zahvati grivu jednoga od njih i baci mu se na leđa.

- Sidi s tog konja, momče! - zaprijeti mu Pike. - Ako ih ne ostaviš ovdje, nastradao si!

- Prije me moraš uhvatiti! - dovikne Wat. - Dodite, gospodo. I sprašite im jedan metak za oprostaj!

- Ne, ovog puta neću - bila je Mary vrlo mirna i sabrana. - Ne prilazite stanici! Ne želim opet nekoga ubiti.

Polako se povlačila, hodajući natraške. Kada ih više nije vidjela, čuo se Bobov glas:

- Jesi li je čuo? Rekla je da ne želi nekoga opet ubiti!

Wat je pogleda.

- Koga ste to ubili, gospodo? Vojnika koji vam je zapalio plantažu?

- Nikad nikoga nisam ubila, Wate. Ne znam zašto sam to rekla, naprosto mi je izletjelo.

- Prava riječ za onakve ptičice - počeo je Wat hihotati, a onda mu padne na pamet još jedna pomisao. - Čekajte dok Scant Luther za to sazna!

IV

Mark Stacy je već čekao pred svojim uredom kada je Wilbur Pattishal dovezao kočiju u glavnu ulicu Laportea.

– Wilbure, što to čujem? Neka žena vodi stanicu Cherokee?

Wilburovo lice ostade ozbiljno, ali se u očima mogao pročitati smiješak.

– Zaposlili ste M. O. Breydona? To je ona.

– Žena? Na stanici Cherokee?

– Najurila je Scanta Luthera – reče Wilbur. – Kako ga je samo najurila! Otjerala ga bičem.

– Scanta? Nemoguće!

– Ipak, uradila je to. I mnoge druge stvari. Netko, ne kažem da je to bio Scant, ukrao je cijelu zapregu i k tome konja Templea Boonea. Otišla je za njima pješice i dovela ih natrag. Imala je dvocijevku i Wat kaže da se nisu usudili ni pisnuti.

– Tko je taj Wat?

– Dječak kojega je zaposlila. Ima i neku mladu Irkinju koja kuha i sprema.

– O tome ćemo još razgovarati. Nikome nisam dopustio da unajmljuje nove ljude. Pogotovu ne ženi, i to na takvom poslu.

– Gospodine Stacy, na vašem mjestu bio bih veoma oprezan. Odete li onamo ovako narogušeni, mogli biste je izgubiti. Za dva tjedna, otkako je tamo, sve je izmijenila i uredila. Razmislite dva puta prije no što počnete dijeliti otkaze.

Stacy tiho opsova. Wilbur je bio čovjek svojeglav i čudnih nazora, ali se nije moglo zaniijekati da je najbolji kočijaš poštanske linije, a to je značilo mnogo. Otjerala je Luthera? Bilo je u to nemoguće povjerovati, prije bi se reklo da je to dvoje u nekakvom dogovoru. Temple Boone? Što taj radi na stanici?

– Wilbure, što Boone traži na stanici Cherokee? Misliš li da je povezan s Lutherom?

– Naprotiv! Došao je istom ko-

čijom kao i žena, sve je promatrao sa strane, ne miješajući se. Ali sam siguran, da joj je zatrebala pomoć, on ne bi oklijevao.

– Sve to nimalo mi se ne sviđa, Wilbure. Možda je to dvoje u nekom dogovoru?

Pattishal izvuče cigaru i odgrize vrh.

– Na vašem mjestu ne bih se mučio zagonetkama. Otišao bih dolje i provjerio. Samo, bio bih vrlo oprezan. To nije obična žena, već prava gospoda.

Stacy zareži i krene niz ulicu. Visok muškarac sa zvijezdom na košulji kimne mu u znak pozdrava.

– Zdravo, Mark! Čuo sam da si postavio ženu na mjesto šefa stanice Cherokee.

– Neće dugo. To nije mjesto za ženu, ma kako dobra bila. Nego, čuje li se što o bandi Denvera Crossa, šerife?

– Ni slovca – odgovori čovjek polako. – Ipak budi oprezan ša-lješ li neku veću vrijednost. Tu su se negdje pritajili u brdima.

– A Johny Havalik?

– Po salunima se priča da ga je Denver Cross ustrijelio.

Stacy zavrti glavom.

– Volio bih da je obrnuto. Havalik je bio najbolji među lošima.

– Johny je bio samotnjak, a Cross ne voli takve koji ne plešu kako on svira.

– Znaš li gdje se krije?

– Donedavno sam se nadao da ću saznati. On i Luther bili su nekada partneri, zajedno su posjedovali salun u Fort Griffinu. Držao sam Luthera na oku i čekao da se pojavi Cross. A onda je došla ta žena i najurila ga.

V

Nije bilo vremena za odmor, još manje za sanjarenje. Pa ipak, kada

bi kasno navečer legla, Mary bi bar nekoliko minuta posvetila uspomenama: velikoj bijeloj zgradi, zelenim poljima, bijelim ograda i divnim konjima. Sve je to sada nestalo, uništeno. Ostala je samo gola zemlja. No ona, Mary, jednog će se dana vratiti i sve iznova podići. Ne tako veliko i lijepo, ali to će ipak biti novi početak.

Jednog dana!

A sada zajedno s Matty radi kao životinja. Pere, mete, mijesi, peče i liježe tek kada je mrtva od umora.

Otvorila je i malu kuću namijenjenu za stanovanje. Poslije temeljitog čišćenja onamo je premjestila postelje, knjige i ono malo stvari koje je donijela u ovu surovu zemlju.

Prilikom posljednjeg prolaska kočije Wilbur Pattishal ju je upozorio:

– Možete očekivati Marka Stacya u slijedećoj kočiji. Ili možda u drugoj, ali doći će sigurno. I upozoravam vas da je uvjeren kako žena ne može upravljati stanicom Cherokee.

– Hvala, Wilbure, bit ću spremna.

– Bilo bi mi krivo da odete. Već se na cijeloj liniji priča o vašoj dobroj hrani – odvrati, časak pošuti i doda: – Vidio sam neke Indijance s ove strane Virginia Dalea. Bili su prijateljski raspoloženi, ali nikada ne možete znati dokle će to trajati. Indijanci poštuju samo snagu. Zapravo, snagu i pošten postupak. A bijelci ih neprekidno varaju.

– Može li se vjerovati njihovoj riječi?

– Moglo se, nekada. Ali sada i među njima ima ljudi kakav je Scant Luther.

Isprativši kočiju, zaustavila se uz Wata koji je prao ruke.

– Wate, već odavno ti želim za-

hvaliti. Ma što se dogodilo ovdje, nikada te neću zaboraviti. Ni jedan muškarac ne bi uradio više posla od tebe.

– Hvala, gospodo – promrmlja dječak i okrene glavu da ne bi vidjela njegove zažarene obraze. – Luther je ostavio strašan nered.

– Jesi li ikada išao u školu, Wate?

– Baš i nisam. Ali Johnny me je naučio malo čitati i poklonio mi je dvije knjige: »Ivanhoe« i »Robinson Crusoe«. Dosta sam se namučio, ali se isplatilo.

– Tko je taj Johnny?

Malo lice postade bezizražajno.

– Ah, neki momak koga sam poznavao. Prolaznik. Navratio bi ponekad.

– Tvoji su imali ranč?

– Mali ranč. Tata nije imao novca. Onda su nas Indijanci otjerali, pa je postao pomoćnik u trgovini. I to je propalo, pa smo otišli u Wichitu. Radio je u salunu.

– Čini se da si mnogo putovao.

– Otac je silom htio vlastiti ranč. Konačno smo se smjestili tamo, u podnožju planina... Ući ću i nešto pojesti, gospodo.

Kimnula je i on je brzo nestao u kući. Ma koliko ga ispitivala, nije saznala gotovo ništa. Stoga pođe za dječakom.

– Jeste li imali mnogo knjiga u kući, Wate?

– Nismo – reče dječak posramljeno. – Tata nije znao... Ali, imali smo veliku Bibliju. Bila je stara stotinu godina, još od naših pradjedova. Na posljednjim stranicama bilo je svašta napisano: imena, godine i drugo. Tata je uvijek pričao da su tu rođenja i smrti svih predaka...

– To je vrijedna knjiga, Wate, trebalo je da je sačuvaš. Gdje je sada?

– Tamo, mislim, u podnožju planina.

Izvana se čuo topot konja. Izašla je i prepoznala Templea Boonea.

– Gospodo – upozori je – Mark Stacy dolazi kočijom. Bit će ovdje za jedan sat.

Ostala je kao skamenjena. To je bio trenutak kojega se bojala. Stacy je sigurno spreman da joj otkaže zbog najmanje sitnice i stanicu povjeri muškarcu. Bilo kome samo da je muškarac.

– Borile smo se kao muškarci – pride joj Matty – ali sada se moramo malo i pretvarati. On očekuje ženu, pa neka mu bude.

– Kako to misliš?

– Treba se boriti najboljim oružjem! Vi ste žena, i to prava gospođa. K tome prekrasna. Brzo navucite onu svoju plavu haljinu, njoj ni jedan muškarac ne može odoljeti. Zbunite ga, nemojte dopustiti da se pribere. Ako se budete ponašali kao gospođa, što i jeste, neće imati snage da vam otkaže. Prije no što se snađe, utrpajte čemo ga u kočiju i poslati dalje.

– Imaš pravo, Matty! No i ti se moraš urediti. Peg, Peg, brzo ovamo!

Potrčala je u svoju sobu i izvukla plavu haljinu. Kosa joj je bila u strašnom neredu, ali ju je s nekoliko energičnih poteza četkom dotjerala. Tek što su se ona i Peg vratile u zgradu stanice, izvana su se čuli povici kočijaša, zveka lanaca i topot kopita. Kroz oblak prašine kočija je u blagom luku prišla zgradi i naglo se zaustavila. Putnici su počeli izlaziti.

Mary siđe njih stube i pođe im ususret.

– Dobro došli u stanicu Cherokee. Izvolite ući.

Gledajući je zapanjeno, kraj nje su prošli dvije žene i četiri mu-

škarca. A onda i muškarac za kojega je odmah bila sigurna da je Mark Stacy.

Bio je visok, čvrsto građen, ugodne vanjštine. Sišavši, odmah se obratio kočijašu, pa je u prvi čas nije ni zamijetio. Temple Boone upravo je prilazio sa svježom zapregom i Stacy se tek tada okrene i spazi Mary Breydon.

Ukočio se. Zbunjeno se počeo po bradi i korakne naprijed. Očekivao je da će ovdje naći jednu od onih snažnih i visokih žena kakve se često mogu vidjeti na nalazištima zlata, a pred njim je stajala otmjena, mlada ljepotica. I sve riječi što ih je bio pripremio za odlučan nastup čim stigne u stanicu, bile su zaustavljene.

Dražesno se nasmiješila.

– Gospodin Mark Stacy, preporučam? Dobro došli u stanicu Cherokee. Udite, molim, da vam se ručak ne ohladi.

Povela ga je u zgradu.

– Peg, povedi gospodina Stacya do njegove stolice, molim.

Stacy nije bio sasvim siguran kako se našao na stolici. Stol je bio prekriven crvenom tkaninom od kakve su bili izrađeni i zastori na prozorima. Prostorijska je bila besprijekorno čista, a jelo je zanosno mirisalo.

Ogledao se. Ni jedna stanica njegove linije nije tako dobro izgledala. Prozori i ognjište bili su, istina, na svom mjestu, ali sve ostalo...

Mary je sjela sučelice njemu i ponudila ga velikim tanjurom punim odrezaka.

– Ovo su bizonski odresci, gospodine Stacy, mnogi ih vole više no govede. Jeste li ih kada jeli?

– Bio sam nekad i lovac na bizone – objasnio je – ali mi njihovo meso nikad nije bilo ukusno.

– To je specijalitet stanice Che-

rokee, gospodine Stacy. Opskrbljujemo se izravno iz okoliša.

Stacy je bio zbunjen i pomalo ljutit. Imao je dojam da je na neki način obmanut, ali nije mogao dokućiti kako. Sigurno je da ni jedna njegova stanica ne posluhuje tako dobre obroke, niti izgleda tako privlačno. Sve je bilo drugačije no što je očekivao i sada nije znao što poduzeti.

– Gospodice... – započne mršav muškarac s bradicom.

– Gospoda Breydon, gospodine. Ja sam, nažalost, udovica.

– Želio sam samo reći da nika-da ni na jednoj stanici bilo koje poštanske linije nisam tako ukusno jeo. Gotovo bih poželio da se ovdje zadržim.

– Nažalost, za to još nismo osposobljeni, ali jednog dana možda ćemo i to urediti. Nadam se da ćete ponovno ovim putem?

Kočijaš pomoli glavu.

– Za pet minuta, narode! – vikne i pogleda Stacya. – Hoćete li s nama, gospodine Stacy?

– Nastavit ću slijedećom kočijom. Imam ovdje još posla.

Ustao je i izašao. Kočijaš pođe za njim.

– Žena i pol, zar ne, šefe?

– Lijepa žena. No može li upravljati stanicom, to još treba vidjeti.

– Ne govorite ništa dok ne pogledate štagalj. Uredila ga je kao one bogataške staje na Istoku.

Kada se kočija otkoturala, Stacy pođe prema gospodarskim zgradama. Sve bijaše čisto i uredno. Orma, raspoređena i nauljena, visjela je na drvenim klinovima, alat za popravak bio je složen nadohvatu ruke.

Je li znala da će on doći? Naravno da je znala. Vijesti se čudesno brzo šire ovom pustinjom, a

svatko tko tako dobro kuha, nesumnjivo ima mnogo prijatelja. Pa ipak, treba priznati, nijedna stanica nije bila tako dobro organizirana, a Mary Breydon je stigla na Cherokee prije samo tri tjedna.

Sve je to lijepo, ali kako je, zabo-ga, uspjela otjerati Luthera? Sâm se namjeravao prihvatiti tog zadatka ako major Breydon ne uspije. Znao je da to ne može proći bez obračuna.

A Temple Boone? Što on tu traži? Doveo je zapregu i nestao. Pa onaj dječak!

Možda jedna žena i može održavati stanicu, ali kako će se snaći u teškim vremenima koja dolaze. Zasad Denver Cross i njegovi razbojnici miruju, ali kada iz planina počnu stizati pošiljke zlata, ovdje može nastati užasno stanje.

– Šalicu kave, gospodine Stacy? Okrenuo se i kimnuo.

– Usput, jeste li već upoznali Prestona Colliera? – upitao ju je.

– Collier? Nije mi poznato to ime. Tko je on?

– Najbogatiji rančer na ovom području. Ima lijepu kuću, tamo... nekoliko kilometara od stanice. Drži dobre konje, nekoliko sam puta kupovao od njega. Dobar je to čovjek, s Istoka iz New Yorka.

Prihvatio je ponudenu šalicu i srknuo.

– Gospodo Breydon, ja sam zapravo namjestio vašeg muža, a ne vas.

– Moj je suprug ubijen. Inicijali su nam isti, a ja sam očajnički trebala neki posao i mislim da ga mogu obaviti. Sigurna sam.

– Čini se da u tome imate nekih iskustava?

– Moj je otac imao veliku plantažu, a nijednog sina. Stoga je mene pokušao naučiti kako se njome upravlja.

– Tako? Zna li da je ovo indijansko područje?

– Znam.

– I da ima razbojnika.

– Čula sam za to.

– Što ćete uraditi budete li napadnuti?

– Što su učinili oni prije mene?

– uzvratila je protupitanjem.

– Branili su se. Neki su bili ranjeni ili ubijeni.

– I pritom izgubili konje?

– Dakako – prizna Stacy. – Indijanci uglavnom zbog njih i napadaju.

Mary se nasmiješi.

– Ja imam henrijevku, gospodine Stacy. A što se tiče krađe konja, već su to pokušali. Vratila sam otete konje i ne vjerujem da bi to muškarac obavio bolje.

– Možda i ne bi. Ali žena vašeg položaja...

– Ja sam samo žena kojoj je potreban posao. Nemojmo razgovarati o mojem odgoju ili spolu, već samo o tome jesam li sposobna obavljati ovaj posao... Mislim da mogu i predlažem da mi date vremena. Spremna sam za taj posao i voljna preuzeti rizik koji ide uz njega.

Zbunjeno se zagledao u šalicu. Namjeravao se kratkim postupkom otarasiti ove žene, a sada nije bio u stanju izmisliti bilo kakav razlog za otkaz.

– Vjerojatno niste još imali vremena pogledati moj zahtjev za namirnice – reče Mary. – Pomalo je neobičan. Zatražila sam sjeme za povrće i krumpir za sadnju. S obzirom na to da moram svakog dana hraniti velik broj ljudi, ne vidim razloga da sama ne uzgajam neke vrste namirnica i tako smanjim troškove bar za trećinu.

– Nije loša ideja. Odakle vam bizonski odresci?

– Gospodine Boone je ustrijelio bizona. Bio je toliko ljubazan da nas je opskrbio mesom.

– Ah, da, Temple Boone. Zami-jetio sam da je izveo zapregu pred kočiju. Zar ste i njega zaposlili u ime naše kompanije?

– Ni govora! Gospodin Boone mi je sâm ponudio pomoć. No sve do danas nisam znala da je i on zaposlen na našoj liniji.

– Boone? Naš namještenik?

– Ispričao mi je da ga je vlasnik linije, Ben Holladay, unajmio da hvata ili kupuje i kroti konje za liniju.

Stacy opsuje u sebi. Zašto mu to nisu rekli? A zašto i bi? Nabavka konja nije bila njegova izravna dužnost, a životinje su bile potrebne za desetke stanica od Missouria do Kalifornije.

– Boone je pravi čovjek za taj posao – reče, smirivši se. – Čuo sam da ima mnogo iskustva s divljim konjima.

Posao je za njom u kuhinju. Dječak je upravo oprao ruke i sjeo za stol, a djevojčica mu je pružila tanjur s kolačima.

– Gospodo Breydon...

– Molim vas, zovite me Mary, gospodine Stacy, kao i svi ostali moji prijatelji.

– Želio bih vas upozoriti. Negdje u blizini stanice nalazi se skrovište grupe odmetnika. To su opasni ljudi, ne bilo kakve protuhe. Čovjek koji ih vodi zove se Denver Cross.

– Mislite li da će pokušati ukrasti naše konje?

– Ne, neće. Denver igra na veći ulog. Mislim da čeka na pošiljke zlata. Gore u brdima pronašli su zlato duž potoka Cherry. Uskoro će ovuda krenuti prve pošiljke za

Istok. Mislim da Denver samo na to čeka.

– Bit ćemo oprezni.

VI

Probudila ju je grmljavina. Soba je još bila tamna, ali je Mary znala da zora ne može biti daleko. Tiho je ustala da ne probudi Peg, pa ne paleći svjetiljku, pođe u dnevnu sobu.

Kroz prozor se probijalo jutarnje sivilo. Iznenadi se kada vani opazi osedlanog konja, vezanog o gredu. Svjetlo udaljene munje nije joj pomoglo da ga prepozna.

Stranac? U ovo doba?

Brzo se odjenula. Još jednom požali što nije nabavila revolver, bilo bi smiješno poći u stanicu s puškom u ruci.

Da bi se zaštitila od kiše, prebacila je preko glave gust indijanski pokrivač. Zatvori vrata za sobom i brzo pođe prema stanici.

Usput pogleda prema staji. Vrata su bila odškrinuta. To je bilo čudno, jer su noći bile hladne i staju su uvijek zatvarali, to više što je mali Wat spavao u komori za ormu.

U blagovaonici stanice sjedio je muškarac, okrenut leđima prema vratima. Naglo se okrenuo, a ruka mu poleti pod kaput. No, ugledavši ženu, opusti se i uspravi.

Bio je to snažan čovjek gruba izgleda, a ožiljak u kutu usana malo mu je iskrivio lice i odavao dojam brutalnosti. Bilo je to lice koje je nemoguće zaboraviti, a ona ga je već jednom vidjela.

– Ovaj gospodin – ogłosi se Matty bezličnim glasom – traga za nekim dječakom.

U polutami zasjaše muškarčevi zubi oponašajući smiješak.

– Radio je za mene i pobjegao

– reče. – Došao sam da ga odvedem natrag.

Mary je smotala pokrivač i položila ga na klupu.

– Sto ako on ne želi natrag? – upita.

– U svakom slučaju, ide samnom. On je moj naučnik i njegov ugovor još nije istekao.

– Ah, tako? Pokažite mi papire.

– Papire?

– Ugovor o naukovanju.

– Zaboravio sam ga ponijeti, gospodo – reče čovjek i podrugljivo se nasmiješi. – Kad idući put prođem ovuda, pokazat ću vam ga. A sada mi dajte dječaka. Zove se Wat Tanner i znam da radi kod vas.

Mary Breydon obide stol i naliže kavu u šalicu.

– Dobro – reče. – Najjednostavnije da dogovorimo sastanak u Laporteu. Tamo ćemo riješiti stvar pred sucem.

Čovjek se smrkne i poče pokazivati znakove nestrpljenja.

– Nažalost, ne mogu čekati tako dugo. Prešao sam velik put po kiši...

– Odakle ste, gospodine...

– Williams – reče. – Živim sjeverno odavde, prema granici Wyominga. A sada mi dajte dječaka ili...

– Ili, gospodine Williamse?

– Naprosto ću ga odvesti!

– Bojim se da nećeš stići daleko s trbuhom punim metaka – na jednom odjekne.

Na vratima je stajao Temple Boone. Kaput mi je bio promočen, s oboda šešira cijedila se voda.

– Zdravo, Boone! – reče Williams. – Nisam očekivao da ću te naći ovdje. Ako znaš što je dobro za tebe, ne miješaj se u ovo. Mi želimo tog dječaka.

– Mnogo buke oko jednog dječaka – nasmiješi se Boone. –

Kao što gospoda predlaže, riješite to pred sucem. On je ionako tvoj stari poznanik.

Williams odgurne šalicu i stavi prste na rub stola, kao da će ustati.

– Nemoj! – upozori ga Boone.

Williamsova ruka odmah se vrati do šalice.

– Denveru se to neće svidati – reče promuklim glasom. – Dječaka treba kazniti, on je najobičniji lopov. Ukrao je Johnnyeve čizme kada je ovaj umro.

– To je laž!

Mali Wat je stajao na vratima, prestrašen, ali ljutit.

– Johnny je zatražio da mu ih skinem – reče. – Obećao je svojoj majci da neće umrijeti u čizmama. Rekao je da su gotovo nove i da ih moram uzeti za uspomenu. Rekao sam da su prevelike, a on je rekao da ću brzo porasti. I rekao mi je neka odem jer da svi vi niste društvo u kome dječak treba da odraste.

Williamsovo lice oblije jako rumenilo. Ispod oka pogleda prema ženama.

– Ne vjerujem da je to rekao. Uostalom, tko je bio Johnny da bi imao pravo suditi o nama?

– Bio je najbolji u Denverovoj družbi. Stoga je i ubijen – procijedi Temple.

– Odlazim – reče Williams i ustane, držeći ruke ravno ispred sebe.

– Otidi! – složi se Temple. – I reci Denveru da su dječak i svi ljudi s ove stanice moji dobri prijatelji.

Kada je Williams odjahao, Mary sjede sučelice Booneu i počne doručkovati.

– Imate čudne prijatelje, gospodine Boone.

– Ovo je velika zemlja – nasmiješi se Temple – ali nema

mного stanovnika. Nakon nekog vremena sve ih upoznate. A ljudi s obje strane zakona često su nekadašnji prijatelji i poznanici, možda su zajedno radili ili se borili u ratu. No, sada je vrijeme da Wat i ja pripremimo zapregu. Kočija samo što nije stigla.

– Gospodine Boone, prije no što nestanete, htjela bih vas upozoriti. Prepoznala sam ovoga čovjeka, Williamsa. Jedan je od grupice pljačkaša koji su zapalili našu kuću.

– Williams je ubio vašeg supruga?

– Ne on, već njihov vođa, ali ne tom prilikom.

– Jeste li saznali njegovo ime?

– Da. Zove se Jason Flandrau. Slijedila je duga šutnja.

Baš u taj čas Matty uđe i namršti se.

– Što se zbiva, gospodo? – upita.

Temple odmahne rukom i podigne glavu.

– Mary, znate li pravi razlog zbog kojega je Flandrau ubio vašeg supruga?

– Možda je očekivao da će mu se suprotstaviti?

– Jason Flandrau sada sam sebe naziva pukovnikom. Vrlo je uvaženi građanin Denvera, živi na velikoj nozi, pjeva u crkvenom zboru i uskoro će se kandidirati za guvernera. Budući da ga je vaš muž prepoznao, morao ga je ubiti. Građani ionako teško prihvaćaju Južnjake, a kada bi se saznalo kako je došao do svog bogatstva, začas bi visio na grani.

– Vjerojatno imate pravo.

– Dakako da je tako. A znate li što to još znači?

– Znam, gospodine Temple. Flandrau mora ubiti i mene. Uradit će to čim sazna gdje sam.

– Mislite li da vas je Williams prepoznao?

– Ne, nisu me vidjeli. Bila sam s djetetom u kući, a kada su je zapalili, pobjegla sam kroz stražnja vrata. Gospodine Boone, zašto im je toliko stalo do Wata?

– Zato što zna gdje se krije Crassova banda. Dočepaju li ga se, ubit će ga ili nekamo zatvoriti.

– Ubit će dječaka?

– Gospodo, ovi su ljudi nekada uništavali cijela naselja, ubijali žene i djecu, iz čistog divljaštva. A sada imaju i bolji razlog: omogućiti svome vodi Jasonu Flandrau da svakako postane guverner. Gospodo, morate smjesta odavde. Uzmite djevojčicu i bježite.

– Ne mogu. Ovdje je sada moj dom i posao. A što se tiče Jasona Flandraua, ako ja tome mogu pridonijeti, nikada neće postati guverner.

– To je i njemu jasno. A vi ste ovdje izloženi svakom napadu. Točno se zna gdje ste i svaki putnik koji dolazi, može biti plaćeni ubojica. A da ne govorimo o zasjedama.

– Ostat ću ovdje!

– Dobro – reče Boone, ustane i pogleda joj u oči. – Ali, čuvajte se, čujete li me?

Kada je, malo kasnije, stigla kočija, Mary je shvatila da s posebnom, dotad neuobičajenom pažnjom proučava putnike. Osim dva tragača, jednog oficira i putujućeg trgovca, tu su bile i mlada pjevačica i jedna vremešna žena. Sedmi je bio visok, vrlo mršav muškarac ravno podrezanih brkova i smeđe kose. Ponašanjem je odavao uglednog čovjeka, ali mu je odjeća bila u jadnom stanju od duga putovanja. Ugledavši Mary, malko se namršti, odvрати pogled na drugu

stranu, a onda se opet, kao iznenađen, zagleda u nju.

Wilbur joj pride, pozdravi i reče:

– Imali smo još jednog putnika, Prestona Colliera. Taj vam je pravi kicoš, Englez porijeklom. Dočekala ga je kočija, koji kilometar ispred stanice.

– Collier? Nije li to moj susjed, bogati rančer?

– Da. Neizmjerno je bogat. Ima kuću s bijelim stupovima, ženu i dvije kćeri, sve ljepotice.

– Collier je pošten čovjek – reče Boone koji je prilazio s konjima i čuo dio razgovora. – I dobar stočar, a ono što obeća toga se i drži. Kada bi netko u ovim krajevima želio napraviti političku karijeru, morao bi svakako osigurati Collierovu podršku.

Izrekavši posljednju rečenicu, značajno je pogledao Mary. U prvi čas nije shvatila, a Boone se okrene i ode. Međutim, shvatio je Wilbur.

– Uskoro će ovuda proći kandidat za guvernera – nasmijao se.

– Sigurno će posjetiti Colliera i moljaka za pomoć na izborima. Collier je cijenjen i ako on nekoga podrži, drugi će slijediti njegov primjer.

Kada se kočija odvezla, Mary potraži dječaka.

– Wate, ispričaj mi nešto o svojoj obitelji.

– Ja nemam obitelji, gospodo.

– Imaš, Sada smo Peg i ja tvoja obitelj ako nas prihvatiš.

– Da... gospodo.

– Što se dogodilo s tvojom majkom i ocem?

– Mama je umrla kada sam bio sasvim malen, dvije ili tri godine. A tatu su ubili.

– Tko ga je ubio, Wate?

– Nije važno – namršti se dječak. – Evo, dolaze jahači. Dvojica.

Mary proviri kroz odškrinuta vrata staje. Bila su dvojica i bili su stranci.

– Imaju dobre konje – reče Mary glasom poznavaoaca.

– Da, gospodo. Ili su imućni ili odmetnici.

– Odmetnici?

– Da. Ni jedan kauboj ne može nabaviti takvog konja, niti mu treba. A razbojniku je brzina najvažnija.

Wate, pođi u kuhinju i reci Matty neka ih posluži, ali mene neka ne spominje.

– Bojite ih se?

– Oprez ne mora značiti i strah. Slušaj me, Wate, moga je muža ubio čovjek po imenu Jason Flandrau. Ako sazna za mene, ubit će me da ne bi bilo svjedoka njegovog zločina.

Wat kimne i pođe prema stanici. Mary je iz staje promatrala kako ulazi u zgradu, a srce joj se stisne kad vidje da su muškarci ušli odmah iza njega. Brzo pretrči nevelik razmak do kućice za stanovanje i stane uz prozor, zaklonjena zavjesom.

– Ima li još pite, Matty – upitao je u međuvremenu Wat u blagovaonici. – Ostalo je dovoljno za nas dvoje...

Matty uhvati njegov pogled pun neke poruke, ali ne shvati.

– Morat ćeš pričekati da nahranim ovu gospodu.

– Znam, znam, ali budući da nas je samo četvoro, možda će nešto ostati i za mene.

Matty pogleda pridošlice. Bili su čvrsto građeni muškarci naoružani revolverima. No zar ovdje ne nose svi revolvere?

– Kava? – upita pridošlice.

– I neki zalogaj, ako imate.

– Ima nešto kuhanog mesa i

svježeg kruha, upravo sam ga ispekla.

– Može – reče mladi i ogleda se. – Čuo sam da neka žena vodi ovu stanicu, ali nitko nije rekao da je Irkinja.

– Mislim da ste i vi Irac – reče Matty. – Izgled ne vara.

– Ne, ne vara. Moja je baka bila iz Donegala. Znači, vi vodite ovu stanicu?

– Tko drugi? Valjda ne mislite da bi to mogao ovaj dječak? – odvrati Matty, postavi na stol dva lončića i nalije kave. – Ali nisam došla ovamo da se bavim konjima. Čula sam da je pronađeno zlato. Želim se vratiti u Irsku bogata, tako da mogu birati za muža koga hoću.

– Sanjaš, djevojko! – reče muškarac promuklim glasom. – Koliko si zlata vidjela dosada? Ima ga, ali samo za nekolicinu.

– Samo čekaj – odbrusi Matty. – Ja ću otići kući kao velika gospoda.

– Jesi li putovala preko Virginije? – upita mladi.

– Ne poznam to mjesto. Iskrcala sam se u Bostonu i radila sve dok nisam uštedjela za put. Htjela sam u Kaliforniju, ali onda sam čula da je zlato otkriveno u Koloradu, a to je gotovo dvije tisuće kilometara bliže.

Jeli su i šutjeli. Wat slučajno prijede prstom preko usana i Matty shvati poruku. Neprilike? Rasplamsa vatru i pristavi još jedan lonac da bi imala dovoljno kipuće vode u slučaju potrebe.

– Čekate kočiju? – upita kada im je ponovo napunila šalice.

– Na prolazu smo. Idemo na zapad.

Počeli su šaptati, a onda stariji reče:

– Očito neka zabuna.

– Hajdemo, Joe! Šef nas čeka u Laporteu.

Platili su, popeli se na konje i odjahali. A Wat reče:

– Znam starijega. To je Joe Longman, konjokradica i ubojica, samo što ga još nikada nisu uhvatili.

Mary upadne u kuhinju, a djevojka joj se odmah obrati:

– Wat poznaje starijega. Kaže da je konjokradica.

– To je i onaj mladi – reče Mary bijesno. – Jahao je na jednom od naših konja. Dobro poznajem tu životinju, a mislim da bi i ona prepoznala mene.

– Uskoro će znati da smo ih prevarili – reče Wat. – Oni već sigurno znaju za vas, gospodo. Lijepa žena koja zna i kuhati!

Mary kimne i izađe da bi mogla na miru razmišljati. Osjećala je da ima sve manje vremena. Ako nešto ne poduzme, Jason Flandrau će pronaći načina da se neupadljivo, ali zauvijek riješi neugodnog svjedoka.

Znala je da joj nitko neće povjerovati ode li u grad i izravno optuži utjecajnog i bogatog Flandraua. Pa ipak, nije smjela čekati da on povuče prvi potez, za nju bi to mogao biti i posljednji. Dobro usmjeren metak odozgo, iz šumarka – i Peg će ostati siročić. Zato mora napasti prva, smišljeno i lukavo. Udariti tamo gdje je Flandrau najslabiji. Tko je nedavno rekao da Jason ne može ništa postići bez podrške Prestona Colliera? Tako je! Počet će od Colliera! Mora ga što prije upoznati!

Vratila se u kuhinju. Wat je konačno dobio svoj komad pite. Kakav je to divlji, čudan, ali i sjajan momčić!

– Znaš li, Wate – rekla je osjetivši iznenadan poriv – kad bih

imala sina, željela bi da bude kao ti.

Pogledao ju je, zapanjen i rumen u licu. Prišla mu je i tiho dodala:

– Zaista to mislim, zaista.

Spustio je glavu i nije ju podigao sve dok nije krišom obrisao suze.

– Gospodo, ako idete u Laporte, dopustite da odem s vama. Protumarat ću naokolo i svašta čuti.

– Razmislit ću, Wate. Otići ću sutra.

– Kočijom, gospodo. To je najsigurnije. A sutra vozi Wilbur, on je najbolji.

VII

Laporte se doimao pospano na jutarnjem suncu. Pred salunom su bila privezana dva konja, a pred željeznarijom su stajala kola s konjskom zapregom.

Wilbur joj pomogne sići s visokih stuba kočije.

– Kada ogladnite, najbolje da podete preko, u onaj pansion. Momci se ponekad zaborave u gostionici, pa počnu psovati. Bilo bi im neugodno pred vama.

– Koga vi to branite, njih ili mene? – nasmijala se.

– I njih i vas. Hoćete li da ovaj popis predam Stacyu?

– Ne, moram to sama obaviti. Za neke će stvari zatražiti objašnjenje.

Uhvativši Peg za ruku, pošla je ravno u Stacyev ured. Ugledavši je, muškarac ustane i posegne za svojim kaputom.

– Nema potrebe, gospodine Stacy. Ja nisam gost, već namještenik.

– Ovdje ćete uvijek biti gost – nasmiješio se – a na stanici Cherokee ja ću biti gost, a vi namještenik.

– Ovdje je popis... – Nećete li sjesti?

– Pa, samo načas. Moram kupiti neke stvari, a onda želim što brže natrag, na stanicu.

Pregledao je papire i podigao glavu.

– Moram priznati da nikad nisam čuo toliko pohvala sa svih strana, kao za stanicu Cherokee.

– Hvala. Nadam se da će i gospodin Holladay biti zadovoljan.

– Ah, što se tiče vlasnika linije, njemu je svejedno jeste li muško ili žensko, crni ili žuti, glavno da se kočije kotrljaju na vrijeme i putnici ne prigovaraju. No, možete biti sigurni da će se pojaviti na stanici kada ga najmanje očekujete. Gospodo Breydon, biste li mi ispričali što se dogodilo s vašim suprugom?

Oklijevala je, ali ipak progovori:

– Na ulici u Julesburgu susreo je čovjeka koji je nekad počinio zločin i koji se bojavao njegove optužbe. Moj je suprug nosio revolver u zatvorenim, vojničkim koricama. Bez obzira na to, taj je čovjek povukao oružje i ustrijelio ga.

– Znate li tko je to uradio?

– Znam. Jason Flandrau.

– Jason Flandrau? Gospodo, zacijelo ste pogriješili. Gospodin Flandrau nije revolveraš, a još manje ubojica. Zapravo, netko mi je upravo ovih dana rekao da je ubojica majora Brezdona nepoznat.

– To nije točno.

– Jesu li se sporili zbog nečega?

– Moj suprug nikada nije imao nikakva posla s takvom vrstom ljudi. Poginuo je samo zato što je prepoznao izvršioca jednog teškog zločina. Mislim, gospodine Stacy, da vas ne smijem više zamarati vlastitim problemima. Molim vas, kao uslugu, da Jasonu Flandrauu ne spominjete ovaj razgovor.

– To nikako neću učiniti. Ali, gospodo, moram vas upozoriti da taj čovjek ima mnogo prijatelja. Njegov je ured nedaleko oдавде, niz ulicu, on je vjerojatno tamo.

Oprostila se i izašla vodeći Peg za ruku. Najradije bi se odmah vratila na stanicu, ali kočija u suprotnom smjeru polazila je tek kasno poslijepodne. Stoga je prešla cestu i ušla u željeznariju.

– Željela bih kupiti pištolj.

Zahtjev nije bio neuobičajen.

– Svakako, gospodo. Imam jedan lijepi primjerak kalibra dvadeset i dva.

– To me ne zanima. Želim mornarički model, kalibra trideset šest.

– Pretežak je za žensku ruku.

– Ne brinite. Suprug me je naučio rukovati njime.

– Oh, to je nešto drugo. Evo, nov novcat, jedan od najboljih modela.

– Uzet ću nešto baruta, kugle i kapsle.

Okrenula se da vidi čime se zabavlja Peg i ugleda par derindžera, malih dvocijevnih pištolja velikog kalibra. Upita za cijenu.

– Skupi su, gospodo, specijalna izrada. Kalibar četrdeset četiri. Ovaj par stoji četrdeset dolara.

Bilo je to vrlo mnogo novaca, a već je kupila jedan pištolj. Ali, s druge strane, koliko vrijedi ljudski život?

– Uzet ću ih. Molim da ih napunite.

– Nije li opasno nositi ih napunjene?

– Odlazimo popodnevnom kočijom, gospodine. Mislite li da će nam prazni biti od koristi ako se nešto dogodi?

– Imate pravo – nasmijeo se.

– No čini se da je i vaša mala sestra našla nešto što je zanima.

– To je lijep kompliment – na-

smiješi se Mary. – No ova mala djevojčica je moja kćerka.

– Kćerka? Niste li vi gospoda Breydon koja je preuzela stanicu Cherokee? Kažu da se tamo poslužuje najbolja hrana u ovom kraju.

Mary se nasmiješi, potvrdi i nastavi kupovati.

U to isto vrijeme, u uredu iznad banke, Jason Flandrau je razgovarao sa dvojicom muškaraca odjevenih u poslovna gradska odijela.

Činite mi veliku čast, gospodo. Moram priznati da sam i sam pomislio da se kandidiram za guvernera kada sam saznao da se prema zakon po kojem će Kolorado postati država. No vjerovao sam da će stanovnici ipak glasati za sadašnjeg guvernera kojega dobro poznaju.

– Baš zato, gospodine Flandrau. Kolorado, kada postane država, treba modernijeg, poduzetnijeg guvernera, a mi smo sigurni da biste dobili dovoljan broj glasova.

– Vi se, gospodo, u to bolje razumijete od mene. Ako zakon prođe i vi još uvijek budete vjerovali u mene, kandidirat ću se.

Ustao je i pošao do prozora da bi sakrio oduševljenje. Dakako, oni nemaju pojma kako je zapravo pažljivo i dugotrajno vodio cijelu ovu predstavu da bi došlo baš do ovakvog završetka. Promatrao je cestu ne videći je, ali jedna mlada žena s djevojčicom ipak zaokupi njegovu pažnju. Zgrabio je rubove zavjesa tako da ih je gotovo strgnuo.

Mary Breydon! Mary Breydon ovdje! Zar je moguće da on ima takvu prokletu nesreću?

Čvrsto stisne oči, a kada ih je opet otvorio, ženu s djevojčicom nije mogao vidjeti – popela se na nogostup ispred banke.

– Pozlilo vam je, gospodine Flandrau?

Uspio se nasmiješiti.

– Ne, zaboga ne! Razmišljao sam o svemu što možemo postići budemo li radili zajednički. A sada bih vas molio da mi oprostite...

Odmah su ustali.

– Oduzeli smo vam mnogo vremena – reče jedan.

– Razgovor ćemo nastaviti kada bude donesen zakon o državi Kolorado – odgovori Landran.

Ispratio ih je, a onda se umorno zavalio u naslonjač.

Znači, glasine su bile istinite. I on je čuo da neka Mary Breydon upravlja stanicom Cherokee. Dakako, nije povjerovao da bi to mogla biti supruga majora Breydona, ali je ipak poslao ljude da to provjere. Joe se gadno zabunio kada je rekao da je riječ o nekakvoj djevojci Irkinji.

Tiho je opsovao. Ubiti ženu ovdje na Zapadu bilo je vrlo opasno. Ma kakvi bili razlozi i ma tko to uradio, bilo je sigurno da će završiti s omčom oko vrata. Pa ipak, ona mora umrijeti. Znala je suviše mnogo, a sigurno ima tamo na Istoku mnogo utjecajnih prijatelja.

Bojao se izaći da se ne susretne s njom i pokrene lavinu događaja koje nije mogao kontrolirati. Stoga je narednih pola sata planirao kako da se te žene otarasi, a da mu ruke ostanu čiste. Posebno je morao paziti da ubojstvo supruge ne pokrene istragu o smrti majora. U svakom slučaju, povući će se u Denver sve dok Mary Breydon ne bude uklonjena. Na taj način nitko ga neće moći povezati s ubojstvom.

Prokletstvo, a što će s Colli-erom? Rančer je pripremao neku vrst zabave za svog najnovijeg gosta iz Engleske. I Jason Flandrau primio je poziv i do ovog trenutka jedva je čekao da ode na ranč. Mnogo je očekivao od tog sastan-

ka. Zar je moguće da bi Collier pozvao i Mary Breydon? On, možda, ali njegovog supruga sigurno ne.

VIII

Pred samu zoru kočija se zaustavila na stanici Cherokee. Kočijaš Wilbur pojavi se na vratima i podigne Peg koja je spavala. Mary siđe, ukočenih nogu, a jedan od putnika doda joj njene pakete.

– Wilbure – reče ona, dostigavši ga. – Učinite mi uslugu. Ako u blizini stanice vidite nekakve sumnjive jahače, znate na koju vrst mislim, javite mi.

Kada je prihvatila djevojčicu, kočijaš se zamišljen vrati do zaprege. Temple Boone već je isprezao umorne konje.

– Što te grize, Wilbure? – uputa Boone.

– Nisam baš siguran. Ona to neće priznati, ali je smrtno prestrašena. Boone, poznaješ li Jazona Flandraua?

– Kao i svi ostali. Tko ga god upozna, oduševljen je njime. Ali ja znam nešto drugo: taj čovjek nema čistu savjest. Jednom je uradio nešto zbog čega svakog stranca pažljivo proučava.

– Stacy se zanima za njega. Ona mu je ispričala da je Flandrau mučke ubio njenog muža u Julesburgu.

– Čuo sam tu priču. Flandrau je tvrdio da mu se oficir zaprijetio smrću, pa ga je ubio u samoobrani. Međutim, neki pričaju da je Breydon imao zatvorene korice za revolver, pa se nije ni mogao braniti.

– No, ako je prijetio, što je drugo i mogao očekivati – slegne Wilbur ramenima. – A svi kažu da je Flandrau miran i pobožan čovjek.

– Pobožan čovjek, ali izvrsno puca. Svjedoci tvrde da je ispalio dva hica tako da se čuo samo jedan, a rane od metaka bile su razmaknute jedva centimetar ili dva. Takvu vještinu ne možeš steći, a da iza sebe nemaš neku prošlost.

Boone pođe u staju i pogleda prema prostoriji s opremom u kojoj je bio Watov ležaj.

– Spavaš li? – upita tiho.

– Ne, gospodine.

– Sada sam postao gospodin?

– Da, gospodine. Ona želi da se pristojno izražavam.

– Dobra je to žena, Wate, ali u velikoj opasnosti.

– Znam, gospodine – reče dječak i nakon kratka oklijevanja doda: – Prije dva dana projahali su ovuda neki momci i svašta zapitki-vali. Jedan od njih bio je Joe Longman, zvan Puran.

– Čini se da ga poznaješ?

– Poznajem. A onaj drugi je novi. Mladi je, napola Irac. Nosi revolver na lijevoj strani, s drškom naprijed.

– Jesi li zamijetio kakav ima revolver?

– Sličan koltu – reče dječak – ali je kopija koju su izrađivali Južnjaci za vrijeme rata.

– »Dance i Parks« – promrmlja Boone. – Poznajem taj revolver. Imaš oštro oko, Wate.

– Mislim da je momak dobar strijelac jer ga Joe u svemu sluša.

– Jesu li vidjeli gospođu Breydon?

– Ne, nije se pokazivala. Matty ih je prevarila, pa sam poslije čuo kako razgovaraju da je posrijedi neka pogreška.

– Hvala, Wate! No, sada je vrijeme za spavanje.

Kada je Boone prostro svoj pokrivač na sijeno, dječak se ponovno javi:

– Mislim da bi je trebalo zaštititi, gospodine Boone. Ona je ipak ovdje nova.

– Svakako, Wate. Pobrinut ćemo se za to.

IX

Četkajući kosu ispred ogledala, Mary je razmišljala o događajima proteklog dana. Mark Stacy činio joj se simpatičnim i bez sumnje vrlo sposobnim muškarcem. O susretu s Flandrauom i svojim starijim problemima nije željela razmišljati. Sve u svoje vrijeme. Sada je trebalo da vodi brigu o svakodnevnom poslu. Možda je Mark Stacy simpatičan, ali je prije svega zainteresiran da mu ovaj dio poštanske linije dobro radi, pa neće dopustiti nikakve propuste. Dionica Cherokee – to su joj već mnogo puta dali na znanje – najteža je duž cijele poštanske linije Overland Trail. Nije stoga nikakvo čudo da su svi, a pogotovu Stacy, uvjereni da ona neće izaći na kraj sa svojim zadatkom. Našla se zaista usred tipično muškog posla i sigurno joj neće biti lako.

U poštanskim stanicama – to je zaključila putujući ovamo – hrana je bila očajna. U tome je ležala njena velika prednost. Odluči stoga da počne odmah pripremati uštipke, a možda i druge kolače. Nije to bilo, nešto naročito, ali će bez sumnje obradovati putnike i potaći ih da o tome pričaju nadalje i naširoko.

Poslije će uzorati dio livade i zasaditi povrtnjak. To će obogatiti jelovnik, a onda će ujedno uštedjeti na troškovima za namirnice.

Najprije čistoća, a zatim dobra hrana i uvijek brza podvorba. Dolazeći na Zapad, otkrila je da putnik koji nije odmah poslužen ili

dovoljno brzo ne jede, ostavlja pola obroka na tanjuru. Stoga ga hrana, i to topla hrana, mora čekati na tanjuru onog trenutka kada prekorači prag. Zadržavanje zbog zamjene zaprege omogućit će ljudima da mirno jedu, a kočijaš će poslije lako nadoknaditi zaostatak. To je bilo lako izvesti, a da se i ne zamijeti. Svježu zapregu ne treba odmah izvoditi, već onda kada se ispregne i dovede pret hodna.

Peg! Morat će razmisliti o njenom obrazovanju. Otac joj je običavao čitati i djevojčici se to vrlo svidjelo. Nastavit će s time. Ima nekoliko knjiga, a u gradu može kupiti nove. O tome je za doručkom razgovarala s Templeom Booneom.

– Knjige se ovdje dobro prodaju – nasmijao se on. – Oni koji znaju čitati gladni su za bilo čime što ima slova. Ako nemaju drugo, uče napamet natpise na konzervi. Ja nisam nikad bio oduševljen čitanjem, ali sam posjetio poneke predstave. Onoga »Hamleta«, na primjer, vidio sam dva puta. Pun je lijepog govora, ali se gledaoci ma nije svidjela Hamletova neodlučnost. No nisu imali pravo, on zapravo nije imao nikakva dokaza protiv svog poočima, već samo izjavu jednog duha. I kako da ga napadne kada mu je duh jedini svjedok? Sjećam se, prije nekoliko godina jedan čovjek u St. Louisu ubio je drugoga sjekirom i tvrdio da mu je to Bog zapovjedio. Sud je odlučio da ga strpa u ludnicu. Isto bi se dogodilo i Hamletu. No on je bio mudar, pa budući da nije imao čvrstih dokaza, natjerao ih je da se sami razotkriju.

Nakon ovako duge izjave morao je ispiti malo kave prije no što je produžio:

– Moja je majka bila Dankinja – prizna zapanjenim slušateljima oko sebe. – Znala je mnogo priča, a jedna od njih govorila je i o princu Hamletu. To je prastara bajka s Islanda i svatko je priča malo drugačije.

– Nikad ne bih pomislila da ste Danac – promrmlja Mary.

– Pa i nisam! Majka je odrasla u Danskoj, ali njena majka potječe s Islanda. No ondje gdje sam odrastao zime su hladne i vrlo duge, pa se naslušaš svakakvih priča.

– A vaš otac?

– Pomorac koji je također znao mnoge priče. Ponekad mi je žao što ih ne mogu opet čuti.

– Ja ne znam pričati, ali često čitam svojoj kćeri – objasni Mary.

– Ako želite, možete doći i slušati.

– Neću propustiti – reče Boone zamišljen. – Znao, ponekad pomišljam da na svijetu postoji samo nekoliko priča koje svi prepričavaju, svaki na svoj način. Čuo sam kako Indijanci pričaju priče o Indijancima, a bile su nalik na naše. Tako im je prolazilo vrijeme.

Kočije su dolazile i odlazile, a Mary je navikla promatrati brežuljke. Jednog dana naići će stranac, no bude li je poslužila sreća, vidjet će ga prva. Što će uraditi?

Veliki pištolj uvijek joj je bio na dohvatu ruke, a nije učinila ni koraka bez malog derindžera. I jedan i drugi pištolj imali su po dvije cijevi.

Dva metka iz neposredne blizine!

Temple Boone je dolazio i odlazio, ali ona ponekad toga nije ni bila svjesna. Bio je škrt na riječima, no uvijek je znao neke zanimljive i važne novosti. Indijanci su napali stanicu Virginia Dale, bio je to brz i žestok napad. Neštali su prije no što su se branioči snašli, a s njima su odvedeni i konji, pa je

slijedeća kočija morala nastaviti s premorenim zapregom kroz opasno područje.

– Nemojte da vas zateknu na otvorenom – upozoravao ju je Boone. – Odmah se povucite u zgradu, hitac ili dva mogu ih natjerati na uzmak. Indijanci ovdje ne traže slavu, stalo im je samo do konja. Napadaju u malim grupama, mogu doći u bilo koje doba, ali im je najdraže praskozorje.

Samo tjedan dana kasnije jutarnja kočija dojurila je vratolomnom brzinom i zaustavila se pred samim ulazom u zgradu stanice. Wilbur skoči na zemlju sa svog visokog sjedala.

– Imamo ranjenika. Indijanci su pucali na nas i pokušali nas zaustaviti. Bili smo brži, ali su ipak pogodili jednog putnika.

Od petorice putnika trojica su sudjelovala u pucnjava, pomažući da se napadači otjeraju. Ranjenik je bio u uniformi.

– Idem u tvrđavu Collins – objašnjavao je dok su mu pomagali da uđe u stanicu. – Mislim da nisam teško ranjen, ali još krvarim.

Mary mu je premotala rame, pokušavajući zaustaviti krv. Vojnik je pogleda i trgne se:

– Vi ste supruga majora Breydona! Iz Virginije!

Pažljivije ga je pogledala. Bio je to četrdesetogodišnjak čvrste građe. Smjesta ga je prepoznala.

– Narednik Owen? Barry Owen?

– To sam ja, gospodo. Bio sam zarobljen i pušten kada sam dao riječ da se više neću boriti u ovom ratu. Zato su me poslali na Zapad. Je li i major ovdje?

– Nije, naredniče. Ubijen je, ustrijeljen.

– Oh, to mi je žao. Nisam to znao, gospodo.

Kada mu je povila ranu, nesigurno je ustao.

– Bit će u tvrđavi Collins, gospodo. Nadam se da će me dužnost dovesti i u ovaj kraj.

Sjetila se tek kada se prašina slegla za kočijom – pa narednik Owen bio je u jedinici koja je progonila Flandrauove odmetnike!

Zna li to netko? Zna li i Owen kako Flandrau izgleda, bi li ga prepoznao? Ili, što je još gore, bi li Flandrau prepoznao njega?

X

Dani su sporo prolazili, a život je bio težak. Ponekad bi se kasno navečer, sasvim iscrpljena, Mary svalila u postelju. Od jutra do noći trebalo je kuhati i brinuti se o konjima, a čišćenju nikad kraja. Sitna prašina, koju je donosio vjetar iz pustinje, zavlačila se svakamo i bilo je trenutaka kada je gotovo pozavidjela Scantu Lutheru na sposobnosti da živi u bezbrižnoj prljavštini. Bilo bi tako lijepo sjesti na prag i pustiti da vrijeme polako prolazi!

Pa ipak, bilo je i svijetlih strana u tom životu. Matty se, na primjer, nije nikada žalila. Solidno je obavljala svoj dio posla i uvijek još malo više. S putnicima je bila srdačna i zabavna, a toliko se brinula o Watu da je njegova zatvorenost počela pomalo popuštati. Pa ipak, još nisu saznali ništa o njegovoj obitelji i prijašnjem životu. Jedino je uvijek, i to žestoko, davao na znanje da njegov otac nikada nije bio razbojnik.

Ponekad, kada bi se noću probudila, Mary je poželjela da je u svom velikom, bračnom krevetu s baldahinom, u svojoj rodnoj kući. Čeznula je za tihim poslijepodnevim na verandi uz šalicu čaja, za

prijatnim večerima kada su se skupili političari iz Washingtona, uzgajivači iz Virginije i poneki zanimljivi putnik iz Evrope. Prekrasne haljine, živopisne uniforme, lijepa glazba i ugladen razgovor.

Ponekad bi danju zastala u poslu i sa zaprepaštenjem promatrala svoje ruke: nekad su bile bijele i nježne, s dugim, savršenim noktima, a sada su bile smeđe, dlanovi prekriveni žuljevima.

No najviše je ipak bila zabrinuta zbog Peg. Kakva je budućnost očekuje ovdje u preriji. Dakako, još posjeduju zemlju u Virginiji. Ali na tom su se posjedu vodile bitke, zgrade su izgorjele, stoka rastjerana. Potrebne su tisuće dolara da se imanje obnovi, daleko više no što će ikad zaraditi na ovoj stanici.

Ipak nekako mora to izvesti. Željela je to zbog Peg, htjela joj je omogućiti lijepu, bezbrižnu mladost, kakvu je i sama imala za života svog oca, prije no što se rat tako okrutno poigrao s njima.

– Matty – rekla je iznenada – čim grane proljeće, posadit ćemo neko cvijeće. Veoma mi nedostaje.

– I meni, gospodo. Prošle noći opet sam dugo sanjara o Irskoj.

Mary se nasmije.

– A ja o Virginiji. Uspomene nam neće naškoditi. No ja sam zabrinuta zbog Peg. Ovo nije mjesto na kome jedna djevojčica treba da izraste u djevojku.

– Ovdje ipak nije dosadno, gospodo. Upoznat će više različitih ljudi no što bi ih ikada susrela u rodnom domu.

– Kao, na primjer, onoga Mormona koji te zaprosio za svoju drugu ženu? – našali se Mary.

Matty porumeni.

– On se samo šalio, gospodo, kao i vi sada. Imao je iskren smijeh, ravno iz srca. Djevojke su uvi-

jek slabe prema muškarcu koji se iskreno smije – odvrati Matty, a onda promijeni predmet razgovora. – Jeste li zamijetili kako se Wat promijenio? Sada uvijek prije jela počeslja kosu, a ruke pere tako da više ne prlja ručnike.

Čim je to mogla sebi dopustiti, Mary je zaposlila još jednog čovjeka, potkivača i konjušara Ridgea Fentona.

– Gospodine Fentone – dočekala ga je Mary – niste li jednom spomenuli da ste rodom iz Virginije?

– Dakako, iz zapadne Virginije, gospodo.

– Jeste li ikada putovali na jug?

– Da, otac me je poveo nekoliko puta. Jednom smo otišli u glavni grad da vidimo kuću predsjednika Jeffersona i planinu Vernon.

– Možda ste imali priliku proći uz plantažu »Harlequin Oaks«?

– Nikad je neću zaboraviti, gospodo. Jedno od najljepših mjesta u Virginiji. Divni pašnjaci i najljepši konji koje sam ikada vidio.

– To je bio moj dom, gospodine Fentone! Moj je otac bio vlasnik, a naši su se preci tamo naselili još 1660. godine.

Ridge Fenton izvuče lulu iz usta i promuca:

– Vi? Ali zašto ste onda...

– Sve je razoreno prve godine rata. Nadam se da ću jednog dana imati priliku vratiti se onamo i obnoviti posjed. No to je daleka budućnost. Dotad treba preživjeti, ovdje je posao koji mora biti dobro obavljen, a ja to ne mogu sama. Potrebna mi je vaša pomoć, gospodine Fentone. Temple Boone tvrdi da ste vi najbolji stručnjak za potkivanje konja u ovom kraju. Bit ću vam zahvalna za svaki savjet.

– Hvala, gospodo. Uradit ću sve što mogu.

Bavila se svakodnevnim poslovima, a Jason Flandrau se mogao pojaviti svakog trenutka sa skupinom svojih ubojica. Tu su i Indijanci. Dosad su napali već nekoliko stanica na liniji, doći će red i na stanicu Cherokee. Kako da ih dočeka, što treba poduzeti? Najprije preživjeti napad, a onda se pobrinuti da stanica i dalje radi kao da se ništa nije dogodilo.

O tome je razmišljala jednog dana, kada se Temple Boone vratio iz jednog od svojih izleta u nepoznato.

– Gospodine Boone, što da poduzmem ako mi Indijanci otjeraju konje?

– Prije svega budite sretni i zahvalni što ste još na životu i možete razmišljati o konjima – rekao je i skočio s konja na zemlju. – Mislite li da ima kave u kuhinji?

– Ima. No što ću u tom slučaju s kočijom?

– Ako ne nabavite nove konje, morat će dalje sa starima. Najbliži vam je ranč Prestona Colliera. Jeste li ga upoznali?

– Nisam.

– Ima nekoliko stotina grla tamo preko, među brežuljcima. I veliku, prekrasnu kuću. Bijeli stupovi i ostalo. Osim toga, ima suprugu i dvije šmrkavice. Zapravo su zgodne djevojke, ali ne izlaze nikamo iz kuće.

– Kakav je on čovjek?

– Collier? Nije loš. Bavi se politikom, drži ranč, ima neke rudnike i slično. Mnogo vremena provodi u Denveru. To vam je bogataš vrlo zaposlen obogaćivanjem. Ali, moram priznati da je pošten i pravičan. I mnogo drži do svojih konja. Kauboj koji s njima grubo postupa odmah dobiva otpremninu.

– Bi li mi posudio konje kada bi mi bili potrebni?

Boone sliježe ramenima.

– Ovisi o vama i Collieru. Znam da je odbio Luthera i najurio ga s ranča. Nekoliko se puta sukobio s Benom Holladayem, vlasnikom ove linije, pa otada Collier ne voli poštanske linije. Uostalom, sâm posjeduje desetak velikih i malih kočija. Ponekad u njima poveze svoje goste u preriju i tamo priređuje zabave, a ljudi u bijelom ih poslužuju. Tko god dođe na Zapad iz Evrope, kao da kreće ravno u njegovu kuću. Ponekad ćete tamo naći nekoliko političara, drugi put neke aristokrate iz Evrope koje je pozvao u lov i sličnu čeljad. No osim što je zavađen s Holladayem, vrlo je razuman čovjek.

– Znači, budu li mi potrebni konji, nema smisla poći onamo?

– Mislim da nema. Činjenica da radite za Bena, dovoljna je da vas ne sasluša.

Kasnije, kada su sjedili uz šalicu kave, Boone se zainteresirao:

– Jeste li imali kakvih posjetilaca u posljednje vrijeme? Osamljeni stranci?

Mary osjeti kako joj žmarci prolaze niz leđa.

– Nisam. No zašto ste to pitali?

– Naišao sam na neke tragove. Vodili su ravno prema stanici, a onda skrenuli u brežuljke i to me je zainteresiralo. Malo sam ga slijedio i otkrio da je tragao za mjestom odakle može najbolje nadzirati stanicu.

– Možda neki Indijanac?

– Imao je potkovanog konja, a to obično ukazuje na bijelca. Dakako, ponekad će i Indijanac jahati na potkovanom konju kojega je ukrao. Ipak, kladio bih se da je riječ o bijelom čovjeku.

– I je li našao što je tražio? Može li se odavde vidjeti to mjesto?

– Ne može, ali ako pogledate u

onom smjeru, vidjet ćete red drveća. Mjesto je otprilike ispod posljednjeg stabla. Odatle može dobro nišanići ako položi pušku na neku nisku granu.

Njene su oči odlutale prema brežuljku. Možda su sve te sumnje bez osnova, ali se nije smjela izlagati opasnosti. Ako gore, pod onim stablom, jednog dana sjedne strijelac s namjerom da je ubije, što može uraditi da to spriječi? Pogledom je prešla preko brisanog prostora između stanice i zgrade za stanovanje. Bude li pazila, može se kretati između svih zgrada stanice a da se ne izloži metku. Predstojao joj je mučan život, pun briga ali je znala da sada više nema uzmaka.

XI

U svojoj kancelariji, u ulici Larimer u Denveru, Jason Flandrau podigne noge na stol i polako se zaniše.

– Ona je tamo, momci – reče.

– Razgovarali ste s drugom ženom.

– Ona koju smo vidjeli čistokrvna je Irkinja – opravdavao se Joe Longman.

– Ona nije važna. Želim se dočepati one druge. Bude li živa kada se kandidiram za guvernera, sigurno će nešto izbrbljati, a možda i prije.

– Znade li kako se zovete?

– Nemam pojma. Ali da me je vidjela, to je činjenica. Pokušao sam je srediti, ali mi je izmakla – tiho je opsovao. – Tko bi pomislio da će doći baš ovamo, tako daleko.

– Ovdje vladaju drugi običaji, ne kao na Istoku – upozori ga Longman. – Ustrijeliš li čovjeka, nitko neće ni trepnuti. Ali dovoljno je da ženu krivo pogledaš i već te hoće objesiti. Nije mi drago što se time bavimo...

– Ni meni. A ne bih volio da te objese, što bi se sigurno dogodilo kada bi se saznalo tko si ti zapravo. Ili tko sam ja – doda Flandrau i bučno spusti noge na pod. – Indijanci su pravi odgovor na naše probleme! Treba otjerati konje i usput je ubiti. Pronadite nekoliko indijanskih otpadnika i neka to obave, a za nagradu će zadržati konje.

– Nisam oduševljen...

– Imaš li neku bolju ideju? – upita Flandrau ljutito. – Nisi li priznao da nema mnogo izgleda da je ubiješ iz zasjede?

– Dajte mi još nekoliko dana. Možda uspijem.

– Dobro, dobro. Tvrdoglav si, uvijek mora biti po tvome. Ali budi vrlo oprezan. Ni vlastitim ljudima ne smiješ ispričati što si naumio.

Kada je Longman otišao, Flandrau naruči čašu vina. Razmišljajući o svojim budućim koracima, zaključio je da ne smije u Laporte sve dok postoji mogućnost da ga Mary Breydon vidi i prepozna. Neprilika je ležala u činjenici što mu je bila nužno potrebna podrška Prestona Colliera, a da bi stigao do njega, mora proći i kroz Laporte i kroz stanicu Cherokee. No ništa ga zapravo nije sprečavalo da ih i obide.

Kada Longman likvidira Breydonovu, ustrijelit će njega i tako zatrti svaki trag zločinu. Zapravo, vrijeme je da prekine svaku vezu sa starim društvom. Njegov je život kretao u novom pravcu, u drušтво časnih ljudi, gdje mu njihova pomoć nije bila potrebna.

Istodobno, na putu prema stanici Cherokee, Joe Longman u naširokom luku obišao stazu kojom se kretala poštanska kočija. Držao se višeg terena i jahao ispod samih vrhova brežuljaka. Razmišljao je o

nedavnom razgovoru i znao da Jason im pravo. Maryno svjedočenje moglo bi obojici navući omču oko vrata. Ipak, bio je već umoran od poslova koje je morao obavljati za Flandraua. Savjest mu nije bila ni malo uznemirena činjenicom da će ubiti ženu – za vrijeme rata smaknuo ih je najmanje tucet. No ovo je bilo drugo. Rat je davno prošao, preko zločina se više nije tako lako prelazilo, a sada nije bilo stare razbojničke skupine koja bi mogla razbiti svaku potjeru.

Pronašavši mjesto za zasjedu, preostalo mu je samo čekanje na povoljnu priliku. Jedan precizan hitac, a onda brzo povlačenje. Predvidio je čak i rezervnog konja kojega je sakrio u maloj ogradi u šumama. Bio je to snažan i brz konj, ridan, na kojemu nikad nije bio viđen.

Sada je koristio sivca koji ga je donio do drveća odakle je namjeravao pucati. Zavezao ga je u neposrednoj blizini. Izvuče pušku iz navlake koja je visjela o sedlu i priđe drveću tražeći prikladnu, nisku granu koja će mu poslužiti kao oslonac za pušku. Onda sjede, pripremivši se na dugo čekanje.

U isto vrijeme Mary Breydon je prišla vratima i odložila henrijevku, istom kretnjom kako je to činila mnogo puta za proteklih dana. Koliko li je puta podigla pušku i nanišaniła prema grmlju, tamo gdje je Boone očekivao da bi mogla biti postavljena zasjeda. Koliko je bilo vjerojatnosti da će uopće imati vremena ispaliti i jedan hitac? I koliko mogućnosti da nekoga pogodi? Grmlje, tamo gore, nije bilo dovoljno gusto i jako da zaustavi metak, no hoće li se strijelac uopće pokazati?

Kočija će uskoro stići. S naslona stolice podigne pregaču i pođe

prema vratima vežući vrpce iza leđa. Upravo je stupila na prag kada je Joe Longman po stoti put podigao pušku spremajući se da povuče obarač.

Peg se naglo okrene da nešto upita majku i prevrne šalicu. Vruća kava opeče joj ručicu i ona vrišne:

– Mama!

Mary Breydon se prestrašeno osvrne i metak, namijenjen njenom srcu, oprži joj lijevo rame.

I ne razmišljajući, pruži ruku, podigne henrijevku i zapuca onamo kamo je toliko puta nišnila. Metak promaši Joea Longmana, ali pogodi sivca koji je bio zavezan tik iza njegovih leđa. Longman skoči kao oparen, strgne uzdu s grane i baci se na sedlo.

Upozoren prvim pucnjem, Temple Boone istrči pred stanicu. Ugledavši Mary kako podiže pušku, pojaši u trku. Samo nekoliko metara iza njega Ridge Fenton je podbadao petama neosedlanog konja.

Pod drvećem Boone nađe krvi na lišću gdje je konj bio zavezan i odmah krene po tragu.

Psujući i znojeći se, Joe Longman je podbadao ranjenog konja. Životinja je brzo gubila krv i počela posrtati. No za Longmana je još uvijek bilo nade. Imao je izvjesnu prednost pred progoniocima, a više nije bilo daleko do šume u kojoj je sakrio ridana, kojemu nije bilo premca u ovom dijelu prerije.

Upravo u tom trenutku ridana je otkrio mladi lovac iz plemena Komanča. Bio je dobar poznavalac konja i srce mu je uzdrhtalo kada je ugledao divnu životinju. A kako je bio i čovjek brzih odluka, začas se našao na ridanovim leđima, na putu prema selu gdje će mu nji-

hov plijen pribaviti ne malo poštovanje.

Tek što je zamakao za stabla, na čistini se pojavi Joe Longman vučući sedlo. Sivac se sruši na samom rubu šume. Longman zastade užasnuto zureći u praznu ogradu i tek ga topot kopita trgne iz ukočenosti. Ispusti sedlo i posegne za revolverom ali je bilo prekasno. Nad njim se nadvio Temple Boone s oružjem u ruci.

– Proklet bio, Boone, ja... ja...

Tako je umro. A Ridge Fenton reče tvrda lica:

– Odavno je to zaslužio.

Nešto kasnije, sjedeći u kući, Temple Boone odloži šalicu i pogleda ženu koja je sjedila s druge strane stola.

– Možete se pouzdati u Fentona, gospodo. Čovjek bi pomislio da je cijelog života samo čistio staje, ali to nije točno. Tvrdi da je miroljubiv čovjek, ali u to ne treba vjerovati. Radije bih se borio protiv tri pume no protiv ovog starca kada se razbjesni. On je nekada živio s Indijancima i sudjelovao u njihovim ratnim pohodima, ne jednom se borio u dvobojima, vodio je vojne patrola onamo gdje se nitko nije usudio.

Boone ustane i nasmiješi se.

– Navraćat ću što češće budem mogao. Ako me zatrebate, Wat zna gdje me može pronaći.

XII

Jason Flandrau je sjedio za ručkom u blagovaonici svog hotela i prisluškivao razgovor za susjednim stolom.

– Zaista ne mogu shvatiti – reče čovjek – kome bi moglo pasti na pamet da puca na ženu. Ne bi me iznenadilo da je to pokušao Scant Luther, ali zločinac se zvao

Longman. Pucao je na nju iz zasjede.

– Treba ga objesiti.

– Prekasno – nasmijao se prvi.

– Temple Boone ga je dostigao, Longman je, očigledno, bio prespor.

– Tu podlost taj Longman nije zamislio tek tako – reče sugovornik zamišljeno. Iza toga se nešto krije.

– Svi to vjeruju, ali Longmana ne možete ni s kime povezati. Nije poznato da pripada nekoj bandi ili da ima prijatelja. Čini se, doduše, da je prije nekoliko dana bio s još jednim čovjekom na stanici Cherokee, ali nije susreo gospodu Breydon...

– Breydon? Nije li se tako zvao onaj nekadašnji oficir koji je prije nekoliko mjeseci ubijen u Julesburgu?

Jason Flandrau, koji im je bio okrenut leđima, osjeti kako su mu se oznojili dlanovi. Ovo je već bilo opasno, vrlo opasno. Netko će se sjetiti imena čovjeka koji je ubio Breydona u Julesburgu i počeo će se pitati jesu li oba događaja povezana. Ali je i dalje nepomično sjedio, zabavljen razmišljanjem o svom posljednjem susretu s Longmanom. Vjerojatno ih nitko nije vidio zajedno, ali tada još nije bilo razloga za pretjeran oprez.

Što sada? Napustiti Kolorado i otići u Montanu? Ili u Kaliforniju? Zar sada kada je ovdje stekao ugled i položaj? Kada se spremaju da ga kandidiraju za guvernera? Imao je ludu sreću, ovako povoljan splet okolnosti više se neće ponoviti. Ne može dopustiti da se jedna žena ispriječi na njegovu putu do sjajne karijere.

No što mu je sada činiti? Glavni pomoćnik je mrtav, a jedina je utjeha u tome što nije imao vremena progovoriti. Preostalo mu je

samo nekoliko ljudi koji su bili najobičniji zločinci, vjerni dok im je davao novaca koliko je potrebno za kocku i čašu pića.

Nije li Joe Longman pohvalno govorio o svom mladom prijatelju Neffu. Pametniji je od ostalih, lukav i brz strijelac.

Flandrau završi ručak, a nije ni znao što je jeo. Mary Breydon nije mu izlazila iz glave – ubiti je sada bilo bi glupo i opasno, a opet nije mogao dopustiti da ostane na životu.

Izađe na ulicu i izvuče sat iz džepa na prsluku. Polako je krenuo prema svojoj kancelariji. Jordy Neff ga je čekao.

– Je li istina što se priča o Joeu? – upita Neff.

– Da. Temple Bone ga je ubio.

– Ako je tako, morat ću ga izazvati. Joe je bio moj prijatelj.

– Bio je s njim na stanici Cherokee? Vidjeli ste samo jednu ženu?

– Ženu i dječaka. Sina Johna Tannera.

– Ime mi je nepoznato – promrmlja Flandrau.

– Čovjek je imao mali ranč kod izvora Bonnar, zapadno od kanjona. Držao je nekoliko krava i konja i mirno živio, sve dok neki momci nisu otkrili da to mjesto predstavlja divno sklonište i prirodnu utvrdu.

Tanneru se to nije svidjelo, ali prigovori mu nisu koristili. Jedan od momaka, Mody Mercer, udario je dječaka, a Tanner se usprotivio. Mercer ga je tako pretukao da su prošli dani prije no što se malo oporavio. Ali onda je posegnuo za revolverom, pa ga je Mercer ustrijelio. Dječak je nestao i nitko ga nije vidio sve dok se nije pojavio na stanici Cherokee.

– Odakle je taj Mercer? – Iz Missouria, pričaju, ali to mnogo ne

znači. Tamo su se neko vrijeme skupljali bjegunci iz svih ostalih država. Za Mercera se priča da je jahao s Billom Andersonom. Nije neki osobit revolveraš, ali je podmukao. Pucati će u leđa, ubiti sjekirama, bilo što učiniti.

Mody Mercer! Ime koje treba upamtiti.

— Jordy, ne približuj se Templeu, jasno?

— Čekajte...

— Slušaj me, Neffe, potrebni su mi pametni i pouzdani ljudi, momci koji mogu obaviti što je potrebno i nakon toga znati šutjeti. Pouzdavao sam se u Joea, ali njega više nema, pa razmišljam da ga zamijeniš — reče Flandrau, pa izvuče iz džepa dva velika zlatnika i položi ih na stol.

— To je mnogo lakše nego goniti goveda ili raditi u rudniku, a i mnogo sigurnije od onoga čime se bave momci s Tannerova ranča.

Jordy Neff je malo oklijevao ali pomisao na posljednja tri srebrna dolara u džepu nagna ga na odluku. Polako pokupi zlatnike.

— Što moram uraditi?

— Zasad ništa. Budi uvijek u mojoj blizini, ali mi ne prilazi. Kada vidiš da vadim sat lijevom rukom, to je znak da ćemo se sastati ovdje, u kancelariji.

Flandrau je bio zadovoljan razgovorom. Neff mu se svidao, bio je to staložen, pametan i uredan mladić na koga se moglo računati. Jednog dana će mu dopustiti da ubije Templea Boonea.

Ako uspije, naravno. Svi su se, čini se, slagali da je Boone vrlo, vrlo brz.

Razmišljajući o svom novom pomoćniku, Flandrau zaključio da on ima i slabih strana. U njemu je možda preostao tračak savjesti, pa neće pristati baš na svaki zahtjev.

Za to su bili potrebni ljudi kakvi su Mody Mercer i Scant Luther. Luther je u posljednje vrijeme mnogo pio, ne dopuštajući da zamre i izbljedi mržnja prema ženi koja ga je smrtno uvrijedila i osramotila.

XIII

Kao i svakog jutra, Mary je ustala s prvim svjetlom. Potaknuta nekim posebnim porivom, potraži svoju torbicu i pažljivo prebroji preostali novac. Krenuvši na put za Cherokee, prodala je bisernu ogrlicu koju je dobila od oca na poklon za svoj šesnaesti rođendan. No taj se novac brzo topio, a ono što je zarađivala na stanici nije dostajalo za sve potrebe.

Nikad nije bila navikla da se zavarava ispraznim nadama, pa je i sada često razmišljala i hrabro prosuđivala što će biti s Peg bude li ona ubijena. Ljudi uvijek vjeruju da se takve stvari njima ne mogu dogoditi, ali nije li baš tako završio njen suprug, najbolji, najhrabriji i najljubazniji muškarac kojega je ikad susrela?

Još će mnogo godina trebati proći prije no što Peg stane na vlastite noge. A preuzela je odgovornost i za Wata, iako je taj momčić već dokazao da se umije brinuti o sebi. Obavljao je posao odraslog muškarca, bez prigovora, naoko zadovoljan što je pronašao kakav-takav dom. Da, i Wat je bio dio njene obitelji. Najprije suzdržan i zatvoren, pomalo je otvarao svoju dušu i stjecao povjerenje, učio davati i primati.

Razmišljajući o odjeći koja se brzo trošila i mnogim drugim sitnicama potrebnim za domaćinstvo koje više nije bila u stanju kupiti, Mary se odjednom sjeti svog prtljaga, svojih velikih putnih škrinja

koje je ostavila kod Brewsterovih. Smjesta će pisati da ih pošalju. Unutra ima dovoljno haljina i za nju i za Peg, pa i za Matty.

U kuhinji je mlada Irkinja pripaljivala vatru u štednjaku.

– Wat je otišao po drva – reče nakon pozdrava.

– Matty, ne pripaljuj novinama. Sačuvaj mi svaki list koji putnici možda ostave. Tako malo znamo što se događa, a rat još uvijek traje.

– Dobro, gospodo. Sačuvala sam i jednu knjigu jer mislim da će onaj jadnik koji ju je ostavio jednom navratiti po nju. Gospodo, kako to da nikad ne dobivate pisma?

– Ja sam iz Virginije, Matty – reče s gorčinom. – Većina naših prijatelja pridružila se Jugu. Moj je otac bio protiv ropstva, a suprug oficir u vojsci Sjevera. Bojim se da nas svi naši prijatelji smatraju izdajnicima.

Izašla je pred zgradu i krenula prema oboru. Onda se sjeti da je to put kojim kreće svakog jutra, a Temple Boone ju je mnogo puta upozoravao da ne smije stvarati navike koje će olakšati posao mogućim napadačima. Stoga naglo skrene prema štaglju. Ridge Fenton je opremao konje za jutarnju kočiju.

– Dobro jutro, gospodine Fentone. Jeste li u posljednje vrijeme štogod čuli o ratnim događajima?

– Malo, gospodo – uspravi se on i osloni na najbližu životinju. – Daleko je to, a mi i ovdje imamo mnogo briga.

Okrene se i pogledom pažljivo prouči najbliže brežuljke, pokušavajući otkriti bilo što što bi odavalo prisutnost neprijatelja. Nije, dakako, mogla ništa zapaziti, no to je nije umirilo. Možda tamo nema nikoga, a možda je ona samo nedo-

voljno iskusna da bi ga mogla otkriti.

Vraćajući se prema zgradi, osjeti kako je nešto steže u grlu. Strah? Zla slutnja?

Ušavši, zaboravila je sve to i vratila se dnevnim poslovima. Bila je svjesna činjenice da Mark Stacy još uvijek nije odlučio hoće li je zadržati na tom mjestu, a vlasnik linije, nabusiti Ben Holladay, nije ni znao za nju. Činilo se da njen život uvijek mora biti teži no ostalima. Nije bilo dovoljno da bude dobra na poslu, morala je biti bolja da bi zadržala ono što drugdje pripada grubijanima i pijanicama.

Topot konja zaokupi njenu pažnju. Oprezno izađe pred stanicu upravo u trenutku kada se pred njom zaustavljala velika crna kočija prekrivena finim slojem prašine. U njoj su bile četiri žene i šest muškaraca koji su razgovarali i smijali se. Odmah iza nje zaustavila se i druga kočija. Glava mlade žene pomoli se na prozoru i upita:

– Zašto smo stali – Pa još nismo stigli na ranč.

Mladić, koji je sjedio do vozača, skoči na zemlju.

– Nismo. No ovo je prilika da popijemo šalicu kave ili čaja prije no što krenemo na posljednji dio puta.

– Izvrsno – prihvati mlada žena ponuđenu ruku i izađe iz kočije: – Regina, dođi!

– Ah, ovo je obična poštanska stanica, a hrana je sigurno odvratna.

Mladić se okrene Mary koja ih je mirno promatrala.

– Je li to istina? Zar je vaša hrana zaista odvratna?

– Zašto ne biste pokušali? – nasmiješi se ona. – Za kavu jamčim da je dobra, a imamo i čaja. Izvolite, udite.

– Archie! – vikne iz kočije Regina. – Valjda nećeš!

– Žedan sam – objasni Archie, pogleda Mary i nastavi tiše – a osim toga, upraviteljica stanice je vrlo zgodna. Još jedan mladi par izađe iz kočije, ali je Regina ostala u njoj.

– Idite, ako želite – reče ona. – Ja ću biti poslužena ovdje. Šalicu čaja, molim.

Mary Breydon se nasmiješi.

– Žao mi je, ali poslužujemo samo u stanici.

– Ali ja sam Regina Collier.

– Drago mi je. Izvolite za stol, pa ćete biti posluženi.

Djevojka se razbjesni.

– Čini ste da niste dobro čuli. Ja sam kćerka Prestona Colliera.

– Shvatila sam, gospodice Collier – nasmiješi se Mary. – No u stanici imamo i suviše posla da bismo mogli posluživati one u kočiji. Ne bi vam pomoglo ni da ste predsjednik Lincoln, dakako, on to nikada ne bi ni zatražio.

Okrene se i pođe u zgradu. Devetoro mladih ljudi sjedilo je oko stola veselo razgovarajući. Matty je upravo posluživala vruće uštipke. Archie ustane i pođe do kočije.

– Hajde, dodi, Regina. Kava je izvrsna, a ima i kolača – pruži ruku, ali ga djevojka odbije.

– Ne – reče tvrdoglavo. – Neću popuštiti toj... toj ženi.

– Ne budi takva. Imaju svoja pravila kojih se moraju pridržavati, a ova je žena sasvim korektna.

– Radi što hoćeš, ali ja neću dopustiti da me vrijeđa obična poslužiteljica.

Archie se smrkne i vrati u zgradu. Mary mu pride s vrčem i opet napuni šalicu.

– Hvala – reče on. – Čeka nas još manji dio puta, ali dovde je bilo vrlo prašnjavo.

– Znam. No do ranča gospodina Colliera više nije tako daleko.

– Priprema se velika zabava za nekog gosta iz Engleske – objasni Archie. – Dolazi u lov, a valjda i zato da vidi kako napreduju bivše engleske kolonije.

– Vjerujem da će biti vrlo zabavno – primijeti Mary. – Možemo li još štogod uraditi za vas?

– Hvala... i ovo je bilo izvrsno... – oklijevao je, a onda ipak reče: – Moram se ispričati zbog gospodice Collier.

– Nije potrebno. Svi mi imamo loših trenutaka, a ona je, nema sumnje, umorna.

Archie je pogleda začuđen sadržajem i izgovorom njene izjave.

– Vi ste ovdje odnedavno, gospodice...

– Breydon. Ja sam gospoda Mary Breydon.

– Zar? Tada je i vaš suprug ovdje?

– Ja sam udovica. Major Breydon je nedavno ubijen.

– Oh, oprostite... – bio je zbunjeno. – Nisam namjeravao ispitivati o vašim privatnim stvarima.

– Nisam to ni pomislila.

Ostali su, brbljajući, već poustajali i pošli prema kočijama.

– Nadam se da ćete sretno putovati. A sada oprostite, moram za poslom – reče Mary Archieu.

Počela je skupljati šalice, a on ju je časak promatrao, a onda, pozdravivši je, također pošao napolje.

– Nadam se da je razgovor bio zanimljiv – dočeka ga Regina zajedljivo.

– Imaš pravo. Tvoja je susjeda izuzetna mlada žena.

– Ona nije moja susjeda. Ovo je obična stračara, stanica poštanske linije, a njihova radna snaga me ne zanima. Mi se nikada ovdje ne zaustavljamo.

– Sir Charles je već na ranču?
– upita Archie da bi skrenuo razgovor na drugo.

– Da, došao je jučer s ocem. Mislim da su već jutros namjeravali u lov. Ovdje uvijek ima srna, ali jeleni se povlače u brda kada snijeg počne kopniti.

– Čini se da si rekla da je jednom već bio ovdje?

– Mislim da je bio u Washingtonu. On je neka vrst diplomata.

– Znam nešto o njemu iako ga nikada nisam upoznao – reče Archie. – Moj brat i on su školski drugovi, zajedno su pohađali školu u Parizu. Sigurno je vrlo sposoban. Iako je mlad, već je napravio veliku karijeru u politici. Slali su ga po različitim diplomatskim zadacima u Kairo, Carigrad, Beč i Rim.

– Otac ga je upoznao u Washingtonu. Kada je saznao da se zanima za lov, pozvao ga je na ranč.

– Tko će još biti tamo?

– Uobičajeno društvo, Talbotovi, Kingovi, Williamsovi i neki novi čovjek kojeg nikada nisam upoznala, kažu da je zgodan i vrlo važna ličnost, pukovnik Flandrau.

– Čuo sam za njega u Denveru. Mislim da ulaze u rudnike. No u posljednje vrijeme u ovaj je kraj nagrnulo toliko novih ljudi da ih ne možeš sve upoznati, neki odlaze, a neki ostaju.

Razgovor u kočiji je pomalo zamro, a uskoro su se u daljini zabijeljeli stupovi velike Collierove glavne zgrade.

Mala Peg, koja je toga jutra također stajala pred stanicom i promatrala prolazak kočija, nije se mogla začuditi što su u toku jednog sata prošle četiri, a onda još jedna kočija.

– Kamo idu svi ti ljudi, mama?

– Gospodin Collier je pozvao goste.

– Hoće li to biti zabava? Kao u kući tvog tate kada si bila djevojčica.

– Baš tako! Samo što je kod nas priroda zelenija, bilo je više kočija, a mnogi bi susjedi dojahali. Tamo ljudi žive mnogo bliže jedan drugome.

Malo prije podneva dojahao je Temple Boone, prilično zabrinut.

– Gospodo Breydor, krećite se samo u blizini zgrade, a djeca neka budu unutra. Došle su vijesti o indijanskom napadu na mali ranč istočno od doline Virginia.

– Nije li to prilično daleko?

– Spalili su kuću i ubili dvojicu muškaraca. Sudeći po tragovima krenuli su na jug – reče i okrene konja. – Razgovarat ću s Ridgeom. A vi budite oprezni!

Indijanci? Zar ovdje?

XIV

U zoru je nastupila promjena vremena: dotad vedro nebo prekrilo se slojem sivih oblaka, a tu i tamo udario je pljusak hladne kiše. Kratki, ali snažni udarci vjetrova zakovitlali su lišće ispred stanice.

Drveće se povijalo na vihoru, negdje su lupala vrata. Pridržavajući šešir, Temple Boone prijeđe dvorište i uđe u veliku prostoriju stanice.

– Čini se da nailazi oluja – reče baš kada je izuzetno jak nalet vjetrova zatresao zgradom.

– Gdje je Ridge? – upita Matty.

– Kako mu je tamo?

– U štaglju je, tamo će i prespavati – reče Boone i odloži pušku kraj prozora. – Prije nekoliko sati pronašao sam neke tragove... nepotkovani poniji.

– Indijanci?

– Siouxi, rekao bih, a to znači neprilike.

– Gdje je Wat? – upita Peg.
– U štaglju, s Ridgeom. Naizmjenično će stražariti. Taj momčić je u mnogo čemu sposoban kao odrastao muškarac.

Pružio je ruke prema vatri.

– Vrlo hladan vjetar – reče. – Neuobičajeno za ovo doba godine.

– Hoće li kočije moći voziti? – upita Peg.

– Kočije se nikad ne zaustavljaju, ni zbog kakvog razloga, Peg – nasmiješi se Boone. – One prevoze poštu i ne smiju stati. Pa i putnici ne odustaju, bez obzira na opasnost.

Ubacio je drva u štednjak i gurnuo lonac s kavom prema sredini.

– Prošao sam kraj Collierove kuće i zastao da ih upozorim. Već su znali, ali čini se da nisu nimalo zabrinuti. Tamo se skupilo četrdeset ili pedeset ljudi da bi upoznalo tog engleskog lorda.

Blijesak je osvijetlio prostoriju, a onda se prerijom dovaljala grmljavina groma.

– Vjerojatno neće biti nikakvih putnika sve do jutarnje kočije – primijeti Boone zamišljeno.

Polako je ispijao kavu kao da ne želi otići.

– Sada moram krenuti – objasni. – Idem za tvrđavu Collins, nosim vojnu poštu.

Zabrinuto se zagledao u Mary.

– Nadam se da će ovdje sve teći dobro.

– Svakako. Ne brinite za nas. Tu je Ridge, a imamo i dovoljno oružja.

– Nikada nisam vidjela pravog Indijanca – reče Matty. – Samo onoga starca koji je putovao kočijom. Fin, uljudan čovjek.

– On? – nasmija se Boone. – Taj fini, stari momak bio je u svoje vrijeme strah i trepet. On je iz planinskog plemena Ute. U svojoj rat-

ničkoj karijeri skinuo je trideset ili četrdeset skalpova.

– Onaj zgodni starčić? – zapamni se Matty. – Lice mu je imalo pomalo podrugljiv izraz.

– Mislim da smo mu svi mi smiješni – reče Boone. – Svatko misli da su njegovi običaji jedini pravi, pa je to slučaj i s tim Indijancem.

Dohvatio je pušku, zastao kod vrata, pogledao Mary i podigao ruku. Malo kasnije čuli su topot kopita.

– Zašto nije ostao? – upita Peg.

– Osjećam se sigurnijom kada je ovdje.

– I mi ostali – reče njena majka. – No on mora obaviti svoj posao.

– Donijet ću još drva – reče Matty. – Noć će biti vrlo hladna.

Mary proviri kroz prozor. U jednom kutu ograde svih šest konja skupilo se okrećući stražnjice prema vjetru. Možda ih je trebalo smjestiti u štagalj? Uz Ridgeova konja tamo i nije bilo mnogo mjesta, a ovi mustanzi, još napola divlji, ionako nisu navikli na zatvoren prostor.

– Hajde, Matty, da dovršimo večeru, a onda ću vam malo čitati.

Vratila se do prozora i opet pogledala napolje. Već joj je prešlo u naviku da pogledom promatra brežuljke, drveće i grmlje. Pomisao na Indijance duboko ju je uznemirila, ali nije željela to pokazati i preplašiti djevojčicu.

Zašto je uopće dovela dijete u ovaj divlji kraj? Glupo pitanje. Zar je uopće imala izbora? Ostat će ovdje, a u proljeće će pronaći dobro mjesto i upisati posjed na svoje ime. Zašto ne? Može pokušati kada je to uspjelo ostalima, a ako joj se nešto dogodi, zemlja će ostati djevojčici.

– I ti bi mogla uzeti zemlju, Matty – reče. – Velika je to stvar imati svoj komadić zemlje.

– Koliko bih mogla dobiti?

– Stotinu i šezdeset rali. Ali da ti se prizna vlasništvo, moraš podići neku barakicu, iskopati bunar i zaorati zemlju.

– Stotinu i šezdeset rali! – zapanji se Matty. – Bila bih prava bogatašica.

– Ne, to ne. Ali imala bi konačno nešto svoje.

– Moramo pripremiti jelo – vrati se Matty u stvarnost. – Gospodin Fenton će sigurno biti gladan.

– I ja sam gladna! – izjavi Peg.

– Sunce zalazi – promrmlja Mary. – Smračilo se.

Iznenada, baš kada je pogledala kroz prozor, široka vrata obora otvoriše se bez vidljiva razloga.

– Tko je to...

Začuli su prodoran vrisak, a onda su konji navrli iz ograde; za njima je, nevjerojatno brzo, trčao jedan Indijanac. Odjeknuo je hitac iz Fentonove teške puške za bizone, a onda se iza staje pojavio tucet jahača, Indijanaca, koji su klikćući pojurili za poštanskim konjima. Jedan od Indijanaca visio je o vratu svog konja, a krv mu je obli-la grudi i obojila plećku životinje.

– Matty! – krikne Mary. – Oni krađu naše konje!

Ne razmišljajući, pograbi pušku i širom otvori vrata. Kada je opalila, jedan Indijanac okrene glavu, mahne joj i nasmije se. Opalila je opet, ali su već bili predaleko.

Polako spusti pušku. Propala je, ostala bez konja. Što sada?

Peg ju je promatrala široko rastvorenih očiju.

– Pucala si na njih, mama! Jesi li kojega pogodila?

– Ne... mislim da nisam. Ali ne-

mamo više konja. Kada sutra ujutro dođe kočija...

Na vratima se pojavi Ridge Fenton s puškom u ruci.

– Žao mi je, gospodo. Napali su prije no što sam ih opazio. Sigurno ih je bilo dvanaestak.

– Nije to vaša krivnja, gospodine Fentone. Jednoga ste ipak ranili.

– Nisam, gospodo – ispravi je Fenton. – Ubio sam ga. Kada netko tako krvari, neće dočekati jutro. Idući put bit će oprezniji. Ali, ne brinite, sada znaju s kime imaju posla. Više neće pokušati dok sam ja ovdje.

– Ali oni su otjerali konje. Što ćemo upregnuti u kočiju sutra ujutro?

– Tome se ne može pomoći, gospodo, dok Stacy ne pošalje nove životinje.

– Zar gospodin Collier nema konja? – upita Matty. – Ako ga zamolite...

– Bilo bi to izgubljeno vrijeme – izjavi Fenton. – Naš gazda Ben Holladay nimalo mu se ne sviđa. Nikada mu nije bio simpatičan. Ta dvojica naprosto se ne podnose, možda zato što su suviše slični.

Mary Breydon odveže pregaču.

– Ipak, moram pokušati. Ne želim slušati primjedbe da se ovo ne bi dogodilo da muškarac zapovijeda stanicom. Idem onamo.

– Oluja nailazi, gospodo, a Indijanci nisu daleko. Smirite se...

– Gospodine Fentone, brinite se za stanicu. Ako nemate ništa protiv, posudila bih vašeg konja.

– Čekajte malo, gospodo. Ta je životinja vrlo nemirna, nije navikla na žene, a uopće ne voli da je netko drugi jaše...

– Znači li to da mi ga ne želite posuditi?

Fenton se zbunjeno ogleda, protrlja bradu i pokunjeno promrmlja:

– Ne, nije to u pitanju... ja...

– Hvala, gospodine Fentone. Gdje je moja kapa?

Ridge nešto zausti, a onda se ljutito okrene i pođe prema staji mrmļajuci.

Matty stane pred vrata.

– Gospodo, to ne smijete uraditi. Napolju su Indijanci, a Peg... zar nije dovoljno što je izgubila oca?

– Što se mora, mora se, Matty. No ne brini. Dobro jašem i vratit ću se prije no što misliš. Ti i Peg dobro se zatvorite u stanicu i nikamo ne izlazite.

Ridge dovede konja do vrata. Na životinji se nalazilo njeno žensko sedlo.

– Ne znam kako se možete održati na tako glupoj stvari – čudio se. – Osim toga, ni Arturu se ne sviđa.

– Artur? Dali ste mu ime Artur?

– Kupio sam ga od čovjeka koji se tako zvao. Otada sam uvijek o njemu razmišljao kao o Arturovu konju i nekako je na kraju ostalo samo Artur.

Pride konju i položi ruku na njegov mišićavi vrat.

– Zdravo, Arture! Nadam se da ćemo se sprijateljiti.

Artur oprezno zakoluta očima, ali nije pokazao nikakve znakove da mu se dodir ne sviđa. Mary prihvati Fentonovu ruku i baci se u sedlo. Dodir suknje i drugačija težina malo uznemiri konja, ali odmah shvati da su uzde u čvrstim i znalačkim rukama.

Noć je bila sve hladnija, a nebo još uvijek nisko prekriveno oblaci-ma. Artur je bio željan dobre trke i Mary mu dopusti da sam odabere brzinu. Ispod kaputa krio se njen teški pištolj, a u džepovima suknje oba mala derindžera.

Indijanci!

Svakog časa mogla je na njih naići. Iznenada, kao nikad prije, osjeti neopisiv strah. Kako je, za-boga, mogla usred noći izjahati u preriju. Ali, zapravo i nije bilo tako kasno, jedva je prošlo devet sati.

Ipak, nije dovoljno ozbiljno odvagnula opasnosti. Nije zapravo razmišljala ni o čemu drugome već samo o kočiji za koju ujutro neće moći pripremiti svježe konje. Teška kočija i umorna zaprega koja je prešla već jednu dionicu puta bili su loša kombinacija u slučaju indijanskog napada. Stoga je njena dužnost da osigura svježe konje. Čija je to briga ako nije njena?

Potkove su tvrdo tukle po suhoj utabanoj stazi koju nisu mogli razmekšati povremeni naleti kiše. Vjetar joj je pokušavao strgnuti ogrtač, povijajući usput grmlje. Mary savlada strah i poriv da što prije nekamo stigne, uspori konja, dopusti mu da opet uhvati dah. Čula je, doduše, da su ovi mustan-zi beskrajno izdržljivi, ali je bila navikla na konje iz Virginije koje su tetošili i njegovali poput mladih djevojaka.

Artur posluša uzdu iako je bio voljan da nastavi istom brzinom. Potapša ga po vratu i reče mu nekoliko ljubaznih riječi, na što on začuđeno naćuli uši.

Opet je počela kiša, hladna poput leda. Osjetila je kako joj mrznu obrazi i vršci prstiju. Artur ljutito zafrkće i njoj se učini da se među drvećem kreću neke sjenke. Potjera konja brže i čvršće stegne dršku pištolja. Artur produži korak – što god tamo bilo, nije mu se svidjelo, ali nije imao namjere zbog toga usporavati hod.

Put je iznenada izvede na čistinu. Tamo, na vrhu blage uzvisine, nalazila se golema kuća s mnogo jarko osvijetljenih prozora. Sjaj ra-

svjete odražavao se s mokrih lakiranih dijelova kočija koje su se nanizale pred kućom.

Mary sjaše prd glavnim ulazom i zaveže Artura za bijelo obojenu gredu. Popne se uz stube i tamo, na vratima, dočeka je zapanjeno lice crnog poslužitelja.

– Izvolite, gospodo?

– Željela bih razgovarati s gospodinom Collierom. Važno je.

– Pozvani ste? – spusti poslužitelj pogled do njenih blatnih cipela, a zatim zamijeti i vrlo običnog konja privezanog ispod stuba. – Vidim da niste – reče i doda: – Vidite, gospodo, gospodin Collier ne voli da ga netko smeta kada je sa svojim gostima.

– Važno je, dojahala sam izdaleka...

Netko je otvorio vrata, pa je mogla vidjeti kako plešu uz zvukove valcera. Ne, ona zaista nije spadala ovamo. Napola se okrene da pođe niz stube, ali se sjeti zbog čega je zapravo došla.

– Uvedite me k njemu – reče oštro – ili ga pozovite ovamo.

Njen glas odavao je ono što izgled nije mogao.

– Svakako, gospodo. Sačekajte, molim.

U tom času nekoliko je parova izašlo na natkrivenu verandu. Glas Regine Collier upita:

– Što je, Richarde, tko je to?

– Jedna mlada gospoda želi razgovarati s vašim ocem, gospodice Regina.

Djevojka se približi i prepozna Mary.

– Oh, to nije ni od kakve važnosti, Richarde. Ako je baš potrebno, otac može zastati kada ujutro bude prolazio kraj stanice.

Mary korakne naprijed, tako da ju je obasjalo svjetlo velikog prozora.

– Naprotiv, vrlo je važno, gospodice Collier. Moram ga vidjeti sada.

Regina je odgovorila, ali Mary nije razumjela što, jer je istog trenutka do nje dobro začuđeni uzvik. Visoki muškarac u uniformi britanskog oficira zakorači naprijed.

– Mary! Mary Claybourne! Što ti, zaboga, radiš ovdje?

– Charles! – pruži mu Mary obje ruke. – Zar ne bi trebalo da ja postavim to pitanje. Nisi li ti mnogo dalje od svoje domovine.

– Došao sam u lov na bizone – objasni. – Preston je bio tako ljubazan te me pozvao u svoju kuću – doda, odmakne se i promjeri njenu odjeću. – Ali, Mary, kako to da nisi došla na prijem?

– Više ne pripadam takvom društvu, Charles. Naš posjed „Harlequin Oaks“ je uništen početkom rata, konji pokradeni, a otac mi je umro pred sam rat. Udala sam se za majora Marshalla Breydona, vjerujem da ga se sjećaš. Kuća je spaljena i što mi je drugo preostalo nego da negdje drugdje potražimo utočište dok rat ne završi. Sada vodim jednu stanicu poštanskih kočija.

Zbunjeno se nasmijao.

– Nije li to jedinstveno? Mary Claybourne vodi poštansku stanicu u pustinji – zavrta glavom. – To se može dogoditi samo u Americi.

I drugi gosti okupili su se oko njega. Mary prekine razgovor i reče:

– Zaista, Charles, drago mi je što sam te susrela, ali moram razgovarati s gospodinom Collierom. Važno je.

– Ti ga, dakako, poznaješ?

– Ne, nisam imala prilike. Tek sam odnedavno ovdje.

— Potražiti ću ga, Mary, pod uvjetom da zaplešeš sa mnom jedan valcer.

— Da zaplešem? Ovdje? Oh, ne, nisam pozvana, a zar ne vidiš kako sam odjevena...

Iznutra su doprli zvuci nove glazbe. Mary se iznenada nasmija i kimne:

— Zašto ne?

Zaplesala je na verandi, a ostali gosti sakupili su se i začuđeno promatrali neobičan par. Charles je bio odličan plesač i Mary načas zaboravi sve teškoće proteklih godina, a meki zvuci vratili su je u sretnu mladost. Kratak pljesak dozove je u stvarnost.

Pride im visok muškarac.

— Sir Charles, možete li me predstaviti gospođi? Bojim se da dosad nisam imao tu čast...

— Prestone, ovo je Mary Claybourne, to jest gospođa Mary Breydon, moj stari, dobar prijatelj iz Virginije. Kada sam boravio u Washingtonu, mnogo sam puta bio gost u njenom domu. Bila su to divna primanja, pa sam tamo proveo mnoge sretne sate. Njen je otac bio izuzetan čovjek u svakom pogledu, a držao je najbolje konje koje sam ikada jahao. Još i sada ne mogu doći k sebi od čuđenja da sam je našao ovdje...

— Drago mi je, gospodo Breydon. Hoćete li nam se pridružiti?

— Hvala, ali zaista se na to nisam pripremila, niti imam vremena. Dojahala sam u velikoj žurbi, nadajući se da ću s vama sklopiti jedan posao.

— Posao?

— Ja vodim stanicu Cherokee, gospodine Collieru. Večeras su nas napali Indijanci. Nitko od nas nije stradao, a jedan je napadač ranjen. Ali su uspjeli otjerati mi konje.

— Tako? Bojim se da ne razumijem...

— Nadala sam se da ću od vas moći posuditi šest konja, kako bi jutarnja kočija mogla nastaviti bez zadržavanja.

Collier ostade bez riječi, vrlo zbunjen. Mary je bilo jasno da ga je, pred gostima, dovela u težak položaj. Ali zar je mogla birati?

— Znam da niste u dobrim odnosima s Benom Holladayem, gospodine Collieru, ali smijem li zamoliti da konje posudite meni osobno? Nakon povratka kočije smjesta ću vam ih vratiti.

— Gospodo Breydon — reče Collier ozbiljno — iskreno žalim što se nismo prije upoznali. Uvjeren sam da je to na našu štetu i potruditi ćemo se da to ispravimo. Što se tiče konja, moji će vam ih ljudi dopremiti. Za jutarnju kočiju, kažete?

— Da! I hvala vam, gospodine.

— Molim da to više ne spominjete. Molim vas da mi se pridružite u mom kabinetu, na šalicu kave, a dotle će i konji biti spremni. Hoćete li s nama, sir Charles?

— Sa zadovoljstvom.

Bila je to malena, tiha prostorija na kraju hodnika, čiji su zidovi bili prekriveni policama s knjigama. Veliki, kožom presvučeni naslonjači i tamno drvo ostavljali su dojam spokojnosti i udobnosti.

— Dok čekamo kavu, hoćete li nam ispričati što vas je dovelo tako daleko na Zapad.

— Moj je otac umro nekoliko mjeseci nakon što sam se udala za majora Breydona. Onda je počeo rat i dok je major ratovao sa svojom jedinicom, plantaža se našla na poprištu velike bitke kod Bull Runa. Nasadi su uništeni, a sva stoka otjerana. Moj je suprug ranjen, ostao je bez jedne ruke. I dok

je još bio u bolnici, napala nas je grupa odmetnika, spalila nam kuću i ubila nekoliko mojih ljudi. Ja sam s djetetom uspjela pobjeći...

– Žao mi je, našli ste se u teškom iskušenju.

– Ratna razaranja su jedno, gospodine Collieru – reče Mary ozbiljno. – Naša plantaža našla se na putu dviju vojski i tu nije bilo pomoći. Ali napad odmetnika je nešto sasvim drugo. Bili su to dezertteri s obiju strana, zločinci koji su se koristili ratnim stanjem da bi nekažnjeno pljačkali i ubijali. No bolje o tome ne govoriti.

Poslužena je kava uz različite sitne kolačiće.

– Ne mogu reći koliko mi je drago što sam te opet susreto, Mary. Sigurno ne možeš shvatiti koliko je nama, tako daleko od domovine, bio drag topao prijem na koji smo nailazili u „Harlequin Oaksu“. Ne tako davno susreo sam u Parizu naše nekadašnje vojne atašeje koji su se s oduševljenjem sjećali tvog doma.

Malo su razgovarali o prošlim vremenima, a onda se opet javi Collier:

– A major Breydon? Zar nije s vama na stanici Cherokee?

– Prije nekoliko mjeseci ubijen je u Julesburgu. Ustrijeljen je nasred ulice.

– Oh, bože, tko je mogao načiniti takav zločin?

– Isti onaj čovjek koji je vodio odmetnike kada su mi zapalili kuću – objasnila je tiho. – Kada je shvatio da je prepoznat, povukao je revolver i ubio mog supruga da ga ovaj ne bi optužio. Major se nije mogao obraniti, njegov je revolver bio u zatvorenoj, vojničkoj futroli.

Netko pokuca i vrata se otvoriše.

– Gospodine Collieru, rekli su da vas mogu naći ovdje. Želio bih...

Bio je to Jason Flandrau.

– Željeli ste znati tko je to mogao uraditi? – upita Mary Breydon. – Kako bi bilo da se obratite Jasomu Flandrauu?

Flandrau je odjednom shvatio u kakvoj se situaciji našao. Nije znao kojim se poslom Mary Breydon našla ovdje, ali je bilo sigurno da je među prijateljima. Dakako, od njegove zamisli da osigura Collierovu podršku sada neće biti ništa.

– Oprostite – reče. – Prekinuo sam vas u razgovoru.

Zatvorio je vrata i časak stajao pred njima drhteći od bijesa. Sve mu, baš svemu je došao kraj! Sav posao, pažljivo planiranje, velika prilika, sve je otišlo unepovrat. Preostao je samo jedan izlaz. Požurio je prema izlazu i zatražio da mu dovedu njegova konja.

– Tvrdite da je Flandrau bio vođa odmetnika? – upita Collier za prepašteno. – Ima izvrsne preporuke, neki moji prijatelji visoko ga cijene.

– Ja ne tvrdim, gospodine, već iznosim činjenice. Bili ste na putu i pretpostavljam da niste čuli: prije nekoliko dana pokušali su me ubiti iz zasjede. Uradio je to neki Joe Longman zvan Puran. Moji prijatelji su ga slijedili i on je u sukobu ubijen. Mislim da je to jedan od ljudi iz nekadašnje Flandrauve bande. Nekoliko dana prije tog pokušaja Longman je došao u stanicu s još jednim mladim čovjekom koji je jahao konja ukradenog s moje plantaže. I danas imam dokaze o tome.

– Možete li dokazati njihovu vezu s Flandrauom?

– Nažalost, ne mogu. Imate samo moju riječ. Flandrau je čak

osloboden optužbe za ubojstvo, jer je moj muž bio naoružan.

Opet su pokucali na vrata.

– Zaprega je spremna, gospodine. Želite li da otpratim gospodu?

– Zahvaljujem, ali nije potrebno – ustala je i pružila ruku Prestonu Collieru. – Bili ste vrlo ljubazni.

Okrenula se Englezu.

– Ne možeš zamisliti koliko mi znači susret s nekim tko je zapravo bi dio moje obitelji. Nisam ni znala koliko mi manjka nekadašnji život. Molim te da se malo zadržiš na stanici kada budeš odlazio odavde. Ne mogu ti ponuditi ništa slično, ali moja pomoćnica zaista izvršno kuha.

Kada je otišla, Collier se obrati svom gostu:

– Zaista je nevjerojatno da se mlada žena odluči na takav pot-hvat.

– Trebalo je poznavati tu porodicu. Svi su bili vrlo sposobni i odlučni, spremni prihvatiti svaku odgovornost.

Vjetar je dalje šibao ravnicom dok se Mary Breydon vraćala na stanicu. Put je bio težak, kišne kapi neugodno hladne, ali se ona osjećala bolje no ikad za posljednjih tjedana.

Susret s Charlesom, upoznavanje Prestona Colliera i poraz Jazona Flandraua! Sada nije bilo sumnje da Collier neće podržati čovjeka protiv kojeg su podignute tako teške optužbe.

To, dakako, nije umanjivalo opasnost u kojoj se nalazila. Ako i uspije ušutkati je tako da na njega ne padne nikakva sumnja, Flandrau će ipak imati slabe izgleda da održi svoj položaj. Razmotrivši to, koliko je hladnokrvnije mogla, Mary shvati da je daleko kraj njenih neprilika. No ponovi li svoj pokušaj, Flandrau se neće poslužiti

strijelcem. Da bi izbjegao bilo kakvu sumnju, pokušat će podmetnuti neku nesreću.

Odavno je prošla ponoć kada je na čelu male kolone konja dojahala na prostor ispred stanice. Wat je istrčao i otvorio vrata štaglja.

– Najbolje da ih zatvorimo ovamo, gospodo.

– Wate, zašto ne spavaš?

– Ridge i ja smjenjujemo se na straži. Upravo je legao.

Sjahavši, polako je pošla prema stanici, tek sada osjećajući strašan umor. Matty joj otvori teško zabavljena vrata i pomogne da se smjesti kraj toplog ognjišta.

Kasnije, kad se našla u postelji, Mary je neko vrijeme ležala budna, otvorenih očiju, u tami. Očekujući san, pokušavala se sjetiti kada je posljednji put pošla na počinak tako zadovoljna onim što je uradila.

Konji su ukradeni, ali je našla druge i sutra će kočija nastaviti put kao i uvijek, bez zadržavanja. Nitko to ne bi uradio bolje, ni Temple Boone, pa ni Mark Stacy.

Zaspala je smiješeći se.

XV

Jutarnja kočija je napustila stanicu i Peg, prikupivši tanjure, pogleda Wata koji je nešto vrtio među prstima.

– Što to imaš?

– Vrh strelice.

– Pokaži mi!

Ispružio je ruku.

– Odakle ti to? – upita Peg.

– Odanle gore – pokaže on preko ramena. – Tamo je nekad davno bilo indijansko logorište.

– Možda bih i ja nešto našla?

– Možda... ako pažljivo gledaš i ako imaš sreće.

– Odvedi me!

– Tamo? Što će ti majka reći?

– Ništa. Možda i nije daleko.

– Nije, samo nekoliko minuta. Ipak, možda je bolje da ne ideš. Bojat ćeš se.

– Čega bih se bojala?

– Duhova. Duhova mrtvih Indijanaca. Kažu da ih uvijek ima oko nekadašnjih logorišta.

– Jesi li vidio nekoga od njih? Od duhova?

– Ne, nikada. Ali to ne znači da ih nema. Jednom sam našao ostatke mrtvog Indijanca. Lubanju i neke kosti. Rebra, a mislim i kičmu.

– Što si uradio s time?

– Opet ih pokrio. Tata je govorio da se strelice smiju skupljati, ali da nikada ne treba dirati grobove – reče i pruži otvorenu šaku. – Ako ti se sviđa, poklanjam ti ovaj vrh strelice. Dođi, pokazat ću ti gdje sam ga našao.

Peg pažljivo spremi zašiljeni kamenčić u džep.

– Hvala ti, Wate. To je prvi poklon koji sam dobila od jednog dječaka.

– Nije to ništa, vršak obične stare, kamene strelice.

– Ipak, sviđa mi se.

– Krenimo, pokazat ću ti gdje ih ima.

– Da kažemo mami?

– To je odmah prijeko, nećemo se dugo zadržati. Ne boj se ničega, ja te čuvam.

– Ne bojim se!

Žureći se, prošli su uz najbliže drveće i krenuli prema brežuljima. Među grmljem pokazao se ulaz u usku vododerinu.

– Gledaj! – upozori je Wat na mjesto gdje je ispod pijeska provirivao krug pocrnjelog kamenja. – S one strane...

– Ovamo si došao tražiti strelice?

– Ovo mjesto otkrio je moj tata. Kada se gradila stanica, došli smo

ovamo s kolima. U to smo vrijeme skupljali kosti.

– Kosti?

– Da, tražili smo i vozili stare kosti od bizona, antilopa i kojekakvih životinja. Kada bismo natrpali puna kola, vozili smo ih u grad i prodavali.

– Prodavali ste kosti? Kome trebaju stare kosti?

– To su bile prastare kosti. Mljeli su ih i koristili za gnojivo ili tako nešto.

– I ljudske kosti?

– Ne pričaj gluposti! Najčešće bizonske. Ali, bilo je i drugih. Jednom smo našli ogromnu kljovu. Jesi li kada vidjela crtež slona u knjizi? Tata je prodao kljovu putujućem trgovcu za dvadeset dolara.

– Dvadeset? Za jednu staru kost?

– Slonova kost! Slonovača! Tata je mislio da kljova vrijedi i mnogo više, ali nitko je nije htio. Za dvadeset dolara mogli smo kupiti hrane za dva mjeseca.

Wat iznenada zastane i podigne plosnat kamen veličine dlana odraslog muškarca.

– Vidi ovo! S jedne je strane naoštreno. To je Indijancima služilo za struganje kože. Kada bi bizonu oderali kožu, ovim su s unutarnje strane izgrebli salo.

– Oh, vidi! Našla sam vrh strelice – pokaže djevojčica.

– Prava strelica – reče dječak zadovoljno, a onda se iznenada izraz njegova lica sasvim izmijenio.

– Gledaj tamo!

Pokazao je malo dalje od mjesta gdje je Peg podigla kamenčić. U pijesku je bio jasan otisak čizme.

– Što je to? – usklikne djevojčica.

– Psst! – prstom joj pritisne usne, a glas mu je bio tih, tako da Peg jasno osjeti napetost. – Trag je svjež, možda od jutros.

– Kako to možeš znati? – s nevjericom ga pogleda Peg.

– Noćas je malo padala kiša – reče joj. – Vidiš ove male udubine, to su tragovi velikih kapi. A bilo je i vjetra. Pogledaj kako su rubovi tragova oštri, a u njima nema udubina od kiše.

– Možda je to bio gospodin Fenton?

– Ridge? On neće napraviti ni koraka ako za to nema dobar razlog. Pravi se da je plašljiv, ali vjerujem da jedva očekuje neku borbu. Ne, ne, to nisu njegovi tragovi! Poznam ja tu čizmu, to je Scant Luther.

– Što? Povedi me kući, Wate, bojim se – prošapće Peg, a onda se zamisli. – Kako možeš biti siguran da je on. Ja vidim samo neke stare tragove čizama.

– Vidio sam njegove tragove puno puta. Vidiš li ovo udubljeno mjesto. Tu je sam stavio zakrpu na potplat.

– Brzo, Wate, hajdemo kući.

– Ne možemo. Bar ja ne mogu. Moram se uvjeriti što to smišlja. Mogu se okladiti da sprema neku podlost, on mrzi tvoju mamu.

– Ali što mi možemo?

– Slijedit ćemo ga. Vidjeti kamo se kreće i obavijestiti Boonea i Ridgea.

Wat je oduševljeno krenuo u potragu.

– Taj lupež ima dugačak korak ako uzmeš u obzir kako je težak. Hodaj iza mene, Peg!

– Zar je važno kako mu je dugačak korak?

– Dakako, onda znaš gdje ćeš tražiti slijedeći otisak.

Evo ga, u pijesku kraj onog kamena. Vidiš? Stao je na kamen, ali je rub čizme kliznuo do pijeska. Dodi, ali tiho. I nemoj više govoriti.

Dječak se brzo kretao.

Ne očekujući da će ga itko slijediti, Luther očito nije pokušavao sakriti tragove. Koraćao je brzo i nemarno, a ako je ponekad stao na kamen, to je bilo samo zato što mu se našao na putu.

Wat iznenada zastade i približi usta uhu djevojčice.

– Osjećam miris dima.

Krene dalje, ali se odmah zaustavi.

– Budeš li morala bježati, trči uzbrdo! – prošapće. – Stanica je odmah iza brežuljka. Uzbrdo ćeš trčati brže od njega, a na ravnom će te odmah uhvatiti.

Nastavili su tragom, obilazeći grmlje, preko mekog pijeska koji je gušio svaki zvuk. Peg je bila prestrašena, ali i vrlo uzbuđena. Bilo je to zabavno. Nikad u životu nije se dogodilo nešto tako uzbuđljivo. Što bi mama rekla da zna gdje se sada nalazi?

Iznenada Wat podigne ruku, ali je bilo prekasno. Prenaglo je stao i Peg ga nehotice gurne tako da se prevrnuo u grmlje.

Scant Luther, koji je čučao kraj male vatre, podigne glavu i pogleda djevojčicu ravno u oči. Zabrudavši poput medvjeda, skoči i pritom malo posrne. Poskočivši poput zečića, Peg jurne uzbrdicom, spretno zaobilazeći grmlje i stijene. Iza sebe je čula Lutherove teške korake, ali je bila suviše prestrašena da bi se ogledala.

Malo dalje, ulijevo, Wat se također penjao uzbrdicom. Prošavši uz veliku stijenu, zastane i baci se iza njega.

– Pomozi mi! – vikne.

Posrćući, Peg se našla iza stijene. Gurnuli su je svom snagom, te osjetili kako se počela polako kotrljati. Dobivši na brzini, jurnula je nizbrdo, odskakujući i tutnjeći, ravno na Scanta Luthera.

Muškarac zastane, iskolačivši oči. Onda odskoči u stranu, padne i zakotrlja se dalje, a velika ga stijena promaši za dlaku.

Pokušao je ustati, ali su mu koljena klecala, pa je opet pao.

– Brzo! – vikne Wat. – Još jednu!

Trčeći za njim, Peg opet podmetne rame. Ali je ova stijena bila manja i odmah se zakotrljala povukavši za sobom lavinu sitnijeg kamenja, veličine šake. Neki od njih odskakivali su visoko u zrak, okomito padali i nastavljali se rušiti prema prestravljenom Lutheru.

– Brzo, bježmo!

Začas su se našli na vrhu brežuljka i tu zastali da vide što je s njihovim progoniteljem. Ali se u oblaku prašine na podnožju brežuljka ništa nije micalo.

– Dodi – uhvati Wat djevojčicu za ruku. – Nisam te smio dovesti ovamo.

– Mama će se ljutiti kad sazna.

– Reći ćemo joj. Mora znati da je Scant u blizini.

Matty izade pred stanicu s kablom punim prljave vode. Strogo ih pogleda.

– Tako, dakle, napravili ste neku gužvu.

– Kako znaš, Matty? – upita Peg začudeno.

– Čitam vam na nosu. I slijepac bi to vidio. A sada brzo ispričajte što ste to zgriješili.

Iza nje na vratima pojavi se Ridge Fenton s komadom pite u ruci. Slušajući dječju priču, lice mu se raširi u smiješak.

– Tako mi svega, mnogo bih dao, čak ovu pitu, da sam mogao gledati kako stari Scant bježi pred vašim kamenjem – počeo se smijati. – Šteta da mu koji kamen nije razbio glavu.

Mary je saslušala priču sjedeći

za stolom na kome se nalazio popis namirnica. Zabrinuto je ustala i prišla djeci.

– Wate, želim ti prije svega zahvaliti što si Peg doveo živu i zdravu kući. Ali nemoj to više nikada ponoviti! Ona ne smije napustiti ovo dvorište bez mogeg dopuštenja. Razumiješ li? Taj strašni čovjek mogao vas je oboje ubiti.

– Da, gospodo – reče Wat pokunjeno. – To je tako blizu, pa nisam mogao ni pomisliti da bismo mogli naići na koga. Žao mi je...

– Sada je već daleko – reče Fenton. – Zna da smo upozoreni, a možda misli da je Boone u blizini. On bi odmah krenuo njegovim tragom.

– Molim vas, ostanite ovdje, Ridge – reče Mary. – Osjećam se sigurnijom...

– Ne bojte se, ni meni se ne puže kilometrima kroz grmlje – nasmije se Fenton. – Ako dođe ovamo, to je druga stvar, reći ću mu nešto što će odmah razumjeti.

– Ipak, važno je da znamo da je u blizini – zamisli se Mary. – Wate, zahvalna sam ti što si ga otkrio.

– Dobar je to momčić – reče Matty kada su ostale same. – Koначno, ne možete im zamjeriti taj mali izlet, prirodno je da djeca traže uzbuđenja. Kod nas nije bilo ni razbojnika ni Indijanaca, ali smo se zato pentrali po visokim klisurama uz more i zavlačili u spilje za vrijeme oseke. Tek kada sam odrasla, shvatila sam u kakvoj smo opasnosti neprekidno bili. Pravo je čudo da nas more nije nikada zahvatilo u tim rupama, ponekad smo se znali izvući u posljednji trenutak prije plime. Takva su valjda sva djeca, gospodo.

Kada su svi sjeli za večeru, Mary izade pred zgradu. Već se

sasvim smračilo i ona se nasloni na dovratnik zagledavši se prema zapadu.

Na tamnoplavom nebu ocrtavale su se crne planine. Jednog dana možda će povesti Peg i Wata onamo. Jednog dana. Tko zna što je ovdje očekuje, a ona sanjari o putovanju i razgledavanju planina.

Zvijezde su se palile jedna za drugom i dok ih je promatrala, Mary odjednom poželi da je Marshall živ, da je ovdje uz nju, da osjeti i shvati promjenu koja se u njoj odigrala. Jer to je bila velika i korjenita promjena u njoj. Shvatila je da više ne želi povratak na Istok, da joj nije stalo do plantaže. Ali zar nije obećala – i sebi i Peg i očevoj uspomen – da će se vratiti onamo i opet vratiti sjaj starom imanju?

Prvi put Mary osjeti da joj to više ništa ne znači. Više nije bila žena s Istoka, postala je prava žena Zapada.

XVI

Iako se još bavio mišlju da napusti kraj i povuče se u sigurnost, Jason Flandrau nije imao volje napustiti život uglednog i bogatog građanina i javno se odmetnuti od zakona. Vraćajući se u Denver, neprekidno je prevrtao u mozgu posljednje događaje i malo-pomalo dolazio do spoznaje da sve nije tako crno kako mu se u prvi čas učinilo.

Konačno, riječ je samo o optužbi jedne beznačajne žene. Dakako, morat će zaboraviti Prestona Colliera i njegovu podršku jer ovaj nikada neće staviti na kocku svoj ugled podržavajući nekoga tko je optužen za zločin, makar i nedokazan.

Dobro, ako treba, odreći će se

Colliera. Ali tko su njegovi takmaci, ima li neprijatelja?

Flandrau se odavno uvjerio da ljudi teško povjeruju u optužbe upućene protiv nekoga tko je dobro odjeven i zna pametno i ozbiljno govoriti, tko pazi na svoje ponašanje i vanjsko dostojanstvo. Bude li i dalje redovito pohađao crkvu, a imao je snažan i ugodan bariton, ljudi će naprosto odbiti da povjeruju u bilo kakve optužbe protiv njega. No svakako je potrebno da kupi neki rudnik ili ranč jer tamo uvijek može unajmiti ljude koji mu trebaju za povjerljive poslove, a da to nikome ne upadne u oči.

Mary Breydon mora, dakako, biti uklonjena, ali sada to mora izgledati kao nesreća ili napad Indijanaca. Putovanja su opasna, ceste nikakve, konji poludivlji. Svašta se može dogoditi, pogotovu ako netko spretan umiješa svoje prste.

Scant Luther? Ako je on ubije, nitko se tome neće začuditi, niti će njenu smrt pripisati Jasonu Flandrauu.

Dakako, mogao je koristiti i Denvera Crossa. No njega treba držati daleko od svake opasnosti, sve dok on, Flandrau, ne postane guverner. Cross je bio suviše dragocjen da bi ga izgubio zbog sporednog posla. Bit će mu potreban kasnije.

Najprije Luther! Njega će obraditi Jordy Neff. Taj mladić, odmah je to osjetio, mogao je biti zaista zao. Ako se kod nekoga otkrije slaba točka, treba je iskoristiti do kraja.

Prilikom prvog susreta na ulici Flandrau se kao slučajno zaustavi iza Neffa i upita ga:

– Vidiš li Luthera? Kako podnosi što mu se rugaju zbog one žene?

– Ne podnosi. Ne može to progutati. Neprekidno prijeti i gundati sebi u bradu da će joj se osvetiti.

– On bi nam mogao prištediti mnoge muke. Podbadaj ga malo, Jordy.

Flandrau nastavi šetati, razmišljajući o malom ranču uzvodno. Tiho, zabačeno mjesto, lako dostupno, a opet dovoljno blizu planina u slučaju nužde. Možda na prodaju?

Ipak, dok je tako planirao, instinkt samoodržavanja bunio se u njemu i govorio mu da je sada trenutak za bijeg. Postoje druga mjesta i vremena kada će moći izgraditi novu karijeru. No nadvladala je opet tvrdoglavost, spoznaja da je u pitanju samo žena i da je dovoljno uporna da sruši sve što je on dosad uspio.

XVII

Svi su priželjkivali kišu, ne nekoliko rijetkih kapi, već pravu tešku, gustu kišu koja će stopiti prašinu s tlom. Jer, na stanici Cherokee prašina je zadavala najviše posla i bila najveći neprijatelj ženama. Svaka kočija i svaki jahač podigli bi oblak prašine koji se polako slijegao i pokrivao svaki predmet tankim, sivim slojem.

Matty je bila sama i pekla. To je bio posao koji je najviše voljela: peći pitu, uštipke, pogaču. Za uštipke prije nije ni znala, upoznala ih je tek ovdje, na Zapadu, pa ih je sada voljela priređivati i gledati druge kako ih s tekom gutaju. Potjecala je iz velike obitelji s više gladnih momaka i znala je što znači dobar apetit. Ili je bar vjerovala da to zna.

A onda su došli Indijanci.

Mary Breydon je rano krenula za Laporte da nabavi neke potrepe-

štine i pavela sa sobom i Peg. Ridge Fenton se zaželio svježeg mesa i krenuo u lov. Za doručkom je objavio:

– Odavno nismo jeli divljač. Ulovit ću nešto, možda antilopu. Iako baš ne volim njihovo meso, žilavo je i zapliće mi se između zubi. Da mi je bizon, zapravo, najradije bih da ulovim pumu. Njeno meso mi je najbolje! – cmokne, ustane i nadlanicom obriše sijede brkove, pa nastavi: – Možda pro-nađem i grizlija. Nema ništa zabavnije no kad stjeram medvjeda uz stijenu i počnem ga štupati da vidim ima li sala. Obično se rasplače, jer mu je jasno što smjeram. Možeš zamisliti da mu je itekako žao zbog svakog zalogaja koji je pojeo u posljednje vrijeme.

Matty ga, smijući se, otjera i vrati se svom poslu. Nije prošao ni sat otkad je ostala sama, kadli su se pojavili Indijanci. Krajičkom oka je zapazila da se netko miče napolju i pritrči do prozora. Bilo ih je trideset, a možda i više. Najmanje osam muškaraca, deset ili dvanaest žena i isto toliko djece. Svi su jahali, a neki su konji vukli motke na kojima se nalazila sva njihova imovina.

Matty se sledila. Otkad je došla u stanicu, čula je desetke priča o Indijancima i o tome koliko mogu pojesti. Netko je tvrdio da tri Indijanca, ako imaju dovoljno vremena, mogu sjesti oko bizona i cijelog pojesti. Ako upadnu u stanicu, ništa neće ostati za putnike.

Stali su kod ograde za konje, a dvojica su krenula prema zgradi. Matty posegne za dvocijevkom i nasloni je iza vrata. Znala je da Indijanci poštuju hrabrost. Ako i nije tako, drugo joj ionako nije bilo na raspolaganju. Pride vratima

i otvori ih tako naglo da su Indijanci odskočili.

– Što hoćete? – upita oštro.

Puška je ostala iza vrata, a u rukama je stezala metlu.

– Jesti – reče jedan, snažan, vrlo širokih ramena, a kosa mu je bila podijeljena u dvije pletenice.

– Mi gladni.

– Idi loviti – reče Matty. – Nadi grizlija.

Indijanac ju je zapanjeno gledao, a onda nešto promrmlja svom drugu. Začudoeno su je promatrali.

– Mi gladni – ponovi prvi.

– Nadi medvjeda ili bizona – reče Matty.

Preko njihovih ramena pogleda djecu. Lica su im bila tamna i ozbiljna, ispijena od gladi.

– Vas neću hraniti – reče Matty. – Vi lovite. Nahranit ću samo djecu.

Indijanci su se vratili do male kolone i tamo dugo raspravljali. Onda su djeca skliznula s konja i oklijevajući počela prilaziti.

Bilo ih je devetoro. Jedan veći dječak očigledno je došao do zaključka da je već odrastao, jer se opet povukao do konja. Matty povede ostale do velikog stola ispred zgrade i posjedne ih na klupu. Onda ode u kuhinju i svakome napuni tanjur kuhanim mesom. Znala je da će morati pripremiti novo za putnike, ali pogled na dječja ispijena lica bio je presudan.

Stajala je kraj njih dok su jeli, polako i bojažljivo. Ostali Indijanci pomno su promatrali, ne mičući se od svojih konja. Kada su tanjuri bili prazni, Matty dade djeci znak da ostanu sjediti. Iz kuhinje doneše poslužavnik pun uštipaka i podigne prst.

– Jedan! Svakome po jedan!

Ozbiljno su je promatrali i kimali u znak razumijevanja. Svako dijete uzelo je po jedan i oprezno zagrizlo. Matty podigne poslužavnik, pa tjerana nekim neočekivanim porivom, pođe prema odraslima. Najprije muškarci, a onda i žene, svaki od njih uzeo je samo po jedan uštipak. Igrom slučaja, na kraju je ostao samo jedan kolač. Matty se osvrne, sama uzme uštipak i počne ga jesti. Jedan od Indijanaca zahihota i nešto reče ostalima, nakon čega se svi nasmiјаše.

Djeca su opet prišla odraslima i popela se na ponije, iza svojih majki. Mala kolona krene dalje i Matty podigne ruku na pozdrav.

Tada uđe u zgradu i zatvori vrata. Iznenada je izdaju koljena, tako da se morala spustiti na najbližu stolicu. Prije za to nije imala vremena, ali sada shvati da je veoma prestrašena.

– Lijepa predstava – reče glasno. – Zahvaljujući toj posjeti, sada ću se vraški nakuhati.

Nekoliko sati kasnije, kada se približio stanici, Ridge Fenton opazi tragove, zastade kao ukopan, a onda potrči koliko su ga noge nosile. Kada se već našao u dvorištu, Matty izađe na prag i podboči se rukama o kukove.

– Što se događa? – upita Ridgea. – Nešto te je prestrašilo? Uđi, kod mene si na sigurnom.

Zapanjeno se zagleda u djevojku.

– Što je bilo? Nisu ti naškodili? Jesi li ih morala nahraniti?

– Svi su bili vrlo pristojni – objasni ona. – Ponašali su se mnogo bolje od nekih bijelaca koje poznajem. Rekla sam im da moraju, ako žele meso, pronaći grizlija...

– Uozbilji se! – reče Ridge lju-

tito, još uvijek prestrašen. — Slušaj, djevojko...

— U zakašnjenju si, Ridge. Požuri s poslom.

Četiri dana kasnije Mary Breydon je upravo pometala prostor pred ulazom u zgradu kada su dojahala dva Indijanca. Jedan od njih nosio je svježe meso umotano u jelenju kožu.

— Gdje je žena koja ubija grizlija? — upita jedan.

Začuvši ga, Matty izađe iz kuhinje.

— Gdje su bijela djeca? — nastavi Indijanac.

— Wate! Peg! — pozove Mary.

Osjećala je da Indijanci dolaze s miroljubivim namjerama. No djeca su ionako već došla, privučena radoznalošću.

Indijanac skoči s konja i svečano uruči Watu smotak s mesom. Onda se zagleda u Matty.

— Ne za tebe! Za malene!

Odjahali su bez pozdrava, ali kada su došli na vrh brežuljka, zastavili su konje i okrenuli se. Matty podigne ruku i oni uzvratše pozdrav.

XVIII

Nije bilo dana bez posla, i to teškog posla, ali svatko je već znao svoje dužnosti i sve je teklo uredno i bez zastoja.

— Taj Wat — primijeti jednog dana Ridge Fenton — radi tako zdušno da će me uskoro istisnuti s posla.

— Dobar je s konjima — nasmiješ se Matty — ali potkivati ih ipak ne bi znao.

— Misliš? Proučava svaku moju kretnju i brzo uči.

Kasnije Matty upita dječaka:

— Namjeravaš li postati potkivač? Ridge kaže da brzo učiš.

— Ne, neću biti potkivač. Ali

čovjek mora znati bar jedan zanat da se može prehraniti ako se nađe u neprilici.

— Čime bi se, zapravo, htio baviti, Wate? — upita Mary.

Wat se zarumeni do ušiju i zagleda u tanjur. Nakon kratka oklijevanja ipak izjavi:

— Htio bih pisati priče, kao one od Waltera Scotta koje ste nam čitali.

— To nije lak posao, Wate — upozori ga Mary. — Malo je pisaca koji postanu poznati i mogu od pisanja pristojno živjeti.

— Ali, Walter Scott je uspio, zar ne? Temple Boone kaže da je zaista uspio.

— Temple Boone ti je to rekao? — začudi se.

— Da. Zar nije istina?

— Svakako. Kako to da si o tome razgovarao s Booneom?

— On je pročitao jednu njegovu knjigu. Isprva mu je išlo polako, rekao je, a kasnije sve bolje i bolje. Boone kaže da čovjek može postati sve što želi ako se dovoljno trudi.

— A što bi Boone htio postati?

Wat je zagonetno pogleda.

— Jednog dana on će vam to sam ispričati.

Žene su se zgledale i Mary reče:

— Svi mi možemo napredovati i biti sve bolji, Wate. A budući da se već može lako doći do knjiga, ni za koga nema opravdanja ako ne stekne neko obrazovanje. A ti, ako zaista želiš postati pisac, morat ćeš mnogo čitati, i to ne samo onakve knjige kakve namjeravaš pisati.

Kada se dječak vratio u staju, djevojka se ozbiljno zagleda u Mary.

— Boone je pravi muškarac, gospodo. Takav kakvoga svaka žena može samo poželjeti.

— Znam na što ciljaš, Matty. Ali

za mene je prerano da mislim na takve stvari. Veoma sam voljela Marshalla i sada je neprekidno u mojim mislima. Osim toga, kada završi rat, moram natrag u Virginiju. Konačno, tamo je moj dom, a i budućnost za Peg.

– Nisam sigurna – nasmije se djevojka. – Ne znam jeste li toga svjesni, ali vi se neprekidno mjenjate. Već ste pravi Zapadnjak.

– Možda...

– A tu je i onaj zgodni Stacy. Dobar čovjek s unosnim poslom, a još će i napredovati. Ljudi pričaju da će se nakon rata graditi željeznica ovamo na Zapad i da Stacy već ima neke veze s tom gradnjom.

Matty se uspravi i osloni na rub velikog drvenog korita u kome je prala rublje.

– Ono što mi se najviše sviđa kod Zapadnjaka jest da ništa ne smatraju prevelikim i preteškim. Ako nešto žele, naprosto počnu na tome raditi. Stoga sam sigurna da će imati i željeznicu. Iako Boone tvrdi da će tada doći teža vremena.

– Ne razumijem – začudi se Mary.

– Sada na Zapadu mogu opstati samo izdržljivi i hrabri. Oh, dakle, i ljudi kao Luther, ali ne mnogo. A kada sagrade željeznicu, nagnut će ovamo sav ološ s Istoka.

– Možda imaš pravo, možda i Temple ima pravo – reče Mary.

– Sjećaš li se što sam ti govorila o obilježavanju zemlje, Matty? Morat ćemo požuriti, jer čim završi rat, tisuće će nagnuti ovamo u potrazi za zemljom.

– Da, komadić zemlje s potokom i drvećem...

– Možda bi trebalo poći dalje na Zapad, pod one planine? – glasno je razmišljala Mary.

– A što nam ovdje nedostaje? – upita djevojka i nastavi vrlo

promišljeno: – Kamo god stigneš, uvijek ćeš misliti da je iza slijedećeg brda bolje i ljepše. A što se nas tiče, obje se možemo obogatiti, a da se i ne udamo za bogate muškarce.

Mahne rukom prema zapadu.

– U brdima su našli srebro i zlato – nastavi – Jednog jutra ovdje se zaustavio kopač, imao je konja i dva magarca. Bio je zabrinut, nije imao sredstava da nabavi drugu opremu i eksploziv. Ja sam ga opremila.

– Što si uradila? – zapanjeno će Mary.

– Opremila. Dala sam mu novac za opremu. Sad sam njegov partner. Ako nešto nađe, dijelimo.

– Koliko dobivaš?

– Jednu trećinu. Potpisao mi je papir, gospodo. Dobivam trećinu, ma koliko našao.

– Što ako se nikad više ne pojavi?

– Oh, nađe li nešto, to se odmah pročuje. A ako ipak ne dode, ja ću ga pronaći. Rekla sam mu da ću se u tom slučaju vratiti kući i cijeloj rodbini ispričati kakav je čovjek. Natjerat ću i šerifa da ga pronađe. Ili, još bolje, Boonea ili Ridgea.

– Koliko si mu dala, Matty?

– Cijelu svoju uštedevinu, gospodo. No ovdje mi je osigurana hrana, a valjda će uskoro doći i nekakva plaća – reče i pogleda kroz prozor. – Evo ga, dolazi. Temple Boone, gospodo! I preporučila bih vam da malo popravite kosu.

Mary bezvoljno zavrti glavom.

– Popravit ću kosu i hvala što si me upozorila, Matty, ali ja zasa-da nisam nimalo zainteresirana za Templea.

– Oh, mogli biste i mnogo gore proći. On je pomalo grub i divlji.

ali je pravi muškarac, gospodo. A takvi se teško nalaze.

Brz pogled u ogledalo: na frizuri se štošta moglo popraviti i Mary se prihvati posla. Nije bila zainteresirana za Templea, ali ipak...

Zastao je na vratima, sa šešikom u ruci i pohvalno odmjerio Mary.

– Samo sam na prolazu, gospodo Breydon. Imate li što protiv ako popijem šalicu kave?

– Poslužite se. Je li vam Matty pričala da su djeca naletjela na Scanta Luthera?

– Mota se naokolo, gospodo. Vrijeme je da ga otjeram, jednom zauvijek.

– Nema potrebe. Ja se ne odvajam od pištolja.

Nasmiješio se podižući lončić s kavom.

– Imati pištolj je jedno, a odlučiti se da ga upotrijebiš sasvim drugo. Morat ćete o tome prosuditi, gospodo, ali nemojte dugo oklijevati. Luther nema nikakva posla u ovom kraju, pa ako dođe, znači da priprema neku prljavštinu. Ne upuštajte se s njim ni u kakve rasprave. Recite mu neka se gubi, a ako samo korakne prema vama, ustrijelite ga. Ne uradite li to, bit će prekasno.

Ispio je kavu i zatim prešao na drugo.

– Mnogo se priča da će Cherokee postati noćna stanica. Na dobrom ste glasu.

– Ali ovdje nema prostoriya za spavanje.

– Dogradit će nekoliko soba, to nije problem – reče. – Za vas to, dakako, znači povećanje plaće.

Na to nije ni pomislila. Neće biti mnogo, ali će u svakom slučaju dobro doći.

– Pretpostavljam da za to mogu zahvaliti Marku Stacyu?

Ne, za to ste vi zaslužni. I Matty

i ostali na stanici. Dobra hrana, čistoća, ljubazan prijem dovoljni su da se o vama zna na cijeloj poštanskoj liniji. Putnici izmjenjuju informacije o dobrim i lošim stanicama, to im je glavna razbibriga za vrijeme putovanja.

Opet napuni šalicu i ustane.

– Razmišljao sam, gospodo, hoću reći, razmišljao sam o vama.

– Ali upravo u taj čas oglasi se Matty.

– Gospodo – prošapće – dolazi onaj čovjek, Jordy, Jordy Neff. Još su dvojica s njim.

Temple Boone se naglo približi k prozoru. Odloži lončić i skine petlju s obarača svog revolvera.

– Vidim – reče Mary. – Taj gospodin jaše mog konja!

Temple Boone je napeta i ozbiljna lica promatrao Jordya Neffa koji je upravo silazio s konja.

– Gospodo Breydon – reče čudnim glasom – budite spremni na gužvu.

– Kakvu vrst gužve?

– Pucnjavu.

– Kočija će naići svakog trenutka – upozori ona. – Dok ona ne ode, ništa se ne smije dogoditi.

– To morate reći Neffu – reče Boone. – Takvi kao on ne čekaju već djeluju, a s njim su Mody Mercer i Williams. Gdje je Peg?

– Preko, u stambenoj zgradi. Čim se pojavi kočija, izaći će da pomogne.

– Ne smije, mora ostati u kući

– reče Boone, a kada je Mary krenula prema vratima, on je zaustavi. – Ne! Ne mičite se. Morat ćemo riskirati.

– Što hoćete time reći? – uzrujala se. – Zašto mislite da im je do...

– Slušajte me, Jordy je Flandra-uov plaćeni ubojica, a Mercer ne preza ni pred kakvim zločinom.

– Ali kočija?

– Matty, poslužiti ćete ovu trojicu, zajedno s gostima – zapovjedi Temple.

– Ovo su ljudi koji su napali u Virginiji naše imanje – reče Mary – pobili nekoliko ljudi i otjerali stoku. Pogledajte ovog konja! Prepoznala bih ga između stotinu drugih. Ako su došli tražiti neprilike, imat će je!

– Mary! – vikne Temple. – Gospodo Breydon! Pazite što radite! Nemate pojma kakvi su ovo ljudi. Ni za što na svijetu ne spominjite konja!

– Kočija dolazi – javi se Matty.

– Gospodo, kočija je ovdje.

Kočija se pojavila u obliku prašine, načinila veliki polukrug i zaustavila ispred zgrade. Jordy Neff i njegovi pratioci zastali su pred samim vratima i okrenuli se.

– Matty – prošapće Temple – gdje je sačmarica?

Rukom je pokazala prema vratima svoje sobe.

– Odmah iza vrata, s lijeve strane.

U taj čas vrata se otvor i trojka upadne s Neffom na čelu.

– Gle ovo! – začudi se. – Temple Boone! Gledajte momci koga smo ovdje našli! Temple Boone! Ti si ubio Longmana, zar ne? On mi je bio prijatelj.

– On je bio lopov. Dobio je što je zaslužio.

– To je točno! – nasmije se Neff. – Taj se je naubijao muškaraca, žena, možda i djece, ne znam. Ali do njega mi je veoma stalo, jahali smo zajedno.

Počeli su ulaziti i putnici, njih devetorica, od kojih su najmanje četvorica nosila na svojim licima i odjeći žig Zapada. Dvojica od njih, vrlo snažni i suncem opaljeni ljudi, nosili su revolvare. Druga dvo-

jica bila su odjevena u poslovna odijela, ali su također bili naoružani.

Matty ih je posluživala brzo i bez riječi. Jedan od putnika odmjeri Neffa i Boonea te nešto šapne susjedu. Čovjek polako ustane i odmakne se u stranu izvan moguće linije pucnjave. Neff bezbrižnom kretnjom natakne velik komad mesa na viljušku i gurne ga u usta. Mary Breydon izabere taj trenutak da ga optuži:

– Gospodine Neffe, vi jašete ukradenog konja.

Neff prestane žvakati, a prazna viljuška zastade u zraku. Dotad nasmiješene oči malo su se suzile. Ipak je odložio viljušku, sažvakao meso i progutao ga.

– S obzirom na to da ste žena, neću...

– Gospodine Neffe, rekla sam da jašete ukradenog konja. On pripada meni. Ukraden je prilikom razbojničkog napada na moj posjed.

Neffovo lice malko problijedi. Krišom pogleda ljude koji su sjedili sučelice njemu.

– Ima na tisuće konja u okolini, gospodo. Može se pogriješiti...

– Nema tu nikakve greške – odbrusi Mary. – Posjedujem papire koji dokazuju vlasništvo. Namjeravala sam ih predati područnom šerifu, ali budući da ste ga doveli ovamo, spremna sam odustati od tužbe. Konj nosi žig opisan u dokumentima.

Jordyevo lice oblije duboko rumenilo. Svi su putnici šutjeli i promatrali ga.

– Griješite, gospodo. Taj konj je moj.

Mary se obrati jednom od putnika.

– Gospodine, oprostite što vas smetam za vrijeme jela, ali stvar je

vrlo ozbiljna. Biste li htjeli pogledati konju pod grivu, visoko kod glave? Naći ćete utisnuto slovo C. Moje djevojačko prezime je Claybourne.

Putnik ustane i pođe prema vratima. Neff ne učini ništa da bi ga spriječio.

– Vi me optužujete, gospodo?

– Ni govora. Samo tvrdim da jašete konja koji je meni ukraden i za kojeg posjedujem dokumente. Imate li račun za njega, gospodine Neffe?

Ostao je bez riječi. Pao je u zamku iz koje se nije znao izvući. Povuču li oružje, nije mogao biti siguran u posljedice. Neki od putnika sigurno bi se umiješali.

No Mody i Williams će ga podržati!

Williams doista polako ustane.

– Gotov sam, platio bih, gospodo. Dvadeset pet centi, zar ne?

Oprezno je, sa dva prsta, izvukao iz džepa sitniš, položio novčiće na kraj stola i polako izašao iz prostorije. Na pragu se gotovo sudario s putnikom koji se vraćao izvana.

– Imali ste pravo, gospodo. Ispod grive je slovo C. Čini se da je zaista konj vaš.

Krada konja kažnjavala se vješanjem. Neff je oko sebe vidio mnogo smrknutih, odlučnih lica, gotovo osjećao omču oko vrata.

– Žalim, gospodo, nisam znao da je ukraden. Dopuštate li da ga jašem do grada?

– Ne, ne dopuštam. Konj ostaje ovdje. Molim vas da skinete sedlo i uzde. Možete dalje kočijom, ako želite. I ako platite vozarinu.

– Da ste muškarac... – prosikće Neff.

– Ja jesam muškarac! – podsjeti ga Temple blagim glasom.

Na vratima svoje sobe stajala je Matty s dvocijevkom u rukama.

– Ne ovdje! Izlazite svi, odmah!

Svi su se našli pred zgradom, a neki od putnika počeli su ulaziti u kočiju. Mercer i Williams stajali su okrenuti licem prema zgradi, razmaknuti jedan od drugoga pet do šest metara. Neff je pošao prema staji, stao i naglo se okrenuo.

Prije no što ju je uspio zaustviti, Mary izade iz zgrade i požuri do kočije.

– Gospodo, molim vas da se ukrcate. Wilbure – okrene se vozaču – molim vas da krenete čim se svi ukrcaju. Gospodine Neffe, uzmite svoje stvari i ulazite, ako ne želite pješaćiti.

– Imam ovdje još nekog posla – odbrusi Neff.

Temple Boone je stajao na pragu. Tiho, nastojeći da to čuje samo Mary reče:

– Zar ne shvaćate što namjeravaju? Došli su da vas ubiju i to će uraditi čim kočija ode.

Ostala je skamenjena. Kako to nije prije uvidjela? Kako je mogla biti tako nesmotrena? Nikada se neće domoći kuće. Čim napravi korak, oborit će je.

Kočija se u taj čas lagano pokrenula.

– Pođi, Wilbure! – vikne Mary.

– Sada!

Teška kočija zaškripi i krene. Prašina se podiže i opet polako smiri. Topot kopita već je zamirao u daljini.

Mary Breydon je stajala sama, na čistini pred kućom, a sučelice njoj trojica muškaraca koji su došli da je ubiju. Tihi glas s prag reče:

– Kada napravim prvi korak, bacite se na zemlju. Munjevito! To vam je jedina nada.

Matty se prišuljala do prozora.

– Boone – šapne – imam sačmaricu. Ja ću oboriti Williamsa.

Boone je još oklijevao. Sa svog mjesta nije mogao vidjeti Neffa, ali je znao gdje otprilike stoji. Prednost je bila na strani ubojice. Pucat će čim Boone korakne napolje i pokaže se.

Sasvim neočekivano za sve, javi se glas iz staje.

– Imamo ih djeco! Matty, ti se pobrini za Williamsa, a ja ću Mercera. Imam ga na nišanu svoje puške za bizone.

Mercer odmahne dajući na znanje da se zbog toga ne treba zabrinjavati. Ali se iz obora oglasi još jedan čudan, grleni glas.

– Ovdje tri puške!

Između greda ograde pojavile su se tri cijevi. Jordy Neff podiže ruku koja je visjela nisko, nad drškom revolvera. Na čelu su mu se pojavile krupne graške znoja.

– Uzmite konje, momci! – procijedi Neff. – Tvoj je veći Mody, morat ću s tobom.

Mercer odveže obje životinje i izvede ih na put, daleko od zgrade. Neff gurne čizmu u slobodni streamen i baci se na konja, iza svog druga. Životinja ustukne pod dvostrukim teretom, ali je grub potez uzde umiri.

– Mi smo završili, Boone. Očekuj me, uskoro!

Mary otetura u zgradu i umorno se spusti na klupu.

– Hvala vam, gospodine Boone!

– Tko se to javio iz obora – upita Matty i izađe na dvorište.

Tri su Indijanca izjahala iz ograde i zaustavila se pred kućom.

– Ah, vi? Hvala na pomoći!

Lica su im bila vrlo ozbiljna.

– Ne za tebe – upozori jedan.

– Za malene.

Odjahali su smijući se.

XIX

– Ridge, jeste li vidjeli Wata?

– Oh, pričao je nešto o starim strelicama. Mislim da je pošao u potragu za nečim što će darovati Peg.

Marz se zabrine. Wat je bio samostalan momčić i nije otišao daleko, ali ona nikako nije mogla zaboraviti susret djece sa Scantom Lutherom. Osim toga, upravo mu je namjeravala održati poduku u čitanju.

– Wate!

I ne razmišljajući, pošla je stazom između drveća. Začas se našla zaklonjena od stanice, na ulazu u grmljem obrasli klanac.

– Bježite! – Začu prigušen glas.

– Bježite!

Onda je ugledala malog Wata, čvrsto svezanog, no uz njega Scanta Luthera koji se široko osmijevao.

– Nadao sam se da će ga netko potražiti. Sreća da si to baš ti – procijedio je.

– Gospodine Lutheru, ne činite gluposti. Temple Boone i Ridge Fenton začas će me potražiti, čim zamijete da me nema u stanici.

– Neka samo dođu. Odavde ću ih poskidati kao prepelice. A sada ćeš najprije gledati što ću uraditi s ovim deranom, a onda si ti na redu.

– Gospodine Lutheru, odvežite dječaka i otidite. Potrebna sam na stanici i ne mogu se više zadržavati ovdje.

Začudo, nije bila ni najmanje uplašena. Znala je što mora uraditi.

– Ona može čekati – prosikće Luther izvan sebe od mržnje. – Da znaš, vikanje ti neće pomoći. Ovi brežuljci prigušavaju svaki zvuk.

Opkoračio je Wata i pošao prema njoj, ali je Mary bez žurbe gur-

nula ruku u džep, izvukla derindžer i zapucala.

Luther je posrnuo i stao. Iznenadenje je imalo isti učinak kao i udarac olovne kugle.

– Ti... ti...

Obišla ga je i približila se Watu. Luther se okrenuo i pritom gotovo pao.

– Predlažem vam da podete nekamo gdje će vam pružiti pomoć – rekla je. – A ako koraknete prema meni, bit ću prisiljena da vas ubijem.

– Prokleta ženo, prok...

Iznenada mu se izraz lica sasvim izmijenio. Oči se raširile, počeo se gušiti, a koža poprimi pepeljastu boju. Ustuknuo je i pijano potrčao kroz grmlje. Malo kasnije čuli su se udarci kopita.

Drhtavim prstima razvezala je čvorove. Na pola puta do stanice sreli su zabrinutog Fentona.

– Ridge, pucala je u Luthera! – vikao je dječak. – Ranila ga je!

– Moram leći – reče Mary slabim glasom i osloni se na djevojku koja je pritrčala. – Matty...

Salica čaja prilično ju je smirila. Zaspala je. Kada se probudila, napolju je bilo već mračno. Ustala je i odmah se sjetila jedne davne pouke svog oca. Jedna cijev njenog derindžera bila je prazna, morala ju je napuniti odmah nakon pucnjave.

U velikoj prostoriji stanice ugleda Marka Stacya i Prestona Colliera. Odmah su ustali. I Temple Boone bio je tamo, šutljiv i smrknut. Njegove su oči potražile njene i pokušale odgonetnuti u kakvom se stanju nalazi.

– Gospodo Breydon – progovori Stacy – čuli smo što se ovdje dogodilo. Molim sjednite. Bili smo vrlo zabrinuti zbog vas.

– Zašto? Sada je sve prošlo.

– Srećom – reče Colier. – Ali ne sve. Nailaze ozbiljne nevolje, gospodo!

– Ovdje smo već imali svakakvih nevolja i preživjeli smo – nasmiješi se ona. – Ma što došlo, stanica će normalno poslovati.

– Gospodo Breydon, slijedeće subote iz Denvera će poći kočija sa šest putnika. To je specijalna kočija koja ide uz redovnu, a prevozit će velike svote novca za Kaliforniju. Saznali smo da je Denver Cross već obaviješten o tome i da planira presresti obje kočije – objasni Stacy i duboko uzdahne.

– Za mjesto napada odabrao je stanicu Cherokee.

– Po svemu sudeći – umiješa se Collier – Cross namjerava ovdje obaviti još jedan posao.

– Koliko će ljudi povesti? – upita Mary, začuđena što se suviše ne uzbuđuje zbog te vijesti.

– Cross? Šestoricu i bit ćemo spremni kada dođu.

– Šestorica? Mislim da će ih biti bar dvostruko više – reče Mary.

– Znamo svakog poimence – nasmiješi se Collier. – Bit će tu, dakako, Mercier i Williams i gotovo sigurno Neff...

– Neće – izjavi Temple Boone, a svi su ga pogledali. – Neće doći!

– Šestorica, u svakom slučaju – ustrajao je Collier. – A budući da su dvojica putnika moji dobri prijatelji, umiješao sam se u ovaj slučaj, jer ne želim da im se što dogodi.

– Ne želim da se bilo kome nešto dogodi u mojoj stanici – reče Mary.

– Svakako. Stoga će Crossa ovdje dočekati odbor za doček, a vi i vaši bit ćete na sigurnom, u La-porteu.

– Ne.
– Što?
– Ne – odlučno će Mary. – Ovo je moja stanica i moja odgovornost. Ni u kom slučaju ne odlazim odavde u takvom trenutku.

– Ali, ne želimo da dođete u opasnost ni vi ni vaša kćerka.

– Ni ja to ne želim, ali moje je mjesto ovdje. Osim toga, saznaju li da smo otišle odavde, razbojnici će odmah posumnjati da je njihov plan poznat. Ja vjerujem da će Denver Cross imati najmanje jednog čovjeka već u stanici, prije no što započne napad.

– Gospoda Breydon ima pravo – reče Stacy okrenuvši se Collieru. – Cross je suviše pametan da napadne u galopu, poput Indijanca.

– Kad bih ja bio na njegovom mjestu – umiješa se Temple – poslao bih jednog ili dvojicu nepoznatih momaka koji bi dojahali i naručili nešto za jelo. Treći bi mogao biti određen da onesposobi Fentona. Svi znaju kako je on opasan momak. Olabavit će konju potkovu i dok je Ridge bude mijenjao, prosvirat će mu glavu. Preostali se mogu zadržati među drvećem. Kada kočije naiđu, izjahat će i odmah otvoriti paljbu.

– Paljbu? Zašto? – pobuni se Collier. – To je pljačka, a ne ubijanje. Zašto bi pucali ako se oni u kočiji neće odupirati?

Ne poznajete te ljude, gospodine Collieru – reče Mary. – Došli su iz redova odmetnika i do kraja su pokvareni zločinci. Najprije ubiju, a onda uzimaju.

– Gospodo Breydon, ne mogu vas prisiliti da odete, ako to sami ne želite – reče Stacy. – Ali, obećajte da ćete se svi povući i zaključati u stražnju sobu u trenutku kada se pojavi kočija. Ne bih htio

da netko pogine. Riječ je o posebno, teško građenoj kočiji, koja će biti puna naoružanih ljudi.

– To će upasti u oči prilikom polaska iz Laportea – upozori ih Temple.

– Ne brinite, ovamo neće stići isti putnici koji će se tamo ukrcati – nasmije se Collier. – Sve je predviđeno, sigurno ćemo ih šćepati.

XX

Utorak, srijeda i četvrtak prošli su mirno, kao da svijet nastavaju samo dobri i poštenu ljudi. U petak navečer dojahao je Temple Boone.

– Još uvijek mislite da morate ostati ovdje?

– Da.

– Rekli ste da Neff neće biti u Crossovoj družini – umiješa se Matty. – kako možete biti u to sigurni.

– Neff nije pretjerano pametan – nasmiješi se Temple – ali ima u njemu neke primitivne lukavosti i instinkta samoodržanja. Taj nikada neće sudjelovati u pothvatu koji nije sam zamislio. Siguran sam da će u vrijeme napada biti u Laporteu, tako da ga svi mogu vidjeti.

– Ionako neće biti nikakvog napada – javi se iznenada Wat. – Taj gospodin Collier nema pojma o kakvim je momcima riječ.

Bilo je nečeg uvjerljivog u dječakovu glasu, pa su ga i Mary i Boone pažljivo pogledali.

– Što time misliš, Wate?

– Crossovi momci se tim poslom bave već godinama. Zar mislite da ne znaju da se Collier sastajao sa Stacyem? I za sve druge pripreme? Ti momci nanjuše zasjedu nadaleko, ne možeš ih iznenaditi. Oni već sve znaju. Šest ljudi? Tako Cross nikada ne radi.

Imat će najmanje dvadesetoricu!
– Odakle znaš sve to? – upita Mary.

– Prisluškiavao sam kada ste razgovarali – prizna dječak. – Što mislite kako je Collier saznao da će biti samo šestorica? Mogu se kladiti da znam tko mu je to dojavio. Stacy ima više od dvadeset ljudi.

Wate, kako možeš biti tako siguran?

– Svi ste me već pitali odakle sam. Denver Cross se sa svojim ljudima naselio na ranču mog oca. Dugo sam živio s njima. Samo su pili, kartali i dosađivali se čekajući da naiđe prava prilika za pljačku. Mnogi su i otišli, ali je onda, nekoliko tjedana prije vašeg dolaska na stanicu – pogledao je Mary – dojahala velika grupa. Ljudi s Istoka koji najprije ubiju, a tek onda pljačkaju. Preda mnom su slobodno govorili jer su vjerovali da me mogu bilo kada ubiti. Zato sam i pobjegao. Svejedno mi je za Prestona Colliera, ali bit će mi žao kada ubiju Wilbura. On će biti prvi.

– Mislim da Wat ima pravo. Vjerujem da je umiješan i Flaudrau. Ovaj napad bit će divna prilika da i vi i Collier tobože slučajno stradate.

– Ali zašto Collier?

– Zato što zna sve o njemu i neće dopustiti da se kandidira za guvernera.

Te noći Mary Breydon nije mogla zaspati. Satima se prevrtala u postelji i pokušavala predvidjeti događaje slijedećeg dana. A onda, već pred jutro, naglo je sjela u postelji, sigurna da je konačno shvatila. Kočije će biti zamijenjene na Collierovu ranču! Tamo će pravi putnici biti ugošćeni, a druga kočija, puna naoružanih ljudi, krenut će na stanicu Cherokee da bi do-

čekala pljačkaše. A njih, dakako, neće biti. Naime, u međuvremenu Denver Cross će napasti ranč gdje ga nitko neće očekivati, domoći se novca i ubiti Colliera. Tek kada dovrše svoj posao, doći će na stanicu Cherokee. Na stanicu koja će tada biti nebranjena, jer će ljudi u zasjedi u međuvremenu shvatiti da su izigrani i krenuti natrag na ranč.

Mary se počeo brzo odijevati, pažeći da pritom ne probudi Peg. Vani je već gotovo svitalo.

U glavnoj zgradi našla je Fentona i Templea.

– Ridge, molim vas, smjesta mi osedlajte Nimroda, konja kojeg smo oduzeli Neffu. Godpodine Boone, mislim da će danas događaji teći ovako...

– Bojim se da imate pravo – smrknuto će Boone minutu kasnije. – Collier je za obranu kočije dobio vojnike, sedmoricu njih, sve veterane iz bitaka s Indijancima. Vodi ih narednik Barrz Owen koji je prošao ovom stanicom.

– To je dobro, on poznaje neke od pljačkaša.

– Dopustite da ja odem...

– Tko će tada braniti stanicu? Ne, vi i Fenton ste ovdje nužni. Ako pošaljem Wata, bojim se da mu neće vjerovati.

– Čekajte – uhvati je Boone za ruku. – Dolazi Jorde Neff. Sada ne možete izaći. Ridge, on je sâm i dolazi otvoreno. Ali, kladim se da je još netko sakriven gore, u grmlju. Hoćeš li me pokrivati?

– Što misliš, kakve ja imam oči? Kako mogu vidjeti tko leži u zasjedi?

Jordy Neff je sjahao i zavezao konja za ogradu obora.

Temple nije čekao, već odmah otvorio vrata i izađe na prag.

– Mene tražiš, Jordy?

Revolveraš ostade iznenađen. Drugačije je planirao taj susret, mislo je iznenaditi Boonea, zbuniti ga pažljivo izabranim riječima.

U nedoumici da li pucati ili prije govoriti, ruka mu automatski posegne za drškom revolvera, no kada ju je stegao, nešto ga snažno udari posred grudi. Zanjihao se, ali je podigao i ispružio ruku te zategao kokot.

Druga kugla zahvatila mu unutarnju stranu desnog lakta i odbacila ruku. Revolver ispali metak daleko u stranu i gotovo mu ispadne iz šake. No Neff se nije dao. Veoma uvježbanom kretnjom prebaci revolver u ljevicu u trenutku kada je začuo još jedan hitac. Zbunjenosti je nestalo i mozak mu je radio začudnom preciznošću. Znao je da je dva puta pogođen i da mu je slomljen desni lakat. Vidio je protivnika, nanišanio i opalio. Boone se zgrčio i Neff ponovo zategne kokot.

Onda ga dvije kugle, ispaljene tako brzo jedna za drugom da su se hici stopili u jedan, pogodiše posred grudi i on odleti poledice, u prašinu. Ljevica je potražila revolver, a onda se umiri. Otvorenih očiju, Jordy Neff je ukočeno gledao u nebo.

Izvan sebe od uzbuđenja, Mary Breydon se otrgne od prozora i okrene Fentonu.

– Ako sada ne podem, bit će prekasno. Molim vas, nastojte da ga Peg ne vidi.

Istrčala je i pojahala konja kojega je Wat pridržavao.

– Postoji put kroz šumu, gospođo – reče dječak. – Pođite onuda, kraće je, a niste u opasnosti da vas zamijete iz ravnice.

Krenula je i nakon nekoliko stotina metara dopustila konju da zagradi punom brzinom. Ono što je

Wat nazivao šumom bilo je nekoliko rijetkih stabala i nešto malo grmlja uz davno presušeno korito nekadašnje rječice. Tlo je bilo tvrdo i ravno, a dobro uhranjeni Nimrod s voljom je nosio lak teret.

Uskoro je ugledala zgrade i kroz vrt dojahala do stražnje strane velike Collierove kuće.

Skočila je s konja i zavezala ga. U tom trenutku na verandi se pojavi Regina.

– Vi? Što tražite ovdje?

– Gdje vam je otac? Smjesta ga moram vidjeti!

Regina je bez protivljenja povede do biblioteke gdje su se sakupili Mark Stacy, Preston Collier i narednik Barry Owen. Kratkim i jasnim rečenicama objasnila im je što se događa.

– Želite mi reći da vjerujete da će razbojnici napasti ranč? – upita Collier pun nevjerice.

– Sasvim su sposobni za tako lukav plan – izjavi narednik. – I gospođa Breydon i ja dobro poznajemo te zločince.

Pred kućom se zaustavila kočija. Mjesta putnika zauzela su četvorica vojnika.

– Vas trojica ostajete ovdje – zapovjedi Owen. – Mi ćemo se odvesti do zavoja, spustiti među brežuljke i vratiti ovamo. Možda će se sve riješiti na ovom mjestu.

U kući Preston Collier je otvorio ormare s oružjem. Bilo je tu svakvih vojničkih i lovačkih pušaka, karabina i sačmarica. Svatko je uzeo metke prema oružju koje je odabrao.

– Želimo ih pohvatati žive – objavi Preston Collier, – ali samo ako to ne znači opasnost za nas.

Tek što je kočija odmakla, na putu su se pojavila tri jahača koji su se približavali korakom. Istočno su iz kuće zamijetili u parku još

dvojicu. I još dvojicu iz žbunja uz potok. Prva trojka projahala je kraj kuće i nastavila polako dalje, ali su dvojica sjahala i prišla velikim ulaznim vratima.

Još nekoliko jahača pojavilo se iz različitih smjerova.

Preston Collier naglo otvori vrata. Pridošlica, s revolverima u rukama, našli su se suočeni s četiri dvocijevke.

– Bolje da predate te igračke – upozori ih Mark Stacy.

Samo bi ludaci pokušali nešto kada su suočeni sa osam cijevi napunjenih krupnom sačmom. Bez riječi su pobacali oružje.

– Sada mirno udite. Vrata neka ostanu otvorena za druge, ovo je gostoljubiva kuća.

Slijedeća trojka upala je trkom, no u hodniku se našla suočena s istim brojem sačmarica. Predali su se bez oklijevanja.

Denver Cross je zauzdao konja ispred zgrade, ali nije silazio. Sve je bilo mirno i suviše tiho. U kući je zacijelo bilo više žena, a kako je dobro poznavao svoje ljude, već su se morali razlijevati krici. Krenuo je naprijed i opet zaustavio životinju. Oko njega se sakupilo još tucet jahača.

– Čini se da ih imamo u rukama, Merceru. Potjeraj ih napolje, nemamo vremena za gubljenje. Čeka nas posao na stanici.

Mercer začuđeno pogleda svog šefa i slegne ramenima. Zašto ne pode sâm unutra? Nije nalikovalo na Denvera da nekome prepusti vodstvo, uvijek je želio biti prvi, pogotovu kod pljačke. Potjera konja do samih stuba i pozove nekolicinu po imenu. No, i dalje je vladala potpuna tišina i odjednom ga obuze strah. Odluči okrenuti konja, a onda ugleda naredničku

uniformu, iza vrata, tamo gdje ga drugi nisu mogli vidjeti.

– Sjaši i udi. Mirno i tiho! – zapovjedi mu Owen prigušenim glasom tako da ga je samo Mercer mogao čuti.

– Vraga! – krikne Mercer, udarcem ostruge okrene životinju i posegne za revolverom.

Puščani metak podigne ga sa sedla i baci u stranu. Jedna noga ostade mu zakačena u stremenu, pa ga je konj vukao nekoliko metara, a onda se oslobodi i odgalo-pira.

Denver Cross podbode konja. Iz kuće odjekne plotun i izbaci trojicu sa sedla, a ostali su pojurili za Crossom. Iza zavoja Denver naleti na kočiju, a Wilbur Pattishal, klečeći na krovu, isprazni u njega cijev sačmarice.

– Brz i čist posao – reče Collier. – No za to moramo zahvaliti gospodi Breydon.

XXI

Sat kasnije vojnici narednika Owena odveli su zarobljene pljačkaše. Mercer i još dvojica poginulih bili su već zakopani s druge strane brežuljka. Cross je još uvijek bio živ, iako u vrlo teškom stanju.

– Bojim se da nećemo moći podići optužnicu protiv Flandraua ako bar jedan od zarobljenika ne progovori – zamišljeno će Stacy.

– Nisam u to baš sasvim siguran – odvrati Collier. – Ako gospoda Breydon i narednik Owen posvjedoče da je nekada bio u vezi s odmetnicima, možda sud uvidi vezu s današnjim događajima. Možda bismo mogli prisiliti čovjeka koji je jahao vašeg konja, gospodo Breydon, da dađe izjavu protiv Flandraua.

– On za to, nažalost, više nije sposoban. Dio ovog plana bio je da se Boone onesposobi prije napada na stanicu Cherokee. Neff je to pokušao, ali nije uspio.

– Boone ga je ubio? – bila je to izjava, a ne pitanje. – Nisam iznenađen, Boone je opasan čovjek.

– Ali i veoma pošten i častan – reče Mary i ustane. – Moram natrag na stanicu, bit će zabrinuti za mene.

– Dobro je imati takvu susjedu – reče Collier ispraćajući Mary. – Nemojte zaboraviti da ste ovdje uvijek dobrodošli.

– Ako mi posudite konja, Collieru, pošao bih s gospodom Breydon. Očekuje nas jedan poslovni razgovor. Stanicu ćemo proširiti tako da putnici mogu ondje i prenoćiti.

XXII

Tog istog popodneva, kasno, Jason Flandrau jahao je zabačenim stazama, izbjegavajući prometne putove. Njegov pojas i torbe na sedlu bili su teški od na brzinu natrpanog novca. Ovdje je odigrao svoje, Kolorado je za njega postao prevruć. Pametan čovjek zna kada treba odložiti karte i započeti igru na nekom drugom mjestu. Dolje u

Novom Meksiku i Kaliforniji nitko ga nije poznavao, a čovjek njegove spretnosti i k tome imućan začas može steći visok položaj u društvu.

Sjetivši se kakva ga je panika uhvatila kada je čuo o pogibiji Denvera Crossa i hvatanju ostalih, gotovo se morao nasmijati. Čega se je, zapravo, bojao? Bar neće morati dijeliti novac, a u ovoj divljini siguran je od bilo kakve potjere. Spustivši se niz brežuljak potjera konja prema gustišu koji je sasvim sigurno skrivao korito potoka. Napojit će životinju i malo predahnuti.

U maloj skupini odmetnutih ratnika Komanča nije vladalo dobro raspoloženje. Jahali su puna dva dana i još nisu naišli ni na koga. I oni su dotjerali konje do vode kada su začuli topot.

Jahač im se približavao laganim galopom.

Rasporedili su se u polukrug s napetim lukovima i tako dočekali bijelca. Ugledavši ih, Flandrau naglo zauzda konja.

Bilo ih je dvanaest, prva i posljednja skupina Komanča koju je ikada ugledao. Posegnuo je za revolverom, ali je debeo pojas s novcem usporio njegovu kretnju. Bio je još živ kada se jedan odmetnuti ratnik nadvio nad njim s nožem u ruci.

U PRIPREMI:

John Gray:
ZADAH SMRTI

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 37.440 d, a za šest mjeseci 18.720 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO).

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00, (avionom £ 15,00).

Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

. Rukopisi se ne vraćaju.

— svaki tjedan novi roman

**Odsad biramo za vas
najbolje autore
Divljeg zapada:**

**Louis L'Amour
Martin Ryerson
John Gray
Roe Richmond
Dayle Trent
Gene Curry
Glege Morgan
Arthur Moore
Robert E. Trevathan
Russell Smith
Matt Braun
Milton Bass
Barry Cord
Zane Grey
i drugi**